THERESA DALE

Drumul discordiei

Traducerea și adaptarea în limba română de

CORNELIA BIȚOIANU

ALCRIS

Capitolul 1

Vântul se oprise. În scuar, fagii păreau că-și întind ramurile spre un soare palid de aprilie.

Se auzi un claxon insistent. Era mașina lăptarului. Aceasta trecu legănându-se pe caldarâm. Cei care mai leneveau în pat probabil că se treziseră, acum.

Janet trase perdelele. Apoi se întrebă cum să se îmbrace în ziua aceea. Alese un taior de tweed, o bluză verde și escarpeni lucioși cu tocuri medii.

Intră în sala de baie. Aceasta era în dezordine. Piese de lenjerie intimă de nylon se uscau pe o sfoară. Coșul cu rufe murdare dădea pe dinafară.

După ce făcu un duș, Janet se îmbrăcă. Apoi se machie rapid în fața oglinzii. Părul brun-roșcat pieptănat spre spate îi încadra fața în valuri suple. Era frumoasă, cu ochii ei mari căprui, cu irizări aurii și surâsul luminos. Dar n-avea timp să întârzie în fața imaginii ei.

Trebuia să se ducă să muncească. Trebuia să-și câștige existența și să plătească jumătate din chiria acestui apartament. Oh, salariul ei era acceptabil... Lucra pentru o agenție de secretare temporare. Dar, la sfârșitul lunii, nu-i rămânea niciodată mare lucru pentru a face nebunii.

Își strecură un pieptene în geantă și se îndreptă spre bucătărie. Pe culoar se încrucișă cu o siluetă care se clătina, cu capul plin de bigudiuri.

– Nu am auzit când te-ai trezit, închipuie-ți! mormăi aceasta.

Nona avea douăzeci și doi de ani, ca și Janet. Era o brunetă cu ochi albaștri. Cele două tinere erau prietene din copilărie și veniseră la Londra împreună. La început, împărțiseră o locuință cu alte două fete. La un moment dat erau cinci persoane într-un apartament mare. Dar organizarea lăsa de dorit: unele făceau întotdeauna în așa fel încât să evite corvezile când le venea rândul.

Atunci, Janet și Nona hotărâseră să se mute. Ele se înțelegeau bine și știau să-și împartă echitabil sarcinile.

Se instalaseră în acest apartament de trei camere: o cameră de zi, două dormitoare mici și o baie.

Nona începuse să cânte în sala de baie. Începea să se trezească...

Janet puse apa la fiert pe aragaz. Nu se mira de buna dispoziție a prietenei sale... În ultimul timp, Nona părușe foarte visătoare. Era vânzătoare într-un magazin mare și ieșea adeseori cu unul dintre directorii tineri...

Janet îi invidia privirea plină de stele, dar nu era geloasă. Și ea ieșea din când în când. Totuși, inima nu-i bătuse niciodată pentru cineva.

De fapt, nu era grăbită...

Ea trebuia să lucreze din greu ca să-și asigure independența materială. Bineînțeles, ar fi putut merge să se instaleze la una sau alta dintre surorile ei căsătorite. Sau la fratele ei. Ori la mama ei, care trăia în străinătate. Dar ea prefera să se simtă liberă. Și, la Londra, era sigură că găsește oricând o slujbă.

Aranjă masa pentru micul dejun. Apoi se duse să caute corespondența în cutia poștală.

Erau facturi de la gaz și telefon, dar și o scrisoare care venea din Spania, căreia Janet îi admira timbrul colorat. Recunoscuse imediat scrisul mare al mamei sale.

Și Nona avea o scrisoare. Fratele ei îi scria din Canada, unde își efectua serviciul militar în aviație.

Janet deschise ușa. O sticlă de lapte era pusă pe ștergător. Tânăra nu simți vântul răcoros. Nu văzu șirul de clădiri cenușii... Mintea ei era în altă parte. La Ibiza... Visa cerul albastru, vedea micuța căsuță albă sub razele soarelui.

Acolo trăia mama ei. Aceasta era văduvă. Nimic n-o reținea în Anglia și-i plăcea atât de mult căldura... Toată familia o încurajase să meargă să se instaleze pe această insulă din Baleare.

Janet și Nona o ajutaseră să se mute, acum doi ani. Locuia în centrul insulei, în plină câmpie. Lângă căsuța ei exista o vilă mare, care era închisă în cea mai mare parte a timpului.

Mama lui Janet trăia acolo datorită unei mici pensii. Ea n-avea mari nevoi și era foarte fericită acolo. Avea totuși telefon și copiii o sunau cu regularitate.

Janet reveni în bucătărie. Apa fierbea. Pregăti ceaiul și strecură patru felii de pâine în prăjitorul automat.

Nona i se alătură și se repezi la scrisoarea de la fratele ei și o citi cu aviditate, în timp ce mânca. Fratele era singura ei familie și erau foarte apropiați.

Janet așteptă să-și termine micul dejun pentru a deschide scrisoarea de la mama ei.

– Peter va reveni în Anglia în luna mai! exclamă veselă Nona.

– Minunat... făcu Janet cu un aer absent.

Ea începuse să citească paginile acoperite de litere ascuțite. Zâmbetul ei dispăru treptat. Când termină lectura, buzele ei erau strânse.

– Asta-i bună! exclamă ea furioasă.

Ochii ei se întunecaseră.

– Ce se întâmplă? întrebă Nona.

– Vila vecină cu casa mamei a fost vândută! Noii proprietari sunt oameni foarte bogați, care primesc mult...

– Biata doamnă Kendall, se înduioșă Nona. Trebuie să fi devenit foarte zgomotoși?

– Nu-i vorba de asta... Mama nu detestă o anumită animație.

Ea închise scrisoarea și o bătu ușor cu palma.

– Dar este vorba de calea ferată dezafectată...

– Vorbești despre aleea care trece chiar prin fața casei? se interesă Nona.

– Da. Ei bine, vecinii vor să și-o însușească! Există acolo tot timpul mașini...

– Dar mama ta nu dispune de o altă intrare.

– Nu. I se spusese că ar putea să obțină aleea pentru câteva sute de pesetas. Anumite detalii administrative trebuia să fie puse la punct...

– Sunt doi ani de atunci...

– Da, dar acolo, totul merge cu încetinitorul. Mama considera acest drum ca al ei...

– Acei oameni poate l-au cumpărat...

– Ei au o altă intrare! Dacă ar acapara și drumul acesta, ar fi într-adevăr... într-adevăr...

Se întrerupse, negăsindu-și cuvintele din cauza furiei care o copleșea. Aruncă o privire la ceasul ei.

– Dumnezeule, ai văzut cât e ceasul? O să pierd autobuzul!

Își luă mantoul, geanta și plecă în fugă. Nona mai avea încă zece minute. De aceea, începu să spele vasele de la micul dejun.

Pentru Janet, începu rutina unei zile de lucru. Mai întâi, călătoria într-un autobuz arhiplin. Apoi biroul. Bătu la mașină toată dimineața. Dar nu înceta să se gândească la scrisoarea mamei sale.

Prânzi într-un restaurant ieftin. Își simțea gâtul uscat. Era revoltată de modul de a acționa al noilor vecini ai doamnei Kendall.

Seara, se întoarse acasă puțin înaintea Nonei. Aprinse radiatorul cu gaz în camera de zi și pregăti cafeaua.

Prietena ei nu întârzie să sosească la rândul ei.

– A început să plouă. Și, bineînțeles, n-aveam umbrela la mine!

– Du-te să-ți usuci părul. Și vino repede să bem puțină cafea. Am pus cartofi la fiert.

– Eu am cumpărat biftecuri și o cutie de mazăre verde. Și apoi mere!

– Perfect! făcu Janet zâmbind.

Privirea ei rămânea serioasă. Nona veni și se așeză lângă ea.

– Spune-mi ce nu merge...

Janet își lăsă ceașca și făcu o mică grimasă.

– Nu pot să-ți ascund nimic!

Ea inspiră adânc. Apoi, pe scurt, declară:

– Plec la Ibiza.

Nona nu păru mirată.

– Din cauza scrisorii mamei tale?

Janet clătină din cap.

– Nu pot rămâne liniștită în colțul meu în timp ce mama este înșelată.

– Ai dreptate, încuviință Nona. Aș face la fel în locul tău!

Janet întinse un cec prietenei sale.

– Iată partea mea la ultimele facturi. Necazul este...

Se întrerupse și-și mușcă buza inferioară.

–... este că nu cunosc data când o să mă întorc, reluă ea. Nu știu cât timp va trebui să rămân acolo... Și mai este și chiria!

– Nici o problemă! exclamă Nona. Angela trebuie să sosească săptămâna viitoare, ai uitat?

Fața lui Janet se lumină.

– Deja?

Angela, prietena lor comună, trebuia să petreacă un timp la Londra. Era manechin și poza pentru fotografii de modă. Își căutase o locuință la un preț rezonabil. În zadar... Janet și Nona îi oferiseră atunci ospitalitate.

– Da, totul se aranjează, o asigură Nona. Angela va lua camera ta și, cum a insistat întotdeauna să plătească jumătate din chirie...

– Totul se aranjează, într-adevăr, repetă Janet.

– Dar cum îți vei plăti călătoria? întrebă Nona. Un bilet dus și întors pentru Ibiza... este scump!

Janet oftă.

– A trebuit să apelez la economiile mele. Anul acesta, nu voi putea merge în Grecia!

Tinerele trebuia să meargă acolo împreună, în concediu. Începuseră să pună bani deoparte în acest scop.

– Nu te neliniști, spuse Nona. Dacă nu poți să mergi, voi găsi pe cineva să mă însoțească...

Privirea ei deveni gânditoare, să evadeze din realitate...

– Și apoi, nici nu sunt sigură că voi putea pleca... murmură ea.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

– Ai anunțat-o pe mama ta de sosire? întrebă în cele din urmă Nona.

– Nu încă. Îi voi telefona după opt seara: atunci, tarifele sunt puțin mai ieftine.

Cinară rapid și spălară vasele împreună.

Janet se duse apoi să-i telefoneze mamei ei. Putea să obțină direct numărul, fără să treacă printr-o operatoare și asta i se părea mereu uimitor.

Formă numărul. Câteva clipe mai târziu, vocea mamei răsună în urechea ei.

– Mamă? Sunt Janet, declară tânăra.

– Oh, draga mea! Îmi face plăcere să te aud. Ai primit scrisoarea mea?

– Da. Și găsesc că vecinii tăi exagerează! Este scandalos! Vor într-adevăr să se facă stăpâni pe alee?

Fără să piardă timp cu discuții inutile – și costisitoare – ea declară:

– Am intenția să lămuresc treaba asta. Voi fi acolo mâine.

– Să știi, draga mea, în problema asta nu putem face mare lucru! exclamă doamna Kendall pe un ton liniștit.

– Vom vorbi despre toate acestea mâine! declară Janet. Voi lua un taxi de la aeroport. Probabil că voi sosi spre sfârșitul după-amiezii sau la începutul serii.

– Foarte bine, draga mea. Voi fi încântată să te am lângă mine!

În după-amiaza următoare, Janet luă autobuzul spre aeroport. Reușise fără greutate să-și rezerve un loc la avionul cu destinația Ibiza. Își părăsise provizoriu slujba – nefiind decât temporară, nu fusese nici o problemă. Se dusese la bancă și apoi își făcuse valizele... Ce să mai vorbim, reușise să-și organizeze plecarea într-un timp record.

Autobuzul era plin de turiști care plecau spre soare. Păreau relaxați și fără griji, ceea ce nu era cazul lui Janet! Pe tot parcursul drumului, nu încetă să se gândească la mama ei.

Cum îndrăzneau oamenii aceia s-o trateze astfel? Oh, și-i imagina fără greutate... Noi îmbogățiți vanitoși, care cred că totul le este permis. Dar ea nu-i va lăsa să-și facă legea!

Se așeză la coadă la ghișeul de înregistrare a bagajelor. Un bărbat se ținea puțin mai la o parte, lângă o întreagă colecție de valize elegante.

Janet privi cu ostilitate aceste valize scumpe. Când întâlni ochii albaștri scrutători ai proprietarului, nu-și plecă privirea.

Un funcționar al aeroportului se prezentă în fața bărbatului, urmat de doi hamali care luară valizele.

După ce-și înregistră bagajele, Janet se îndreptă spre sala de îmbarcare.

Erau anunțați deja pasagerii pentru Ibiza. Era cufundată în lectura unei reviste și sosi printre ultimii la autobuzul care conducea călătorii la avion. Cum se urcase ultima, Janet fu prima la coborâre.

Motoarele vuiau. Vântul sufla în rafale. Tânăra urcă în goană scara de bord instalată în spatele aparatului și pătrunse în interiorul avionului. O stewardesă o întâmpină zâmbind.

Janet privi rândurile de scaune goale. Unde să se așeze? De ce nu cât mai în față posibil?

Înaintă pe culoar și împinse o perdea. Dincolo de aceasta se găseau o jumătate de duzină de fotolii foarte confortabile.

Janet se lăsă să cadă pe unul dintre ele, cu un suspin de satisfacție.

Exista și în partea asta o stewardesă. Stătea în capul altei scări care permitea accesul în partea din față a aparatului. Nu-i acordă atenție lui Janet: ajuta o femeie în vârstă să urce. Aceasta nu venise cu autobuzul, ca toți ceilalți pasageri. O mașină lungă, neagră, o adusese până la avion.

O altă mașină de lux se oprise lângă prima. Șoferul deschise portiera din spate, de unde coborî un bărbat. Cel pe care Janet îl remarcase deja lângă ghișeul de înregistrare al bagajelor... Bărbatul cu ochii albaștri și cu valize elegante!

El purta un costum croit perfect. Janet nu întârzie să-l cerceteze, ci își deschise revista. Era adâncită în lectura unui

articol pasionant care relata aventurile unei tinere exploratoare în jungla braziliană. Janet ajunsese la momentul cel mai palpitant: vasul exploratoarei se ciocnise de o stâncă.

O voce tăioasă se auzi:

– Cred că mi-ați luat locul.

Janet își ridică ochii. Bărbatul care coborâse din mașina neagră se apleca spre ea.

Locul lui! Îi aruncă o privire furioasă.

– Toate scaunele sunt libere în jurul nostru! exclamă ea. De ce vi l-aș da pe al meu? Am sosit prima.

Privirea bărbatului era glacială. Se redresă și se duse să se așeze puțin mai departe, fără să adauge vreun cuvânt. Își încrucișă picioarele și se cufundă în studierea unui dosar.

Janet își reluă lectura. Il pusese pe acest înfumurat la locul lui! își spuse cu satisfacție.

Dar acum era prea enervată pentru a continua să citească. Cuvintele dansau în fața ochilor ei. Nu reușea să le prindă sensul.

Alți călători soseau pe ușa situată în partea din față a aparatului, femeia în vârstă însoțită de însoțitoarea de bord. Apoi un bărbat cu părul alb. În sfârșit, o pereche extrem de elegantă.

Stewardesa o zări deodată pe Janet. Se încruntă ușor și-i adresă o privire neliniștită bărbatului cu ochi albaștri. Acesta își studia dosarul, fără să se ocupe de ceea ce se petrecea în jurul lui.

Stewardesa se apropie de Janet zâmbind.

– Puteți să-mi arătați biletul dumneavoastră, domnișoară, vă rog?

Tânăra i-l întinse.

– Ah, înțeleg, făcu ea cu amabilitate. Este o mică greșeală... vă rog să mă urmați.

Ea trase perdelele și-i arătă lui Janet partea din spate a aparatului. Aceasta roși intens. Își luă geanta și, cu capul plecat, se îndreptă spre cealaltă parte.

Stewardesa se aplecă spre bărbatul cu ochii albaștri.

– Îmi pare rău, domnule. Vreți să mă iertați? Nu știu cum această tânără a putut intra la clasa întâi fără să o zăresc...

– Nu este grav, o liniști el.

Fără să-și ridice ochii din dosar, se duse să se instaleze în fotoliul eliberat de Janet.

Aceasta lăsă să cadă perdeaua în spatele ei. Murea de rușine... O stewardesă de la clasa turist o întâmpină cu amabilitate:

– A rămas un loc lângă hublou. Imediat după decolare, vom servi băuturi...

Datorită amabilității ei, Janet își reveni. Totuși, rămânea foarte conștientă de prezența bărbatului cu ochi albaștri din spatele perdelei.

Avionul nu întârzie să se ridice în aer. Janet, cu obrajii îmbujorați, se întoarse spre hublou. Norii alunecau în spatele geamului ca un fum.

Capitolul 2

Norii nu întârziară să se risipească și Janet zări jos marea... Era încrețită de valuri cu creste de spumă. Se sili să le privească. Dar, când soarele proiectă deasupra apei umbra avionului, inima ei încetă o clipă să bată și își întoarse ochii.

În timpul zborului a fost servită o masă ușoară. Când Janet privi din nou prin hublou, aparatul survola Pirineii. Crestele munților erau acoperite de zăpadă. Apoi, se îngrămădiră nori.

Puțin după ora șaptesprezece, pilotul anunță că aterizarea se apropie.

Janet își fixă centura. Inima i se opri o clipă când reactoarele își schimbară regimul, și când aparatul își înclină botul ca să traverseze norii.

Avionul pierdea din înălțime și, printr-o ceață ușoară, zări insula. Încercă să localizeze căsuța mamei sale. Dar nu reuși s-o recunoască în mijlocul câmpurilor înverzite, a satelor albe și a drumurilor sinuoase.

Avionul ateriză și începu să ruleze pe pistă. Motoarele șuierau. Apoi, pilotul încetini: ajungeau în fața clădirii aeroportului.

Călătorii își recuperară bagajele de mână și mantourile. Janet urmă mulțimea, întorcând spatele perdelelor care o separau de fotoliile confortabile de la clasa întâi.

Afară, fu surprinsă de căldura aerului. Un vânt ușor aducea felurite miresme, diferite de mirosurile londoneze.

Janet ajunse curând în aerogară și își aștepta valizele. În această sală mare, domnea ambianța atât de deosebită a aeroporturilor, acea atmosferă puțin melancolică, proprie locurilor unde, fără oprire, oameni sosesc sau pleacă...

Hamali cu ochi atenți și cu fețe zâmbitoare strigau: „Alo, alo..." pentru a atrage atenția călătorilor.

Janet își recuperă valizele și le transportă ea însăși ca să economisească bani...

Mai multe taxiuri așteptau afară, dar șoferii nu păreau grăbiți să ia clienți.

Janet reuși să ia loc într-unul din ele. Când îi indică șoferului destinația, acesta făcu o grimasă. Era o adevărată călătorie ce-i cerea! Ar fi preferat de o sută de ori să rămână cu colegii lui, să flecărească. Plăcerea de a trăi valora mai mult decât banii!

În sfârșit, el se resemnă cu soarta lui tristă și porni cântând o melodie flamenco.

Janet admiră peisajul. Cădea întunericul, dar cerul era încă albastru, aproape opalescent. Se vedea deja luna. O lumină ciudată de smarald colora copacii și câmpurile.

Traversară orașul Ibiza, unde Janet recunoscu străduțele pavate și catedrala. Urmară apoi un drum care mergea de-a lungul plajelor și micilor golfulețe.

Noaptea se lăsa rapid. Sub clarul de lună, marea căpăta reflexe argintii.

Taxiul ajunse curând în satul San Gabrielle. Atunci, Janet indică un drum îngust pe care mașina se angajă. Apoi, arătă în dreapta un alt drum plin de pietriș.

Șoferul se angajă pe el cu prudență, ca și cum rula pe ouă...

Luna lumina migdalii, câmpurile... Janet zări pe o colină, la mică distanță, zidurile albe ale fermei.

Trecură prin fața marii proprietăți care, în urmă cu doi ani, era închisă. Azi, ferestrele erau luminate. Vila era ocupată... de oameni care voiau s-o deposedeze pe mama ei!

Vechiul drum de cale ferată devenise o alee cenușie, dreaptă.

Șoferul schiță din nou o strâmbătură. Apoi oftă și se angajă pe suprafața pietroasă.

El opri în fața unei căsuțe tipice insulei. O lampă era aprinsă deasupra ușii.

Dale, cățelușul doamnei Kendall, începu să latre. Ușa se deschise. El se repezi la tânăra fată cu gemete de bucurie. Mama lui Janet apăru la rândul ei, cu brațele întinse. Un val de vorbe însuflețite scăpa de pe buzele sale.

Șoferul privea scena cu un mic zâmbet înduioșat.

Janet îi plăti cursa, adăugând un bacșiș generos.

– Adios, senorita, îi spuse el tinerei.

Și întorcându-se spre doamna Kendall, adăugă:

– Adios senora!

Apoi făcu cale întoarsă. Janet își luă valizele și o urmă pe mama ei înăuntru.

Aceasta traversă camera de zi și se îndreptă spre camera de oaspeți, de cealaltă parte a culoarului. Dale nu le părăsi nici o clipă.

Doamna Kendall împinse ușa și spuse fiicei sale:

– Am să mă ocup de cină. Probabil că mori de foame!

Janet o îmbrățișă cu dragoste și o sărută. Regăsi parfumul de violete care, întotdeauna, i-o amintea pe mama ei.

Un val de afecțiune o copleși. Sărută obrazul doamnei Kendall, înainte de a intra în cameră.

Aceasta era pardosită cu dale negre și albe și rămânea răcoroasă, chiar și în timpul căldurilor puternice. Divanele gemene erau acoperite cu cuverturi de culoare verde deschis. O fereastră mare ocupa tot peretele, încadrat de perdele duble decorate cu mari flori albe.

Acum doi ani, Janet împărțise această cameră cu Nona. Pentru că de data asta era singură, putea să folosească toate sertarele.

Cât timp va trebui oare să petreacă la Ibiza? N-avea nici o idee. Oricum, mai bine să-și aranjeze cu grijă lucrurile...

Nu-i trebui mult timp ca să-și desfacă valizele: își adusese doar îmbrăcăminte de vară.

Se îndreptă spre sala de baie și se răcori rapid. Apoi se duse în camera de zi. Aceasta era mare, mobilată cu fotolii confortabile și împodobită cu cretoane înflorate. Dale avea dreptul la un coș prevăzut cu o pernă croșetată. Pe cămin se aflau câteva fotografii de familie.

Janet scoase un oftat fericit. Se simțea acasă, aici... Această casă era un adevărat cămin. Mobilele semănau cu cele din copilăria ei.

Mama ei o strigă și tânăra o găsi în bucătăria destul de mare pentru a se putea lua masa.

Doamna Kendall pregătise o cină spaniolă. Aceste rețete n-aveau nimic de-a face cu bucătăria englezească, dar Janet savura cu plăcere fiecare fel de mâncare.

Doamna Kendall nu înceta să vorbească. Ea îi punea nenumărate întrebări în legătură cu familia: copiii și nepoții ei.

Tot vorbind, umplea din nou farfuria fiicei ei.

– Ia puțin mai mult ardei iute, draga mea. Văd că-ți place. Vrei să-ți mai tai cârnați?

– Oh, mamă! Nu sunt un căpcăun! protestă tânăra.

Se ridică în cele din urmă de la masă și o însoți pe mama ei în camera de zi. Aerul era călduț; totuși, doamna Kendall puse un buștean în șemineu și aprinse focul. Flăcările dansau și dădeau camerei o atmosferă mai intimă.

Dale dormea făcut ghem în coșul lui.

Janet se așeză pe un taburet lângă mama ei. Îi comunica noutăți despre toată lumea... Nu, Jan, fiul mai mare al doamnei Kendall, nu era obligat să plece să lucreze în Belgia; va rămâne lângă mica lui familie, dar șansele sale de promovare nu erau compromise pentru atâta lucru... Da, mica Emma se vindecase de rujeolă. Și Adrian va merge la grădiniță după vacanța de Paști...

Doamna Kendall asculta, cu ochii strălucitori, cu fața însuflețită. Era o femeie plină de viață, în ciuda părului încărunțit. Îi plăcea la nebunie să vorbească de una și de

alta. Se întâmpla chiar să țină discursuri lungi, întrerupte de hohote de râs. Era foarte bună, de-o generozitate dezinteresată și Janet o adora.

Tânăra aștepta înainte de a aborda subiectul care-i stătea la inimă.

Când consideră momentul potrivit, i se adresă pe un ton neutru:

– Și vecinii tăi, mamă?

– Oh, draga mea, nu este mare lucru de spus...

Apoi se lansă într-un lung monolog despre foștii proprietari ai vilei mari.

– Domnul și doamna Weston voiau să vândă... Oh, ce oameni amabili! Domnul Weston se ocupa de diamante, cred. Avea case cam peste tot în insulă... El a pus să se ridice căsuța pe care o ocup acum, ca să supravegheze construirea casei mari. Mi-a vândut-o fără să obțină nici un beneficiu! Ce cuplu simpatic! Nu-i vedeam deloc, la drept vorbind... Imaginează-ți că acest biet domn Weston suferă de inimă. Medicii i-au interzis să călătoreacsă: ar fi prea periculos. Și-a vândut toate proprietățile și a rămas în Anglia!

Janet era tentată să aducă din nou discuția la subiectul care o interesa.

– Și noii proprietari? Îi cunoști?

– Oh, da! Exclamă doamna Kendall. Un anume domn Ralph Ford. Soția lui se numește Elspeth, sau Esmeralda... sau cam așa ceva. Sunt foarte, foarte bogați. El este armator, cred. Ei primesc enorm! Invitații lor sosesc în mașini luxoase și le parchează de-a lungul aleii.

– Și nu te-ai dus să te plângi? exclamă Janet, indignată.

– Bineînțeles că da! M-am dus să-l văd pe domnul Ford. I-am explicat că toate aceste mașini complică munca celui care-mi livrează gazul lichefiat.

Janet își strânse buzele.

– Și atunci?

– Vechiul drum de cale ferată îi aparține, crede domnul Ford. Această alee îi este necesară. Servește drept parcare pentru invitații săi. Se va informa în legătură cu drepturile lui. Oh, știi, s-a arătat extrem de amabil!

– Nu mă îndoiesc! îi aruncă Janet. Își imaginează că-l vei lăsa s-o facă fără să ridici un deget!

Doamna Kendall ridică din umeri cu un mic suspin.

– De cât timp sunt acolo? insistă Janet.

– Oh, două sau trei săptămâni, spuse doamna Kendall pe un ton vesel. Nu eram la curent cu nimic. Și apoi, într-o bună zi, am văzut camioanele sosind. Probabil își aduceau lucrurile personale, deoarece familia Weston le-au lăsat vila mobilată în întregime. Este decorată foarte luxos, se pare, cu mobile scumpe în stil spaniol. Eu n-am intrat niciodată înăuntru, dar mi-au fost descrise.

– Puteai și tu cumpăra vechiul drum de cale ferată, i-o tăie Janet. Familia Weston nu ți-a spus?

– Ba da. Acest drum nu-i interesa. Ei nu primeau foarte mult și intrarea principală le era de-ajuns. Această cale ferată era folosită pe vremuri pentru transportul sării. Cred că aparținea guvernului. Era vorba să se vândă în parcele și la prețuri rezonabile, proprietarilor terenurilor vecine.

Janet clătină din cap cu un aer satisfăcut.

– Terenul tău se învecinează cu fosta cale ferată! exclamă ea triumfătoare.

– Exact, draga mea, încuviință doamna Kendall.

Și, cu logică, adăugă:

– Dar la fel și vila mare!

– Casa ta se află exact în față! protestă Janet. Nu vila vecină!

– Știi, familia Weston considera această alee ca parte integrantă a casei mele. Ei n-o foloseau niciodată. Dar familia Ford trece pe ea tot timpul, ei și prietenii lor.

Janet își strânse din nou buzele.

– Ei speră s-o cumpere, este evident.

Doamna Kendall suspină. Se săturase vizibil de acest subiect.

– Nu trebuie să-i lași s-o facă, decise Janet. Dacă își însușesc aleea ta, ce se va întâmpla cu tine? N-ai să mai ai acces la casa ta!

Doamna Kendall suspină din nou.

– Ce putem face?

– Mamă, știi cui să te adresezi pentru a cumpăra această porțiune din vechiul drum de cale ferată?

– Oh, da. Trebuie să merg să-l văd pe primarul din San Gabrielle.

– Ah, foarte bine! exclamă Janet. Așadar, trebuie mers în sat!

Doamna Kendall părea îngrijorată. Această problemă o agasa și o depășea.

– Nu te neliniști, mamă, o liniști Janet. Mă voi ocupa eu de tot.

– Asta îți va lua timp...

– Ce importanță are?

Ea depuse un ușor sărut pe obrazul mamei sale.

– Am anulat călătoria mea în Grecia. Am destui bani pentru a participa la cheltuielile curente...

– Ești drăguță să faci toate astea pentru mine, Janet! declară doamna Kendall cu un zâmbet.

Ea se grăbi totuși să schimbe subiectul:

– Ce-ai spune de o băutură caldă înainte de culcare?

Puțin mai târziu, în patul ei, Janet își rememoră acest dialog.

Mama ei detesta complicațiile. Ea prefera mai curând să evite problemele decât să le înfrunte.

Din fericire, Janet era acolo! Și ea avea intenția să se dea peste cap pentru a evita ca mama ei să fie deposedată.

***

– Micul dejun!

Janet deschise ochii. Mama ei deschidea ușa camerei sale, ducând o tavă.

Tânăra se ridică în capul oaselor și aruncă o privire la ceasul de pe noptieră. Era trecut de ora nouă!

– Oh, mamă! Ar fi trebuit să mă trezești!

– Această călătorie te-a obosit, aveai nevoie de odihnă. Și apoi, îmi face plăcere să te răsfăț puțin.

Janet atacă micul dejun cu poftă. Avea ceai, pâine prăjită cu unt și un ou fiert moale.

– La Londra nu găsesc ouă atât de bune! exclamă ea.

Jaluzelele erau lăsate, dar soarele pătrundea printre crăpături. Ilumina camera cu o lumină aurie.

Janet era cu brațele goale. Se mira că găsește temperatura atât de blândă în această perioadă a anului. Dacă s-ar fi aflat la Londra, ar fi trebuit să-și arunce un pulover pe umeri.

Mama ei se agita fără să spună nimic. Îndrepta un tablou, aranja cutele perdelelor, netezea cuvertura... Janet cunoștea obiceiurile ei: avea probabil o dezvăluire importantă de făcut.

În fine, doamna Kendall, bătând o pernă poate pentru a douăzecea oară declară:

– La vila mare a sosit ieri un nou invitat.

Janet avu un zâmbet amuzat.

– Așadar, acum dai ascultare bârfelor? o ironiză ea fără răutate.

– O cunosc pe Juana, una dintre menajerele familiei Ford. Vorbește puțin engleza. Stăm de vorbă, când scutură covoarele deasupra zidului.

Puse un cuțit la locul lui pe platou.

– Ghicește cine este noul venit! aruncă ea în sfârșit.

– N-am nici o idee.

– Maestrul Bruce Walbrook.

Acest nume o lăsă pe Janet indiferentă.

– Bruce Walbrook! repetă doamna Kendall. Marele avocat! Este foarte cunoscut în Anglia!

– Oh, da... numele lui mi-e vag cunoscut. Un avocat, spui?

Ochii i se îngustară.

– Ce a venit să facă la vilă? Crezi că este în vacanță?

– Nu. Ralph Ford trebuie să-i fi cerut să se ocupe de fosta cale ferată. Oamenii bogați fac mereu apel la avocați...

– Asta nu înseamnă că vor avea obligatoriu câștig de cauză! Avocat sau nu, nu va exista favoare împotriva legii pentru el!

Ea se ridică și se întinse leneș.

Doamna Kendall luă platoul fredonând vesel.

Janet se duse să facă un duș și îmbrăcă după aceea un pantalon de pânză roșie și o tunică înflorată. În timp ce se îmbrăca, reflecta.

Cunoștea destul de bine Ibiza pentru a ști că aici nu trebuia să fii grăbit. Se trăia cu încetinitorul pe insulă. Prezența unui celebru avocat englez nu va schimba cu nimic această stare de lucruri.

Ieși pe terasă. Soarele era deja foarte fierbinte și frumusețea peisajului îi tăie respirația. Nu se plictisise niciodată să-l admire...

Pantele munților erau acoperite de pini, iar crestele lor se detașau pe cerul de un albastru intens. Pe o colină situată în stânga casei se găsea o fermă construită în stil maur. Puțin mai departe, se vedea satul San Gabrielle.

Drumul care ducea la fermă trecea pe o parte a casei și fosta cale ferată separa casa doamnei Kendall de proprietatea vecină.

Janet se întoarse spre casa mamei sale.

Era o vilă mică în formă de „L" acoperită cu țigle plate. Cele trei ferestre ale camerei de zi erau încadrate de obloane galbene, dând direct spre faimoasa alee. Camera doamnei Kendall avea vederea spre grădină, ca și camera de oaspeți, bucătăria și baia.

Casa era construită cu o latură spre fosta cale ferată și cu cealaltă spre drumul fermei. O peluză îngustă o separa de acesta.

Un vechi zid pe jumătate în ruină înconjura grădina. Ca și un grilaj destinat să-l împiedice pe Dale să-și ducă prea departe încercările de explorare.

Janet aruncă o privire spre vila mare. Parcul era înconjurat cu ziduri înalte. O veche poartă dublă spaniolă dădea direct spre fosta cale ferată. Era intrarea laterală. O altă poartă, la fel de impozantă, permitea accesul spre drumul fermei.

Janet își îndreptă din nou atenția spre casa mamei sale. Aceasta fusese construită, fără îndoială, ca să înglobeze drumul de cale ferată dezafectat.

Mulțumită de concluziile ei, i se alătură mamei sale pe terasă. Dale o urmă sărind vesel. Doamna Kendall uda plantele. Avea o adevărată pasiune pentru grădinărit: iasomia încadra ușa de la intrare; niște zorele se cățărau pe colțul peretelui camerei de zi; existau trandafiri și mușcate cam peste tot, precum și tufișuri de hibiscus. Și o viță de vie începea să facă umbră curții interioare... În grădină creșteau și smochini.

Janet vru să se instaleze în balansoarul de bambus când observă animalul cu blană moale, întins pe pernă.

– Ai o pisică? exclamă tânăra. Nu știam!

– Am obținut-o de la fermă.

Janet luă pisica în brațe și o mângâie.

– Ei se pregăteau să înece o jumătate de duzină de pisoi, continuă doamna Kendall. Am salvat unul. Una, mai curând...

Ea începu să râdă.

– La două luni, era deja imensă, cu labe interminabile... Am botezat-o Twiggy.

Pisica sări pe podea și o examină pe Janet cu curiozitate. Avea un cap foarte mic și ochi mari, galbeni. Corpul ei era portocaliu, vărgată cu cafeniu, dar capul și labele lungi erau albe ca zăpada.

– Acum, are opt luni.

Doamna Kendall turnă restul de apă din stropitoare pe o plantă în ghiveci.

– Este foarte blândă, adăugă ea. Și este o dușmancă înverșunată a șoarecilor!

– Sunt șoareci, aici? Ajutor! strigă Janet râzând.

În acel moment, un bărbat ieși din vila mare, prin poarta laterală. Mama și fiica îl observară în aceeași clipă. El se angajă spre vechiul drum de cale ferată.

Era înalt, zvelt! Purta un pantalon grej și o cămașă albă; o eșarfă de culoare închisă era înnodată la gâtul lui. Hainele lui aveau o croială perfectă, se vedea imediat, chiar de la distanță.

Janet își păstră privirea fixată asupra lui.

Nu, o asemenea coincidență era imposibilă. El se apropia.

Nu exista nici o îndoială, era chiar el!

Foarte încet, o întrebă pe mama ei:

– Acest bărbat... Cine este?

Doamna Kendall clătină din cap.

– Este avocatul de care ți-am vorbit, draga mea.

Janet întâlni ochii albaștri ai bărbatului. Această privire glacială pe care credea că n-o va mai vedea vreodată.

– Acest bărbat este Bruce Walbrook? șopti ea.

Capitolul 3

Doamna Kendall nu răspunse.

Ea salută persoana care se plimba cu zâmbete.

Oh, Janet n-avea nevoie de răspuns: ghicise, de la început, că acest bărbat era un dușman.

– Bună ziua, spuse el. Ce zi frumoasă...

– Bună ziua! răspunse vesel doamna Kendall. Da, într-adevăr este o zi frumoasă. Janet întoarse spatele, sub pretextul că-l duce pe Dale la plimbare.

Ea plecă în grădină cu cățelul. Porniră pe o alee care ducea la un migdal mare. Acest pom marca limitele proprietății.

Janet începu să-i vorbească încet câinelui, pentru a-și ascunde tulburarea. Obrajii ei erau foarte roșii.

Această întâlnire era atât de neașteptată...

Nu numai că făcuseră drumul spre Ibiza în același avion. Nu numai că se regăseau ușă în ușă... Dar veniseră aici pentru același motiv!

„Bună ziua! Ce zi frumoasă..." aruncase el. Se așteptase oare să-i răspundă? Ea n-avea nici un chef să se poarte amabil cu acest bărbat.

Se îndreptă spre curtea păsărilor. Găinile cotcodăceau. Câteva rațe se legănau pe o labă sau pe alta. Se mai aflau acolo și iepuri și chiar o capră, legată de un țăruș.

Poate găsea ouă? Îl lăsă pe Dale să adulmece iarba și intră în curtea păsărilor. Nu întârzie să descopere trei ouă frumoase, pe care le așeză într-un lighenaș emailat, pe câteva paie.

Apoi părăsi curtea păsărilor, după ce mângâiase spinarea osoasă a caprei.

Puțin mai departe, se găsea o magazie unde mama sa îngrămădea toate obiectele devenite nefolositoare, dar pe care n-avea curajul să le arunce. Janet descoperi un orologiu spart, mături tocite, o mașină de cusut uzată și un radiator cu gaz, ruginit.

Atenția tinerei fu atrasă de o bicicletă de fabricație recentă. Mama sa o folosea în Anglia ca să meargă la cumpărături, dar nu părea s-o folosească la Ibiza.

Janet părăsi curând magazia, fără a uita ouăle. Privi în jurul ei. Unde era Dale? Cățelușul rămăsese singur doar câteva minute și el profitase ca să dispară!

Cu un suspin de ușurare, Janet îl zări în sfârșit. Se găsea pe vechiul drum de cale ferată. Și accepta, dând din coadă, mângâierile acelui domn Walbrook.

– Dale! îl strigă Janet tăios. Vino aici!

Ea se îndreptă spre cățel. Acesta o ignora complet: tocmai își făcuse un nou prieten...

Tânăra grăbi pasul, furioasă. Dale îi ghici oare proasta dispoziție? El se decise în sfârșit să se întoarcă în propria lui grădină.

Janet se găsea acum la câțiva pași de alee. Era gata să se întoarcă, fără să pară că-l văzuse pe tânărul avocat a cărui siluetă se detașa pe zidurile roșii ale vilei. În acel moment, el o interpelă:

– Mereu la fel de amabilă, după cum văd!

Janet simți că roșește. Într-adevăr, de fiecare dată când îl întâlnise pe acest bărbat, se arătase nepoliticoasă. Totuși, refuză să recunoască. Se întoarse spre el și-i aruncă pe un ton caustic:

– Vă așteptați să vă spun bună ziua? Cu un zâmbet larg? În timp ce nici măcar nu știu cine sunteți...

Cu siguranță, bărbatul era pe cale de a studia vechiul drum de cale ferată și cele două vile.

El îi adresă o privire ironică.

– Ar trebui să ne prezentăm după toate regulile. Mă numesc Bruce Walbrook. Și cunoașteți motivele prezenței mele la Ibiza.

Janet se redresă.

– Janet Kendall, se prezentă ea. Mă găsesc aici pentru același motiv. Nu am nici o intenție să rămân cu brațele încrucișate, în timp ce mama se lasă înșelată.

– Înșelată... repetă el. Ar trebui să evitați asemenea expresii, domnișoară Kendall.

Vocea lui era glacială. Janet și-l imagina în fața unui tribunal, îmbrăcat în roba sa neagră... Trebuie că era înspăimântător pentru adversarii lui.

Dar pe ea n-o speria. Nu era pe banca acuzaților!

– Ce cuvânt mă sfătuiți să folosesc? i-o întoarse ea. Mama locuiește aici de doi ani. Spera să cumpere această porțiune de teren. Familia Ford este aici doar de câteva săptămâni. Ei își imaginează că au toate drepturile?

Fața avocatului exprima un dispreț nuanțat de ironie.

– Vila mare a fost construită înainte de casa pe care o ocupă mama dumneavoastră. În fața legii, ea are deci prioritate.

– Care lege? exclamă Janet. Cu siguranță, nu cea din Ibiza... Pentru domnul Weston, fostul proprietar, această alee trebuia să fie a mamei mele. El începuse chiar demersurile în acest sens.

Bruce Walbrook îi adresă un zâmbet disprețuitor. Apoi se arătă absorbit de contemplarea pantofilor lui imaculați.

– În locul dumneavoastră n-aș fi atât de liniștit, declară el cu voce limpede. Astfel de aranjamente pot fi modificate cu ușurință.

– Tocmai. Nu aveți nici un motiv să vă arătați optimist!

Fără să se lase impresionată de privirea sarcastică a tânărului avocat, Janet îi adresă un zâmbet insolent.

El se întoarse și păru din nou interesat de vechiul drum dezafectat de cale ferată.

– O căsuță atât de mică n-are nevoie de alee, afirmă el cu un gest nerăbdător. Mama dumneavoastră ar putea foarte bine să amenajeze o trecere prin grădina sa. Ar avea astfel acces direct la drumul fermei. Există destul loc în grădina sa pentru a gara multe mașini...

– S-ar putea spune la fel și despre vila mare! protestă Janet.

– Nu. De fapt, puține mașini pot staționa în parc. Și familia Ford primește foarte mult...

– Iată un motiv bun pentru a-și însuși terenul unei văduve!

– Vechiul drum de cale ferată nu are încă proprietar, domnișoară Kendall.

Janet își ridică bărbia într-un gest sfidător.

– Consider că această alee aparține mamei mele! Și sunt decisă să fac tot posibilul în acest scop.

El se înclină ușor.

– Așadar, ne cunoaștem pozițiile respective.

El se răsuci pe călcâie, marcând sfârșitul întrevederii.

– O zi bună, domnișoară Rendall!

– O zi bună, domnule Walbrook! îi aruncă Janet acru.

Urmată de Dale, se îndreptă spre casă. Inima îi bătea foarte tare, mâinile îi tremurau, dar își impuse să pară naturală și să se joace cu cățelul, ținând cu grijă cele trei ouă.

O găsi pe mama ei în bucătărie.

– Despre ce vorbeai cu domnul Walbrook, draga mea?

– Despre vechiul drum de cale ferată, bineînțeles. I-am spus limpede ce cred!

Dar mama ei se gândea deja la altceva. Fredonând, mergea de la masă la mașina de gătit. Zări ouăle.

– Oh, ai găsit ouă? Le-am putea face ochiuri, pentru prânz. Ce părere ai?

– Bună idee...

Tânăra o ajută pe mama ei să pregătească masa, ceea ce îi aduse puțină liniște. Această discuție cu Bruce Walbrook o bulversase teribil.

– Folosești bicicleta? o întrebă ea.

– Nu. N-am nevoie de ea, aici. Miguel, care lucrează la fermă, îmi aduce în fiecare dimineață pâine și lapte. Și iau autobuzul o dată pe săptămână ca să merg în oraș. Dacă am nevoie de alte provizii, îl rog pe Miguel să le cumpere din sat. De ce mă întrebi, draga mea?

– Dacă n-o folosești, ai putea să mi-o împrumuți?

– Firește.

– Am intenția să mă duc în sat după masa de prânz, ca să-l văd pe primar.

Doamna Kendall îi adresă fiicei sale un zâmbet amuzat.

– Suntem la Ibiza, Janet! Nimeni nu mișcă în sat înainte de ora patru a după-amiezii. Chiar și clopotele bisericii tac...

Janet bău un pahar de apă cu un aer gânditor. Uitase că aici, toată lumea își făcea siesta. Trebuia așadar să aștepte...

O ajută pe mama ei să spele vesela. Apoi se așeză în camera de zi și începu să studieze un ghid de conversație spaniolă.

„Unde se găsește primăria? Aș vrea să-l văd pe primar" învăță ea să spună.

În timp ce studia, doamna Kendall se retrăsese în camera ei. Chiar și Dale moțăia în coșul lui, cu labele în aer. Twiggy dormea la soare.

Janet repeta neobosită fraze uzuale.

Și Bruce Walbrook? se întrebă ea. Era în picioare sau își făcea și el siesta? Aștepta oare ora potrivită pentru a merge să-l vadă pe primar? Probabil.

Se va duce înaintea lui! decise ea brusc. Se grăbi să se machieze ușor. Era doar trei și jumătate când se duse să ia bicicleta din magazie.

Poarta principală a vilei mari era deschisă. Aruncă o privire în trecere. Nu era mare lucru de văzut, în afară de o vegetație luxuriantă și câteva mașini garate una lângă alta.

Câmpia părea adormită sub soare. Totul era tăcut, cu excepția, din când în când, a bâzâitului unei insecte sau a unui ciripit de păsări în migdali.

Janet o luă pe drumul fermei și ajunse după aceea pe șoseaua principală. Cauciucurile bicicletei începură să fâșâie pe asfalt.

Era încă aprilie. Cu toate astea, soarele era cald! Bătea capul gol al tinerei și făcea să sclipească șoseaua. Pe Janet o dureau ochii...

Ea trebuia să-și cumpere fără întârziere o pălărie de soare și ochelari negri!

Șoseaua urca în direcția satului și trebui să pedaleze mai tare. Dar, puțin înainte de a ajunge la primele case, trebui să descalece: panta era prea mare. Intră în San Gabrielle împingând bicicleta, pe care apoi o lăsă la colțul unei străzi. O va lua la întoarcere.

Nu era nici măcar o pisică pe străzi... Avea impresia că merge printr-un oraș fantomă... Obloanele erau închise, și se întreba dacă se vor deschide într-o zi... Tăcerea o apăsa și Janet nu se simțea în apele ei.

Ea se întoarse și rămase locului, fermecată de peisajul magnific. Satul se găsea pe culmea unei coline. Avea o

vedere foarte întinsă peste munți și câmpii... În depărtare, zări casa mamei ei, mică și albă lângă marele parc vecin umbrit de palmieri și arbori exotici.

Își continuă drumul și ajunse într-o piață. Un drapel spaniol flutura deasupra unei clădiri albe.

Probabil că este primăria, își spuse Janet.

Era aproape ora patru după-amiază. Nimeni nu se mișca... Câteva magazine erau închise și storurile ascundeau vitrinele.

Tânăra aruncă o privire orologiului bisericii. Ora patru fără un minut. Satul se va însufleți într-o clipă!

Dar, la ora patru și zece, nimic nu se schimbase. Ușa dublă a primăriei rămânea închisă.

Janet o fixa în zadar. Apoi se uită la ceas. Privirea ei se întorcea la primărie, ai cărei pereți albi erau orbitori, în soare.

La patru și douăzeci, o femeie în vârstă, îmbrăcată în negru, traversă piața. Ducea un coș plin cu iarbă. Puțin mai târziu apăru o șaretă trasă de un măgar. Un om mic, slab, cu o pălărie mare de pai, ținea hățurile.

În sfârșit, la ora patru și jumătate, ușile primăriei se deschiseră. Janet auzi un trosnet, un scârțâit, dar privirea ei, obișnuită cu soarele, nu reuși să distingă pe nimeni, în umbră.

Urcă treptele de piatră albă și pașii ei răsunară sub boltă.

Ajuntamiento, spunea o pancartă. Își consultă dicționarul. Da, Ajuntamiento însemna „Primărie".

Repetă în gând cele câteva fraze învățate pe de rost puțin mai devreme și intră într-o mică încăpere. Aceasta era

mobilată doar cu un birou de lemn închis la culoare și cu un dulap mare metalic vopsit în verde. Doar un calendar publicitar decora pereții.

Un bărbat era așezat în spatele biroului. Frunzărea un ziar. Fața lui era încă umflată de somn, și ar fi dorit în mod vizibil să-și prelungească siesta...

– Bună ziua, spuse Janet cu un zâmbet timid. Aș dori o audiență la primar.

– Cum?

Funcționarul o privi cu un aer buimăcit. Janet roși violent. Accentul ei era prost, o știa, dar își imaginase că vorbește într-un mod inteligibil!

Repetă fraza mai rar. Bărbatul o ascultă atent, apoi fața lui se lumină. Clătină din cap. Oare înțelesese? Din nefericire, el repetă:

– Cum?

– Primarul! exclamă Janet. Alcalde... Aș vrea să-l văd pe primar. Eu! Alcalde? Aveți primar?

Vorbind, făcea și gesturi largi, ca și cum acestea trebuia s-o ajute să se facă înțeleasă.

Vesel, funcționarul exclamă în sfârșit:

– Ah, da! Primarul!

El adresă tinerei un zâmbet larg. Apoi fața lui se întunecă. Scutură negativ din cap și-i aruncă brusc:

– Nu.

Janet suspină. Oare nu înțelesese bine? Își reînnoi eforturile. Răspunsul rămase același. Funcționarul repetă de multe ori:

– Valencia!

Discuția continuă penibil, cu ajutorul dicționarului. Janet reuși în cele din urmă să înțeleagă ceea ce funcționarul primăriei încerca să-i explice: primarul se afla la Valencia pentru zece zile.

– Zece zile! repetă ea, consternată.

– Mai mult sau mai puțin, adăugă el.

Zece zile! Mai mult sau mai puțin! Cine îl înlocuia pe primar în timpul absenței acestuia? Janet încercă să afle. Dar nu putu scoate de la funcționar decât un „no" emfatic.

Trebuia să revină peste zece zile. Până atunci, nu se întrevedea nici o altă soluție.

Janet părăsi primăria după ce mulțumise funcționarului cu un zâmbet slab.

Ajunse din nou în piața însorită, destul de dezorientată. Zece zile! Câtă pierdere de timp... Oh, dacă cel puțin ar fi sosit cu o zi mai devreme! Fiindcă se părea că primarul tocmai plecase.

Câteva semne de viață apăruseră acum în piață.

Vânzătorul de tutun își deschisese prăvălia; școlarii se întorceau la casele lor.

O oarecare satisfacție puse stăpânire pe tânără. Dacă ea nu putea să-l vadă pe primarul din San Gabrielle, atunci și lui Bruce Walbrook îi va fi imposibil.

Abia se gândise la avocat când îl zări. El întorcea la colțul pieței, la volanul unei mașini lungi bleumarin.

Schimbară o privire lipsită de amabilitate. Janet știa unde mergea, așa cum el ghicea de unde venea ea.

Privi locul unde își lăsase bicicleta. Un grup de copii se găsea în apropiere, vorbind cu însuflețire. Ei tăcură zărind-o pe tânăra fată și o măsurară cu priviri curioase. Ea le surâse. Puțin timizi, ei răspunseră zâmbetului ei.

Erau totuși obișnuiți cu turiștii, numeroși la Ibiza.

Când Janet încălecă bicicleta, ei intonară în cor:

– Inglesa! Inglesa!

Janet le admira ochii mari întunecați și fețele bronzate. I-ar fi plăcut să discute cu ei și încercă să le spună câteva cuvinte. Obținu drept răspuns doar câteva râsete înăbușite. Păreau foarte sfioși.

Fără să insiste, plecă.

Puțin după aceea, auzi un zgomot de motor în spatele ei. Bruce Walbrook, probabil... își spuse. Se feri să se întoarcă. Puțin înainte de a ajunge în dreptul ei, el încetini. Apoi începu să ruleze alături de ea. Privirile lor se încrucișară, ca niște săbii...

– Vreți să vă conduc? propuse el cu politețe glacială.

– Mulțumesc. Am bicicleta mea.

Luxoasa mașină o depăși. Curând, dispăru...

Șoseaua era prăfuită și lui Janet îi era foarte cald. Ajunse în sfârșit în fața vilei. Trecând prin fața portalului, aruncă o privire în parc: frumoasa mașină bleumarin staționa acolo.

Își lăsă bicicleta sprijinită de un perete al terasei. Dale începu să latre în semn de bun venit.

Mama ei își terminase siesta. Acum era proaspătă și bine dispusă, în pantalon de pânză albă și bluză imprimată în culori vii.

Janet îi povesti vizita ei la primărie, dar doamna Kendall ascultă veștile cu oarecare indiferență.

– Nu te necăji pentru asta, draga mea. Nu merită osteneala! Vino să iei un ceai cu lămâie, ca să te răcorești. Vom merge să ne așezăm pe terasă și Dale va profita ca să alerge în iarbă...

Janet se lăsă să cadă într-unul din fotoliile de răchită. Cât de agreabil și odihnitor era acest loc, își spuse privind calmul peisajului.

Soarele se afla acum în spatele casei. Intensitatea lui scădea și umbrele luau tonuri purpurii și liliachii. O lumină blândă aurie scălda câmpurile, înviorând culorile. În unele locuri, pământul era de un roșu cărămiziu. Copacii și pajiștile înverzite străluceau. Exista de asemenea trandafiriul pereților vilei și cenușiul întunecat al vechiului drum de cale ferată.

Dale alerga în toate părțile. Coada lui se mișca vesel. Săpa frenetic gropi, în căutarea unui șoarece.

Janet își puse jos ceașca.

– Totul este foarte frumos aici, mamă, dar n-am venit la Ibiza ca să admir peisajul! Trebuie să mă ocup de această alee!

– Sst, sst! făcu doamna Kendall. La ce bun să-ți faci griji, de vreme ce acum nu poți face nimic? Ia partea bună a vieții. Odihnește-te. Ești în vacanță! O schimbare îți va face bine!

Janet oftă. N-avea decât să urmeze sfaturile mamei: nu exista altă soluție! Nimic nu va face să acționeze mai repede mașina administrativă, înțelesese din vizita la primărie.

– Ai dreptate, admise ea în fine. Trebuie să aștept întoarcerea primarului... Până atunci, mai bine să profit de viață.

Doamna Kendall clătină din cap, bine dispusă.

– Am de făcut unele cumpărături din oraș. Am putea merge împreună, mâine după-amiază...

O îmbrățișă pe fiica ei într-un elan de tandrețe.

– Oh, sunt mulțumită că ești aici, să știi.

Janet credea că se obișnuise cu situația. Totuși, seara, când mașinile veniră să parcheze pe vechiul drum de cale ferată, o cuprinse din nou furia. Zgomotul motoarelor tulbura liniștea camerei de zi. Lumina farurilor ilumina pereții. Portierele se trânteau...

Sub pretext că merge să ia puțin aer, Janet ieși. Portalul din față era larg deschis. În vasta vilă luminată, invitații flecăreau râzând. Frânturi de muzică ajungeau până la tânăra fată.

Cum îndrăzneau acești oameni să pretindă să-și însușească această alee? În acest scop, își asiguraseră serviciile unui avocat celebru.

Janet și-l imagină pe Bruce Walbrook în centrul acestei recepții animate. Acest gând îi întări dorința de a câștiga partida. Bătălia era angajată. Și ea o va câștiga!

Capitolul 4

Autobuzul pentru Ibiza părăsea satul la ora trei a după-amiezii, Janet și mama ei se aflau în stație, în colțul drumului de la fermă, la ora trei și zece după-amiază, dar autocarul nu trecu decât la trei și douăzeci.

Asta-i Spania! își spuse Janet, amuzată.

Era un timp splendid. Soarele strălucea pe cerul albastru. Janet purta o rochie galbenă cu alb, cu mâneci scurte, iar mama ei era îmbrăcată într-o rochie roz ca somonul, cu o pălărie asortată.

Autocarul opri în fața lor, dar ușa rămase închisă. Doamna Kendall cunoștea obiceiurile: să bată în ea cu pumnul. Ușa se deschise brusc și mama și fiica au fost cât pe ce să fie proiectate în spate.

Urcară în autobuz râzând, dar pasagerii rămaseră impasibili: sătenii nu se lăsau înveseliți cu ușurință; erau zgârciți cu zâmbetele lor.

Doamna Kendall nu se descumpăni doar pentru atât. Se așeză, salutând câteva femei din cunoștințele ei. Acestea îi răspunseră cu o anumită căldură și o urmăriră pe Janet cu o privire curioasă.

Tânăra găsi această călătorie destul de greu de suportat. Autocarul gonea cu viteză nebună pe drumurile înguste și lua virajele pe două roți. Pneurile scârțâiau.

Janet privea în jurul ei cu neliniște; se aștepta să vadă că pasagerii îi împărtășeau temerile, dar ei rămâneau foarte calmi. Chiar și mama ei părea că găsește acest mod de a conduce foarte normal. Tânăra încerca să se liniștească...

Autocarul se opri în sfârșit în centrul vechiului oraș Ibiza. Aceasta era foarte animat: magazinele tocmai își deschideau ușile, după siesta tradițională.

Târguielile doamnei Kendall constau mai ales din cumpărături alimentare. Janet hoinări pe aleile unei piețe, unde erau etalate o mulțime de fructe, legume și o mare varietate de pești. Apoi o însoți pe mama ei într-un magazin cu autoservire, foarte modern.

O dată cumpărăturile făcute, tânăra își cumpără ochelari de soare și o pălărie de pai pe care o alese în culoare naturală: putea să fie asortată cu toate hainele ei. Era împodobită cu fructe împletite din pai și îi încadra frumos fața și părul castaniu.

Împreună cu mama ei, Janet merse apoi să privească vitrinele magazinelor de artizanat. Vase din lemn sculptate și articole din piele se îngrămădeau în fața prăvăliilor.

Nu întârziară prea mult, deoarece erau destul de încărcate. Hotărâră să se oprească pe terasa umbroasă a unei cafenele.

Sezonul turistic încă nu era în toiul lui; totuși, erau mulți amatori de băuturi răcoritoare.

– Unde să ne așezăm? întrebă Janet.

Terasele erau numeroase. Oamenii se instalau acolo pentru a urmări spectacolul străzii.

Deodată, doamna Kendall remarcă o siluetă în cealaltă parte a pieții.

Veselă, ea strigă:

– Oh, uite cine este acolo! Prietenul nostru avocatul... Ce face oare la Ibiza?

Bruce Walbrook, cu o servietă diplomat în mână, părăsea o clădire mare cu aspect oficial. Pe aceasta flutura drapelul spaniol.

Janet luă brațul mamei sale.

– Știu de ce este aici! exclamă ea cu înfrigurare. Aș fi chiar gata să pariez. Încearcă să se descurce fără să mai aștepte întoarcerea primarului din San Gabrielle!

Ea își strânse buzele. Cum de nu se gândise la asta ea însăși?

O antrenă cu ea pe mama ei.

– Vino repede!

– Unde, draga mea?

Doamna Kendall o urmă fără entuziasm.

– Acolo unde a mers el, trebuie să mergem și noi! declară Janet.

În grabă, traversă strada. Ea nu-l scăpa pe Bruce Walbrook din ochi. Acesta se oprise în fața clădirii. Discuta cu un alt bărbat.

– Ții cu tot dinadinsul la acest demers? gemu doamna Kendall.

Ea aruncă o privire de regret teraselor cafenelelor.

– Mă dor picioarele. Și mor de sete!

– Vom merge să bem după aceea. Trebuie să vii cu mine, mamă! Tu cunoști spaniola mult mai bine decât mine!

Bruce Walbrook le zărise. Le adresă o privire lipsită de amabilitate.

Janet o împiedică pe mama ei să se oprească pentru a discuta. Doamna Kendall avu doar timp să-i adreseze tânărului avocat un zâmbet larg. Apoi, trebui să urce cu fiica ei treptele peronului.

Cele două femei fură întâmpinate mai întâi de un funcționar. Acesta le conduse într-un birou unde un bărbat le primi zâmbind.

Janet îi ceru mamei să-i servească drept interpret. Dar, când doamna Kendall începu să bâiguie cu o voce întreruptă de râsete nervoase, luă problema în mâinile ei. Când nu-și găsea cuvintele, se exprima prin gesturi.

Funcționarul era la curent cu problema, deoarece îl primise pe Bruce Walbrook. Pe un ton ferm, el declară, într-un amestec de spaniolă și engleză, că nu putea face nimic. Vechiul drum de cale ferată depindea de satul San Gabrielle. Prin urmare, trebuia să se adreseze primarului de acolo.

– Dar primarul este la Valencia! protestă Janet cu iritare. Nu se va întoarce decât după zece zile!

Funcționarul făcu un gest indiferent cu mâna.

– Zece zile, nu este mult.

El le conduse până la ușă cu un zâmbet larg, dezvelindu-și toți dinții îmbrăcați în aur.

O dată afară, doamna Kendall se îndreptă imediat spre terasa unei cafenele. Ea nu se gândea decât să se așeze și să bea o băutură rece.

Janet o urmă, pierdută în gândurile ei. Când observă că Bruce Walbrook era așezat deja la o masă, era prea târziu... Doamna Kendall îl salută cu amabilitate.

Tânărul avocat o privea pe Janet cu un aer ironic. Știa de unde venea. Știa de asemenea că primise doar un răspuns negativ.

El se ridică și, adresându-se doamnei Kendall, propuse:

– Vreți să vă așezați cu noi?

Janet remarcă în acel moment pe tovarășul său. Era cel cu care vorbea Bruce Walbrook, puțin mai devreme.

Janet ar fi vrut să refuze invitația cu răceală, dar n-avu timp. Mama sa exclama deja cu un aer încântat:

– Ce idee bună!

Bruce Walbrook făcu prezentările:

– Francisco Cavanillas, avocatul cu care sunt în relații de afaceri.

Janet strânse mâna tânărului spaniol. Putea să aibă douăzeci și șase sau douăzeci și șapte de ani. Era înalt și ochii lui negri îi luminau fața mată. Părul lui des, negru, era pieptănat spre spate. Era extrem de seducător.

– Ce vreți să beți? întrebă Bruce Walbrook.

– Un Campari cu gheață, alese doamna Kendall.

– Pentru mine, o Coca-Cola, vă rog, spuse Janet.

Ea își puse din nou ochelarii de soare. Acesta n-o mai jena cu adevărat, dar încerca astfel să evite privirea pătrunzătoare a lui Bruce Walbrook. Totuși, acesta nu-i acorda deloc atenție. El asculta cu interes vorbele doamnei Kendall. Mama lui Janet se plângea de creșterea prețurilor.

Tânăra profită de asta ca să-și privească pe îndelete dușmanul.

Purta un costum ușor de vară, perfect croit, din pânză albastru deschis. Cămașa era și ea albastră și această nuanță se asorta perfect cu culoarea ochilor lui. Fața lui deschisă, bine desenată, era deja ușor bronzată. Ce vârstă putea să aibă? Era greu de spus... Trebuie să fi depășit totuși treizeci de ani. Un bărbat care își câștigase notorietatea trebuie să-și fi exercitat meseria un anumit număr de ani.

Janet se întoarse după aceea spre tânărul spaniol.

– Sunteți de mult timp la Ibiza? o întrebă el.

Vorbea o engleză corectă, doar cu o ușoară urmă de accent.

– Nu mai mult de două zile, răspunse Janet. Locuiți la Ibiza?

– Sunt născut și lucrez aici.

Ei discutară puțin. După ce își terminase studiile de drept, Francisco Cavanillas intrase într-un cabinet de avocați unde lucra și acum.

Janet aruncă o privire la ceasul ei.

– Mamă, trebuie să plecăm dacă vrem să nu pierdem autobuzul!

Doamna Kendall nu părea să aibă nici un chef să părăsească această terasă plăcută și umbroasă.

Bruce Walbrook declară:

– Nu aveți nevoie de autobuz. Francisco și cu mine mergem la vilă. Putem să vă lăsăm acasă.

Această propunere o încântă pe doamna Kendall. Ea se lăsă pe spătarul scaunului cu un oftat fericit.

– Oh, ce amabil sunteți!

Janet n-a avut prilejul să plaseze un cuvânt: mama ei acceptase și pentru ea. Nu putea refuza, cinstit vorbind, această propunere!

Rămase așadar pe scaunul ei. Se prefăcu că ignoră prezența lui Bruce Walbrook și discută numai cu Francisco.

Doamna Kendall își termină în sfârșit băutura. Bruce Walbrook plăti consumațiile. Mașina lui era garată nu departe de acolo. Doamna Kendall se așeză pe locul din față, iar Janet luă loc pe bancheta din spate, lângă tânărul spaniol.

Drumul de întoarcere i se păru foarte plăcut. Era puțină circulație. Marea apărea din când în când, foarte albastră, între colinele acoperite de pini.

Doamna Kendall flecărea vesel. Bruce Walbrook se întorcea din când în când spre ea, adresându-i un surâs strălucitor.

Avocatul opri mașina pe vechiul drum de cale ferată. El coborî pentru a deschide portierele pasagerelor și a le

saluta. Francisco făcu la fel și sărută mâna doamnei Kendall, apoi pe cea a lui Janet, cu o curtoazie foarte firească.

Mașina demară și Janet o urmă pe mama ei. Amândouă erau încărcate de pachete.

– Oh, ce bărbat fermecător! exclamă doamna Kendall.

– Mamă!

Vocea lui Janet era plină de reproș.

– Este dușmanul nostru, nu uita!

– Știu, draga mea. Asta nu-l împiedică să fie fermecător...

Ea deschise ușa de la intrare. Dale veni alergând, întâmpinându-le bucuros și Janet se jucă puțin cu el. Apoi mângâie pisica întinsă pe o pernă. Privirea tinerei se posomorî. Mama ei se lăsase păcălită cu ușurință de farmecul lui Bruce Walbrook, dar în ceea ce o privea, nu era un pericol să i se întâmple!

Câteva zile mai târziu, se afla în magazia din capătul grădinii și încerca să repare vechea mașină de cusut. În zadar.

Ridicând ochii, văzu un bărbat ieșind din casă, apoi îndreptându-se spre portalul vilei mari.

– S-ar spune că este Francisco Cavanillas... murmură ea.

Puțin mai târziu, se alătură mamei, care se afla pe terasă.

– Am avut un vizitator? întrebă tânăra.

– Da, acel tânăr avocat spaniol... Îl știi bine!

Doamna Kendall purta un capot de mătase crem imprimat cu dragoni vărsând foc. Ea se agita în jurul unui platou încărcat cu un ceainic și cești. Începu să taie o lămâie în rondele.

– Suntem invitate la familia Ford! declară ea pe un ton însuflețit. Mâine după-amiază.

Janet încremeni locului, apoi aruncă o privire în direcția pereților vilei mari.

Să meargă la familia Ford? Asta însemna să pătrundă pe terenul dușmanului. Era tentant! Dar n-ar trebui să refuze? A accepta era, într-un fel, o lașitate.

Ideea de a refuza invitația nu-i trecuse nici o clipă prin minte doamnei Kendall.

– Ce rochie să-mi pun? monologa ea. Rochia de mătase albastră ar fi foarte potrivită... N-am prea des ocazia s-o îmbrac!

Îi adresă un zâmbet radios fiicei sale.

– Știi, întotdeauna am dorit să vizitez vila mare. Și apoi, m-ar amuza să întâlnesc oameni bogați, timp de o oră sau două! Toți miliardarii din insulă se vor afla cu siguranță mâine la familia Ford.

A doua zi, Janet deschise ușile dulapului său. Își privi garderoba încruntându-și sprâncenele și alese în cele din urmă o rochie foarte simplă, imprimată cu flori albe.

Nu se machiase mai mult ca de obicei. Își perie cu grijă părul, apoi își strecură picioarele goale în sandale albe.

Doamna Kendall era gata de mult timp și ardea de dorința să plece.

– Există deja multe mașini! afirmă ea. Invitații nu încetează să sosească. De cel puțin douăzeci de minute!

Janet aruncă o privire pe una din ferestrele camerei de zi. Într-adevăr, numeroase mașini erau parcate pe vechiul drum de cale ferată.

– Să mai așteptăm puțin, sugeră ea.

Mama ei era foarte elegantă în rochia de mătase albastră. Un șirag de perle îi împodobea gâtul și alte perle îi atârnau la urechi. Dale le privise cu neliniște cum se pregăteau, știindu-se condamnat la singurătate.

Puțin după ora trei, Janet declară:

– Acum cred că putem merge...

Dale înțelese că nu va participa. Se culcă în coșul lui cu urechile lăsate și privirea nefericită. Janet ar fi dorit să-l mângâie și să-i vorbească blând. Dar ar fi putut crede că își schimbase hotărârea. I-ar fi dat o falsă speranță.

Doamna Kendall încuie ușa și puse cheia în geantă. Împreună, mama și fiica traversară vechiul drum de cale ferată.

Janet examină mașinile. Era vorba numai de modele scumpe, majoritatea importate.

Cele două uși batante ale portalului erau deschise. Urcară cele câteva trepte de piatră care dădeau într-un parc magnific. Vila se afla la puțină distanță. Pe pereții ei roșii se detașau obloanele înalte vopsite în alb. Ușile-ferestre deschise permiteau să se vadă vastele camere mobilate luxos.

Invitații se găseau reuniți afară, în cealaltă parte a casei.

Un chelner în vestă albă le salută zâmbind. Purta un platou plin cu pahare goale. Cu un gest maiestuos, le indică locul din parc unde se aflau invitații. Zgomote de conversație, de râsete, ajungeau până la Janet.

Deodată, tânăra zări o piscină, toată în albastru, construită mai jos de vilă. Scaune lungi erau dispuse ici și colo. Foarte aproape, o fântână murmura un cântec limpede!

Doi palmieri enormi încadrau accesul spre terasa vilei, unde buchete splendide decorau mesele lungi acoperite de fețe de masă albe. Privirea lui Janet se opri o clipă asupra preparatelor apetisante.

Câțiva invitați priveau piscina cu invidie. Soarele de aprilie era cald, dar temperatura apei trebuia să fie încă rece.

Grupuri însuflețite se formau și se risipeau. Bufetul reprezenta un punct de atracție, ca și aleile umbrite ale parcului.

Un bărbat cu statură masivă își părăsi fotoliul pentru a se îndrepta spre Janet și mama ei. Fuma o țigară și era, fără îndoială, stăpânul casei.

– Ah, doamnă Kendall! exclamă el vesel.

Îi strânse mâna, apoi o scuturǎ pe cea a lui Janet și o chemă pe soția lui:

– Emmalina, vino să saluți vecinele noastre!

Ralph Ford își purta costumul elegant cu grație firească. Un zâmbet larg îi îmblânzea fața puțin cam grasă. Părul lui începuse deja să încărunțească: trebuie să fi avut vreo cincizeci de ani.

El le conduse pe invitatele sale spre bufet.

Puțin după aceea, doamna Ford veni să li se alăture. Părea incontestabil mai tânără decât soțul ei. Era o femeie frumoasă, brunetă, îmbrăcată într-o rochie de după-amiază cu paiete.

– Sunt încântată să vă primesc! le asigură ea cu căldură.

Părea sinceră.

Ralph Ford își prezentă vecinele invitaților. Era atâta lume, încât Janet fu incapabilă să-și amintească toate numele.

Curând, doamna Kendall se găsi în centrul unui mic grup. Îi plăcea la nebunie să flecărească, era foarte sociabilă și acest gen de recepție îi plăcea teribil.

Domnul Ford o părăsi curând pe Janet, după ce o invitase să vină acolo când dorește.

– Nu ezitați să folosiți piscina, domnișoară Kendall! Este la dispoziția dumneavoastră...

Emmalina Ford îi adresă un zâmbet.

– Simțiți-vă ca acasă, în parc și în vilă!

Janet le mulțumi. Apoi savură absentă o felie de pâine prăjită cu diverse garnituri. În timpul celor câteva minute petrecute cu familia Ford, nimeni nu amintise ceva despre fostul drum de cale ferată...

Tânăra aruncă o privire spre mama ei. Aceasta părea ca un pește în apă. Vorbea fără încetare, veselă. Doamna Kendall știa să se simtă în largul ei oriunde: la o recepție de miliardari, ca și în vechiul ei fotoliu tricotând sau lucrând în grădină. Sau făcând curățenie în curtea păsărilor.

Janet își abandonă paharul gol. Ce-ar putea face? Acolo, nu departe de piscină, Francisco era prins într-o conversație însuflețită. Ca să i se alăture, ar fi trebuit să traverseze terasa. Și nu îndrăznea...

Se duse să hoinărească în parc, apoi reveni spre vilă. Printr-o ușă-fereastră larg deschisă, pătrunse în interior.

Era foarte răcoare, în această cameră decorată elegant în alb și verde. Sfeșnice de argint împodobeau mese de lemn lustruit. Mobilele fuseseră alese cu un gust foarte sigur, fără nici o ostentație.

Fascinată, Janet traversă camera. Picioarele ei păreau să alunece fără efort pe pardoseala de ceramică.

Trecu pe sub o arcadă conducând în altă încăpere și tresări zărind silueta înaltă a unui bărbat apărând din penumbră.

Cu un suspin de ușurare, își dădu seama că era vorba de o statuie. În mărime naturală, aceasta reprezenta un mandarin mustăcios cu un zâmbet misterios. Ținea cu amândouă mâinile un recipient mare, gol. Ce s-ar putea pune în el? se întrebă Janet. Poate fructe? Nu, era prea mare! O plantă?

Făcu un pas înapoi ca să examineze mai bine statuia înaltă.

Deodată, în spatele ei, o voce clară declară:

– Este vorba de o statuie din teracotă din secolul optsprezece...

Janet se răsuci pe călcâie. Bruce Walbrook era la trei pași de ea. Avea câteva scrisori în mână.

Tânăra se simți jenată de a fi surprinsă în felul acesta. O va lua drept o indiscretă, o curioasă? Dar familia Ford nu-i dăduse permisiunea să meargă unde voia?

Cu toate acestea, se simțea stânjenită sub privirea rece a tânărului avocat.

– Profitam de ocazie ca să admir vila...

Aruncă o privire în jurul ei.

– Este foarte frumos aici... Aproape cum îmi imaginam... murmură ea, ca pentru sine.

– Vreți să vă conduc s-o vizitați? îi propuse el.

Îi arătă corespondența.

– Lăsați-mă o clipă. Mă debarasez de aceste scrisori și apoi sunt al dumneavoastră.

Janet îl urmări cu privirea.

El traversă un hol pardosit cu marmură și împinse o ușă întredeschisă ca să intre într-un birou vast cu pereții acoperiți de cărți. Evident, era încăperea în care lucra.

Tânăra își plecă ochii când el reveni. Nu se simțea niciodată foarte destinsă în prezența lui.

Vila mare era răcoroasă, tăcută. Pereții groși nu lăsau să pătrundă zgomotele exterioare.

– Vom vizita mai întâi parterul.

– Nu, nu, nu-i nevoie, bâigui Janet.

Minți în grabă:

– Am văzut deja totul. Mă pregăteam să ies...

O dată afară, găsi aerul mai respirabil, dar Bruce Walbrook o însoți. Coborâră cele câteva trepte care duceau la o alee amenajată prin vegetația tropicală. Palmieri, mimoze, portocali și lămâi se amestecau din abundență.

Uluită, Janet făcu ochii mari. Admira varietatea infinită de culori: mai ales verdele, mergând de la cel mai deschis până la cel mai închis: verdele argintiu al măslinilor, verdele de smarald al palmierilor însoriți, verdele cald al smochinilor și verdele foarte blând al bambușilor...

Era un adevărat paradis terestru, se gândi ea cu uimire. Uitase de prezența lui Bruce Walbrook.

Tresări când acesta declară:

– Iată un dud...

Apoi îi arătă un alt copac:

– Un eucalipt... Parcul este bine adăpostit și foarte însorit. Arborilor exotici le prieste.

Își continuară plimbarea. Totul era tăcut, dar această liniște n-o tulbura pe Janet, ca în interiorul vilei.

Din când în când, Bruce îi arăta o plantă sau un copac. Ea asculta vocea lui vibrantă și urmărea privirea ochilor lui albaștri... cu degetul, în trecere, atingea ușor frunzele.

Într-un loc umbros erau grupați mai mulți cactuși. O floare minunată atrase atenția tinerei: era un grup de clopoței de culoarea mierii. Janet se aplecă să-i mângâie.

– Atenție! exclamă Bruce. Sunt spini. Aceștia produc înțepături foarte dureroase.

Cu precauție, el întinse mâna. Câteva clipe mai târziu îi oferi tinerei floarea.

– Iată! Acum, puteți s-o examinați pe îndelete...

Janet o luă. În acest moment, privirea ei o întâlni pe cea a tânărului avocat. Părea că ochii lor nu se mai puteau despărți. Ochii reci ai lui Bruce puteau uneori să se îmblânzească, constată tânăra.

Aveau atunci culoarea unui cer însorit.

Porniră din nou. Răceala se rupsese acum puțin între ei. Ghidând-o pe Janet în jurul unui tufiș spinos, tânărul avocat o întrebă:

– Ați cunoscut familia Ford?

– Da, răspunse Janet. I-am văzut adineaori. Au multe relații...

Bruce făcu o scurtă pauză. Apoi, cu o voce cu intonații metalice – cu siguranță, vocea lui de tribunal – declară:

– Primind mult, au motive întemeiate să cumpere acest vechi drum de cale ferată.

Janet se opri o clipă, stupefiată.

Nu-i trebui mult ca să-și regăsească glasul:

– Așadar, le trebuie și acest teren? exclamă ea. Și mama nu va mai avea intrare? N-ar fi drept!

– Vedeți lucrurile în negru. Mama dumneavoastră poate avea o intrare care să dea direct în drumul fermei.

– Închipuiți-vă că a cumpărat această casă cu o alee! replică tânăra.

– A cumpărat casa, fie. Faimoasa alee rămâne în litigiu...

– Înaintea sosirii familiei Ford, toată lumea o considera aparținând mamei mele.

– Legea nu se împiedică în considerații de acest gen, domnișoară Kendall. După mine, acest teren este încă de vânzare...

– Și după mine, ripostă Janet, trebuie să revină mamei. Dacă există totuși o dreptate pe lumea asta...

Bruce Walbrook îi adresă un zâmbet sarcastic. Apoi o conduse spre vilă.

Capitolul 5

Îi întâlniră pe doamna Kendall și pe Francisco, care tocmai vizitaseră casa.

– Francisco mi-a servit drept ghid, explică doamna Kendall. Această vilă este decorată minunat...

Tânărul spaniol luă mâna lui Janet și-i adresă un surâs.

– Unde v-ați ascuns?

Bruce Walbrook nu-i lăsă timp tinerei să răspundă.

– Dacă am merge să bem ceva? propuse el.

Ralph Ford se afla în apropierea piscinei, în centrul unui mic grup. Soția lui nu se vedea. Dar era atâta lume acolo... Poate se afla în cealaltă parte a vilei, cu unii dintre numeroșii invitați?

– Aș vrea să mă scald, îi spuse Francisco lui Janet. Dar apa piscinei este cam rece.

Janet îl asculta vorbind. Aprecia compania tânărului. Totuși, privirea ei se îndrepta mereu spre Bruce Walbrook, aflat lângă doamna Kendall.

Era îmbrăcat cu un pantalon cu o croială perfectă și un pulover subțire. Era foarte zvelt, dar, când își pusese mâna pe brațul lui Janet, în grădină, tânăra îi simțise mușchii de oțel.

Zâmbea din când în când de spusele doamnei Kendall. Aceste zâmbete îi transformau fața, făcându-l ciudat de seducător.

Puțin după ora cinei, invitații începură să-și ia rămas-bun și Janet o antrenă pe mama ei. Doamna Kendall o urmă fără prea mult entuziasm, după ce salutase familia Ford.

Dale le întâmpină cu o bucurie delirantă: crezuse că vor lipsi cel puțin două zile!

– Am petrecut o excelentă după-amiază, o asigură doamna Kendall. Și tu, Janet?

Tânăra se mulțumi să clatine afirmativ din cap. Familia Ford era foarte simpatică, trebuia să recunoască.

– Și cei doi tineri avocați, continuă doamna Kendall, cât sunt de amabili!

Janet examina floarea pe care i-o oferise Bruce Walbrook. O păstrase mult timp între degete, dar începea să se ofilească.

– Francisco Cavanillas este un bărbat foarte bine, declară ea.

– Și domnul Walbrook, draga mea!

– Mă întreb dacă este căsătorit, murmură Janet, ca pentru sine.

– Nu cred. Este cu siguranță prea preocupat de cariera lui pentru a se gândi la dragoste!

Doamna Kendall își scoase pantofii și adresă o privire rapidă fiicei sale.

– De ce întrebi asta, draga mea?

Făcu o pauză, înainte de a adăuga:

– Am observat că ai fost să te plimbi cu el prin grădini!

– Oh, mamă! exclamă Janet, indignată. Nu fi ridicolă!

***

În cursul zilelor următoare, Janet nu avu mare lucru de făcut, în afară de a profita de vacanța ei.

Câmpia era mereu foarte verde. Smochinii mari din grădină erau acum acoperiți de o mulțime de frunze. În curtea interioară, mușcatele adăugau o pată de culoare.

Janet se amuza adesea cu pisica Twiggy. Aceasta se juca și acum ca un pisoi: sărea în toate sensurile în urmărirea unei muște; și apoi, brusc, lua o înfățișare foarte demnă și mergea cu pași mici calculați. N-avea egal în felul în care lua, cu o lovitură de labă abilă, un biscuit sau un sandviș din mâna lui Janet. După comiterea furtului, o privea pe tânără drept în ochi. Era foarte nostimă și Janet n-avea curajul s-o certe.

Dale era una din țintele ei favorite. Când cățelușul se plimba prin grădină, pisica se ascundea în ierburile înalte sau în spatele unui tufiș și aștepta. Când Dale ajungea în apropiere, sărea în spatele lui și-l mușca de urechi.

Janet îl lua adesea pe Dale la plimbare. Twiggy îi însoțea întotdeauna. Janet nu văzuse niciodată o pisică să aibă un comportament atât de bizar.

Urmată de Dale și de Twiggy, traversa viile și terenurile plantate cu măslini. Twiggy se urca în copaci ca să-și arate

independența. Chiar dacă plimbarea dura mult, nu făcea cale întoarsă. O însoțea pe tânără și pe câine până la capăt. În momentul întoarcerii, sărea pe picioarele lui Janet, agățându-se de ele cu putere. Când tânăra purta pantaloni, răul nu era prea grav. Dar când era în fustă, ghearele pisicii îi provocau dureri pe picioarele goale! Învățase s-o supravegheze și să se eschiveze în momentul critic.

Twiggy avea multă personalitate, și Janet o adora.

Cu cât trecea timpul, cu atât tânăra se simțea mai fermecată de Ibiza. Insula părea că vrăjește, cu diminețile ei însorite, cu colinele acoperite de pini și cu cerul ei albastru.

Consultând un calendar, își dădu seama că primarul din San Gabrielle va reveni într-o sâmbătă. Probabil că nu va lucra în ziua aceea.

Lunea următoare, imediat după ce se trezi, Janet se pregăti de luptă. Își luă micul dejun cu mama ei pe terasă. Doamna Kendall flecărea vesel. Importanța misiunii întreprinsă de Janet nu părea s-o atingă.

După ce termină de băut a doua ceașcă de cafea, tânăra se duse să facă un duș. A îmbrăcat apoi o rochie ușoară din in de culoare grej. Își puse pălăria de pai și își sărută mama. Apoi încălecă bicicleta și plecă. Trecu încet prin fața portalului de la vila mare. Lunga mașină bleumarin era garată înăuntru. Această imagine o reconfortă.

Avea chef să pedaleze din toate puterile ca să ajungă prima în sat, dar hotărî să nu meargă prea repede. În felul acesta, va apărea în fața primarului proaspătă și calmă.

Ajunse la șosea. Era imposibil să forțeze, constată ea imediat. Soarele era prea puternic. Roțile bicicletei ridicau un praf dens și trebuia să ruleze foarte încet pentru a evita să fie acoperită din cap până în picioare.

Lăsă bicicleta sprijinită de un perete, ca ultima dată, și urmă strada pe jos. La jumătatea drumului zări o fântână, unde apa curgea din gura larg deschisă a unui animal fantastic.

Tânăra se opri, își înmuie batista în apă și-și răcori încheieturile mâinilor și ceafa. Apoi îndepărtă praful de pe sandale. După această rapidă toaletă, se simți la fel de curată ca după un duș.

Satul era pustiu. Rufele erau întinse la uscat în locurile cele mai neașteptate și un miros puternic de usturoi plutea pretutindeni.

Tânăra traversă piața. Magazinul de coloniale era deschis, precum și cel de tutun.

Janet se îndepărtă direct spre primărie, unde fu întâmpinată de același funcționar. Acesta o recunoscu imediat.

– Buenos dias, senorita!

Își însoți cuvintele cu un zâmbet larg. Janet oftă. Va trebui oare să-i explice din nou ce o aducea acolo?

Când aminti de primar, el clătină din cap.

– Ah si! El alcalde!

El îi arătă o clădire în spatele bisericii.

– Es en escuela.

– Escuela? reflectă rapid Janet. Ah, da, școala... Îl privi pe funcționar cu surprindere.

– La profesora!

De data asta, tinerei nu-i fu greu să înțeleagă. Profesora înseamnă probabil „profesor".

Se răsuci pe călcâie, după ce mulțumise funcționarului. Primarul era cu siguranță învățătorul satului. Dar profesora... Nu era oare la feminin?

Se întoarse spre funcționarul primăriei.

– Cum se numește primarul? întrebă ea într-o spaniolă ezitantă.

– Senora Casellas Garcia.

Janet îi mulțumi din nou. Așadar, primarul satului era o femeie. Asta nu-i venise în minte. Ajunsă afară, ridică din umeri. Acest fapt n-avea nici o importanță.

După ce dăduse colțul bisericii, descoperi o curte de recreație înconjurată de clădiri moderne.

O fetiță îmbrăcată într-o bluză de școlăriță o privi cu timiditate.

– Escuela? o întrebă Janet.

Cu o voce gâtuită, fetița răspunse:

– Si.

Apoi fugi cu toată viteza pe micile ei picioare.

O ușă cu două canaturi se deschise și o bandă de copii de șase sau șapte ani ieșiră alergând. Era limpede că Janet ajunsese tocmai la ora recreației.

Toți școlarii – băieți și fete – purtau aceleași lungi bluze care le ascundeau în întregime îmbrăcămintea.

Curând apăru o femeie de vreo patruzeci de ani. Era cam durdulie și atrăgea imediat simpatia.

– Senora Garcia? întrebă Janet.

– Si.

Îi adresă un zâmbet tinerei. Apoi îi strânse mâna cu căldură și o invită să intre. Știa oare de ce venise Janet s-o vadă? Așa părea, după toate aparențele. Probabil că funcționarul primăriei o pusese la curent.

Traversară sala de clasă înainte de a pătrunde într-o cameră mare: cantina unde copii luau masa, se gândi Janet.

Pereții și tavanul erau văruite. Grinzile aparente aveau un strat de vopsea brună.

Primarul se instală în spatele unei mese și arătă vizitatoarei sale un scaun.

Sub pretextul că vin să se spele pe mâini, o jumătate de duzină de copii se adunară în jurul chiuvetei situată într-un colț al încăperii. Fără îndoială, erau interesați de vizitatoarea străină.

Învățătoarea le aruncă în grabă câteva scurte cuvinte. Ei încetară să pufnească în râs și dispărură unul după altul.

Așezată pe un scaun scund, Janet se pregăti să-și expună problema. De data asta, nu dorea să se lanseze într-un lung discurs în spaniolă!

În timpul călătoriei primarului, avusese timp să compună un text scris, cu ajutorul dicționarului. Pe două pagini, reușise să explice amănunțit ce o aducea acolo.

Deschise așadar poșeta, luă foile de hârtie și le întinse tinerei femei.

Doamna Garcia începu să citească. În acest timp, Janet o examină pe îndelete.

Era frumoasă, cu părul ei negru închis la culoare, îngrijit coafat. Purta un pulover subțire, portocaliu, culoare care-i accentua trandafiriul obrajilor. Mânecile scurte îi puneau în valoare brațele rotunde. Două inele scumpe îi străluceau la mână. Avea un ceas de aur și un pandativ, tot de aur.

Un mic zâmbet amuzat apărea uneori pe buzele ei în cursul lecturii. Frazele nu erau probabil redactate întotdeauna într-o spaniolă foarte corectă, își spuse Janet.

Dacă mesajul său era înțeles, aceasta era principalul! Și părea că este. Primarul puse în sfârșit hârtiile pe masă și declară:

– Si.

Janet așteptă, plină de speranță.

Cu palma, doamna Garcia netezi foile. Părea că reflectează. Inspiră profund, deschise gura... Și un torent de vorbe țâșni de pe buzele ei.

Janet era complet pierdută. Nu reușea să înțeleagă nici măcar un cuvânt din acest discurs rapid rostit în spaniolă.

Tânăra femeie, fără să remarce panica tinerei, continua să vorbească. Își argumenta tirada cu gesturi ale mâinii. Ridica din umeri, făcea ochii mari, trasa figuri pe masă. Și ea vorbea mereu...

Monologul – la început un torent – deveni un fluviu, apoi se reduse la un pârâu. În cele din urmă, primarul se întrerupse surâzând.

Janet se forță să răspundă acestui zâmbet. Pe un ton de scuză, ea declară:

– Regret... eu... nu înțeleg.

Învățătoarea o privi încruntând sprâncenele. Apoi exclamă:

– Ah! No comprende. Momentito...

Chemă o fetiță. Aceasta veni alergând, amabilă. Avu loc un dialog rapid. Copila o privi pe Janet cu timiditate.

– Calle San Sebastian, declară primarul. Numero cuarenta y seis...

Ea scrise adresa. Janet nu înțelegea. Ce trebuia să facă pe strada San Sebastian la numărul 46?

Cu răbdare, învățătoarea îi explică. Fratele fetiței, Bartolome, lucra la recepția unui hotel din oraș. El vorbea englezește. Dacă Janet se putea duce să-l caute, le-ar servi drept interpret.

Tânăra îi mulțumi senorei Garcia. Zâmbi cu recunoștință copilei. Apoi plecă în căutarea străzii San Sebastian.

Aceasta se afla în apropierea școlii. Învățătoarea avusese o idee excelentă, își spuse Janet. Prezența unui interpret va simplifica mult lucrurile!

De ce oare mama ei nu-i vorbise despre Bartolome? De fapt, doamna Kendall nu mergea des în sat. Poate să nu știa nimic despre existența acestui om.

Descoperi fără greutate strada San Sebastian. Numărul doisprezece... paisprezece... șaisprezece... strada mergea până la capătul satului, și casele deveneau din ce în ce mai distanțate unele de altele, în mijlocul grădinilor.

Cea a lui Bartolome era mai curând o fermă. Era construită pe panta unei coline și domina câmpia. Saci de

grâu se îngrămădeau de-a lungul unui perete. Doi câini începură să latre arătându-și colții.

Janet traversă o curte pavată unde găinile cârâiau ici și colo. La umbră, înfloreau plante luxuriante în ghivece.

O femeie în negru purtând un șorț tot negru apăru în ușa casei. În mână avea o cratiță. O măsură pe Janet cu curiozitate și rosti câteva cuvinte în spaniolă.

– Bartolome? întrebă tânăra.

În loc de răspuns, femeia în negru strigă:

– Tollo!

Apoi intră în casă, lăsând-o pe Janet în mijlocul curții.

Câteva clipe mai târziu, un tânăr ieși dintr-o clădire lipită de casa de locuit, ștergându-și viguros urechile cu ajutorul unui prosop plușat.

Purta blugi, cizme de cauciuc și o cămașă deschisă. Părul lui negru era în dezordine.

Îi adresă tinerei un zâmbet larg și își trecu prosopul în jurul gâtului. N-avea mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani.

– Sunteți Bartolome? se interesă tânăra.

– Da, răspunse el. Bartolome. Sau mai degrabă Tollo.

Zâmbetul lui se lărgi și mai mult.

Janet îi explică motivul venirii ei.

– Vreți să-mi serviți ca interpret pe lângă primar? încheie ea.

– Bineînțeles. Termin de îmbrăcat și vin...

Engleza lui era foarte corectă.

Alergă spre casă, antrenând-o pe Janet în urma lui.

– Intrați. Luați loc.

O invită să intre într-o cameră goală și dispăru.

Janet privi în jurul ei. O părăsise pe învățătoare de ceva timp spera că Bartolome n-o va lăsa să aștepte prea mult.

Camera în care se găsea era pardosită cu dale. În centru, era dispusă o măsuță rotundă acoperită cu o velință groasă, roșie. De tavan, atârna un simplu bec. Două fotolii de lemn încadrau un televizor. Pe o etajeră, se îngrămădeau tot felul de hârtii.

Janet se duse să ia loc într-unul din fotolii. Ușa rămăsese deschisă, și tânăra putea să vadă bucătăria pardosită în galben.

Această încăpere părea centrul unei intense activități. Se auzea un zgomot de crătiți lovite. O femeie apăru în ușă și o examină cu interes. Janet începea să se obișnuiască cu curiozitatea oamenilor din insulă, dar nu găsi curajul să răspundă printr-un zâmbet privirii serioase a acestei femei.

Începea să-și piardă răbdarea. În fine, Tollo apăru. De ce îi trebuise atâta timp să se pregătească? se întrebă tânăra. Își păstrase blugii și cizmele de cauciuc. Își schimbase doar cămașa.

– Acum sunt gata! o asigură el.

După expresia lui satisfăcută, s-ar fi crezut că purta un smoching și papion!

O conduse pe tânără. În trecere prin bucătărie, spuse grăbit câteva cuvinte. Cu siguranță, pentru a explica motivul plecării lui.

O lăsă pe Janet pe prag.

– O clipă...

Dispăru. După câteva momente, Janet auzi bâzâitul unui motor. Apoi, apăru o mașină mică. Era modelul cel mai răspândit din insulă, dar nu mai era vizibil foarte tânără...

Tollo îi deschise portiera. Părea foarte mândru că posedă un asemenea vehicul.

Janet se așeză pe scaunul desfundat și Tollo demară cu toată viteza. Tânăra se abținu să nu-și arate neliniștea.

Mașina sărea pe pietrele inegale ale pavajului. Era gata să strivească un câine, apoi, într-un urlet de frâne, opri în fața școlii.

Traversând curtea de recreație, Janet își regăsi calmul. În viața ei nu-i fusese atât de teamă...

– Engleza dumneavoastră este excelentă, Tollo, declară ea.

– Oh, am încă progrese de făcut. Vara, am ocazia să mă perfecționez. Dar iarna, uit tot ce am învățat...

Deodată, Janet zări lunga mașină bleumarin și simți un nod în gât. Ar fi trebuit să-și închipuie că Bruce Walbrook va veni și el să-l vadă azi pe primarul din San Gabrielle!

Grăbi pasul, fără să mai asculte vorbăria lui Tollo.

Copiii erau așezați în bănci, în sala de clasă și păreau foarte absorbiți de lectura lor.

Urmată de Tollo, Janet traversă camera. Ușa care o despărțea pe aceasta de cantină era deschisă.

Bruce Walbrook era acolo, în fața învățătoarei. Era îmbrăcat într-un costum lejer de pânză albă și părea să se simtă în largul lui, așezat pe un scaun mic de copil.

Janet rămase în prag. N-avea nici o intenție să se retragă. Nu venise oare prima? Tollo se sprijini de perete, alături de ea, și-i făcu cu ochiul micii lui surori. Aceasta se prefăcea că nu-i remarcase prezența.

Iritată, Janet îl examina pe Bruce Walbrook. Nu numai că era extrem de elegant, dar, în plus, vorbea spaniola cu o ușurință derutantă.

Oh, îl detesta!

Senora Garcia nu-i acorda nici o atenție vizitatoarei sale. Era fermecată cu totul de tânărul avocat. Discuta cu el, râzând când se ivea prilejul...

Conversația se termină în fine. Bruce Walbrook se ridică în același timp cu primarul și-i strânse mâna cu un zâmbet.

Tânăra femeie le adresă atunci un semn amical lui Janet și lui Tollo.

În trecere, Bruce Walbrook se înclină ușor în fața lui Janet.

– Bună ziua, murmură el.

Ochii săi albaștri străluceau ironic. Ea îi aruncă o privire rece și se duse să se așeze împreună cu Tollo în fața învățătoarei.

Cu claritate, Janet îi explica lui Tollo punctul ei de vedere. Acest teren – vechiul drum de cale ferată – era indispensabil mamei sale. Aceasta locuia pe insulă deja de doi ani. Familia Ford se mutase acolo doar de câteva săptămâni. Când doamna Kendall cumpărase vila, avusese siguranța că va putea, mai târziu, să obțină și vechiul drum de cale ferată.

Pe măsură ce vorbea, Tollo traducea.

Învățătoarea clătina cu gravitate din cap. După fiecare frază, ea declara cu un aer atotștiutor:

– Si! Si!

Părea plină de înțelegere. Atitudinea ei o încurajă pe Janet.

După ce termină tot ce avea de spus, tânăra așteptă răspunsul primarului.

Senora Garcia se lansă într-un discurs rapid și interminabil, încât nu-i lăsa timp tânărului spaniol să traducă decât frânturi.

Acesta îi făcu un rezumat:

– Senora înțelege perfect situația. Multe persoane sunt în situația mamei dumneavoastră. Ele doresc să cumpere porțiuni din vechiul drum de cale ferată. Consiliul Municipal a pus această problemă de mai multe ori. Dar...

Ridică din umeri cu o mișcare expresivă.

–... dar asta nu depinde de satul San Gabrielle, încheie el.

Janet avu o tresărire de exasperare.

– La Ibiza am fost asigurată că îl privește pe primar! exclamă ea.

Tollo traduse asta învățătoarei. Aceasta îi aruncă rapid câteva cuvinte!

– Mâinile sale sunt... sunt... încercă Tollo să traducă.

Nu găsea cuvântul și își apropia mâinile, ca și cum erau strânse în cătușe.

– Legate? sugeră Janet.

– Da.

Tânăra păru foarte dezamăgită.

– Atunci, murmură ea, ce-ar trebui făcut?

Tollo puse întrebarea în spaniolă învățătoarei.

– Trebuie să scrieți la Madrid pentru a obține autorizația de vânzare a terenului, explică el.

Puțină speranță se ridică în inima lui Janet.

– Se poate face rapid?

– Si. Yo escribo hoy...

– O va scrie azi, traduse Tollo.

Fața tinerei se lumină.

– Cât timp credeți că va dura?

– Oh, un mes, mas o menos.

Aproximativ o lună! Janet era îngrozită la această perspectivă.

Senora Garcia se ridică. Janet n-avea intenția s-o mai rețină. Nu aflase tot ce voia să știe? Se ridică la rândul ei și-i mulțumi în spaniolă.

– Pentru puțin, o asigură tânăra femeie.

Îi strânse călduros mâna. Apoi Janet plecă, urmată de Tollo.

Acesta nu întârzie s-o părăsească.

– Trebuie să mă duc să lucrez, spuse el cu un surâs larg.

Janet îi mulțumi pentru ajutorul său și îl privi cum se îndepărtează la volanul vechii lui mașini.

Janet reveni în piață și coborî apoi panta colinei, spre drumul care o va duce acasă. Dar avu o surpriză neplăcută, sosind la locul unde își lăsase bicicleta: aceasta dispăruse.

Janet privi în jurul ei cu neliniște. Era sigură că o rezemase de zidul acesta!

Se duse la colțul străzii înguste care dădea pe șosea. Atunci, își zări bicicleta. Aceasta, la fel de prăfuită, ieșea pe jumătate din portbagajul unei mașini.

Era o mașină luxoasă bleumarin pe care tânăra începea s-o cunoască bine...

Bruce Walbrook, așezat la volan, fuma o țigară.

El se întoarse spre Janet:

– Mi-am permis să vă pun bicicleta în portbagaj.

– Ați fi putut să vă abțineți, replică răspicat tânăra. Nu am nevoie!

El se aplecă și deschise portiera.

– Urcați. N-o să faceți kilometri cu bicicleta pe această căldură!

Ea ezită. Deja găsise drumul foarte obositor, la venire. Dar nu dorea să cedeze.

Totuși, n-avu curajul să protesteze și se instală pe pernele din piele albă.

Mașina demară încet și Janet se lăsă cu plăcere pe pielea răcoroasă. Cât de confortabil era scaunul! Brusc, se simți epuizată. Această dimineață fusese o grea încercare pentru nervii ei.

Bruce Walbrook conducea fără grabă, cu brațul stâng sprijinit pe portieră. Nu părea grăbit să se întoarcă la vilă.

Janet avea timp să admire florile sălbatice de toate culorile. O adiere ușoară o răcorea. Migdalii se profilau pe cerul albastru.

Bruce Walbrook o luă pe drumul fermei, apoi pe vechiul drum de cale ferată. Când mașina se opri, Janet coborî.

Bruce Walbrook tocmai descărca bicicleta când apăru doamna Kendall. Purta un turban de bumbac, asortat cu capotul. Mâinile ei erau albe de făină.

– Dar este domnul Walbrook! exclamă ea vesel.

– Am condus-o înapoi pe fiica dumneavoastră și bicicleta! declară el.

– Sunteți foarte amabil, afirmă doamna Kendall. Intrați! Veniți să beți ceva rece!

Janet încruntă sprâncenele, dar mama ei nici nu-și dădu seama. Nici Bruce Walbrook nu-i mai dădea atenție.

El îi adresă un zâmbet doamnei Kendall.

– O băutură rece? Ce idee bună!

Cu fața înăsprită, Janet îi urmă în curtea interioară.

Doamna Kendall oferi un scaun invitatului său și Twiggy veni să se frece de picioarele lui. Dale se gudură și se așeză la picioarele lui.

Doamna Kendall dispăru câteva momente. Reveni cu un platou încărcat cu o carafă conținând suc de fructe, cuburi de gheață și pahare. Găsise timp să-și scoată turbanul și să-și treacă pieptenele prin păr.

Janet se așeză puțin la o parte, pe un mic taburet. Când mama ei îi prezentă platoul, scutură din cap.

– Nu, mulțumesc. Nu mi-e sete! o asigură ea, cu gura uscată.

Bruce Walbrook părea să se simtă ca la el acasă, cu câinele și pisica la picioare. Cu paharul în mână, vorbea fără reținere.

O dată sau de două ori, Janet îi întâlni privirea. În ochii lui albaștri era un oarecare amuzament când se întorcea spre ea. Râdea oare de ea?

Rămase așezată în colțul ei, simulînd indiferența. În același timp, fără voia ei, nu se putea împiedica să nu-l asculte vorbind pe Bruce Walbrook. Studia felul lui de a-și mișca mâinile, zâmbetul său...

Când își luă rămas-bun, fu aproape decepționată.

– Adios, domnișoară Kendall!

Se înclină ușor în fața ei. Apoi scoase o țigară dintr-o tabacheră de aur.

– Acum trebuie să așteptăm răspunsul de la Madrid... Riscă să dureze destul de mult. N-am putea să respectăm un armistițiu în acest timp? sugeră el.

Janet nu știa dacă vorbea serios sau nu. Ochii lui albaștri se cufundară într-ai ei. Atunci, o frapă o revelație. Dacă n-ar fi fost vechiul drum de cale ferată ca s-o opună acestui bărbat, ar fi fost greu să reziste acestei priviri intense.

Capitolul 6

Venise luna mai. O pâclă de căldură învăluia munții. Câmpiile și povârnișurile începuseră să se îngălbenească. Gladiolele sălbatice de primăvară încă înfloreau în colțurile umbroase, iar rândunelele descriau cercuri largi la mică înălțime deasupra solului.

Janet avea chef să meargă să se răcorească la marginea apei. Țărmul se găsea la numai câțiva kilometri de casă. Deoarece vechiul drum de cale ferată fusese utilizat, pe vremuri, la transportul sării, probabil că ducea acolo.

O întrebă pe mama ei, când o ajută la spălatul vaselor de la masa de prânz.

– Ai dreptate, draga mea. Urmând acest drum, vei ajunge la o plajă mică frumoasă. Am fost cu Dale o dată sau de două ori, iarna asta.

– Pot să iau bicicleta?

– Cu condiția să urmezi cărarea care merge de-a lungul drumului. N-ar trebui să-ți ia mai mult de o jumătate de oră. Și va fi cu siguranță mai plăcut decât pe drum.

După ce termină spălatul vaselor, Janet se grăbi să se pregătească. Își puse un costum de baie și pe deasupra o rochie de plajă. Într-un coș, strecură un prosop și un portmoneu.

– La revedere, mamă!

– O după-amiază plăcută, draga mea. Pe curând!

Pentru Dale era ora siestei. Nu manifestă intenția s-o urmeze. Twiggy o însoți câteva sute de metri înainte de a face cale întoarsă.

Janet pedală fără efort. Poteca îngustă de pământ bătătorit era netedă sub cauciucuri.

Se făcuse cald, dar numeroșii copaci dădeau o umbră răcoroasă. Nu numai că o apărau de soare, dar înfrumusețau peisajul.

Se aflau acolo mai ales migdali, caiși ale căror fructe tocmai începeau să se formeze, peri sub avalanșa lor de flori albe. Și uneori, când poteca trecea pe lângă o fermă, verdele luxuriant al bananierilor ale căror ramuri își revărsau umbra peste drum.

Janet nu întârzie să ajungă pe plajă și fu plăcut surprinsă. Era mult mai mică decât își imaginase. Avea forma unei potcoave și era încadrată de coline acoperite de pini.

Nisipul era foarte alb. Umbrele vărgate umbreau mesele unei mici cafenele și câteva cabine se aliniau pe marginea plajei. Două sau trei hidrobiciclete albe, legate la malul apei, se ridicau în voia valurilor mici.

Încântată că făcuse efortul de a veni până aici, Janet își scoase rochia și sandalele într-una din cabine. Apoi alergă la apă.

Cât era de bună! O simțea ca o mătase răcoroasă pe pielea ei fierbinte. Erau puțini înotători: o jumătate de duzină, poate, nu mai mult. Janet înotă, apoi făcu pluta și se lăsă purtată de apă, admirând cerul albastru.

În cele din urmă, ieși din apă și se întinse la soare. Își adusese o cremă solară, și până să se usuce costumul de baie, începea deja să se bronzeze. Când se îmbrăcă în cabină, își privi imaginea în oglindă. Rochia de plajă, de culoarea piersicii, îi punea în valoare pielea aurie. Își perie părul cu grijă. Apoi se duse să se așeze la una din mesele cafenelei.

Îi cercetă pe îndelete pe turiști. Erau acolo câteva perechi, însoțite de copii cu o culoare de turtă dulce, dar se vedeau mai ales bărbați de genul play-boy și fete bronzate, pline de siguranță, în mod vizibil obișnuite cu ambianța acestor plaje semitropicale.

Janet își goli paharul, își strânse lucrurile și se pregăti de întoarcere. Prefera să nu rămână prea mult timp la plajă din prima zi. Soarele era fierbinte și marea sclipea, obligând-o să clipească din ochi.

Janet era mulțumită de escapada ei: va putea reveni zilnic, fie să se scalde, fie să citească în liniște.

Căldura începea să scadă când porni pe drumul de întoarcere. Se simțea o briză ușoară și răcoroasă. Păsările ciripeau pe ramurile copacilor. Janet pedala fără grabă. Admira peisajul. Era fericită că se afla în acest cadru minunat. Și în același timp, se simțea vag vinovată. Ce făcea aici? Ar fi trebuit să se găsească la Londra și să lucreze...

Coresponda cu regularitate cu Nona. Aceasta o invidia că este în vacanță. Totuși, Nona nu era de plâns... Se părea că ieșea din ce în ce mai frecvent cu acel tânăr director al marelui magazin.

Janet își aminti unele pasaje din scrisorile prietenei sale. Nona îi vorbea adesea despre Angela, manechinul care venise să împartă cu ea apartamentul lor londonez în timpul verii.

Cât de departe păreau toate astea de Ibiza!

Ajunse spre casă puțin după ora patru. Se aștepta s-o găsească pe mama ei în curtea interioară sau pe terasă, deoarece era ora când doamna Kendall își savura ceaiul cu lămâie.

La perspectiva unei cești de ceai, Janet se grăbi. Dar apropiindu-se de casă observă cu surprindere că vila era încuiată. Asta nu se întâmpla niciodată în timpul zilei: doamna Kendall avea obiceiul să deschidă ușa îndată ce se trezea și s-o închidă la căderea nopții.

Intră. Dale, care era culcat ghem în coșul lui, păru surprins s-o vadă. Se întinse și căscă îndelung înainte de a se decide să se scoale agitându-și încet coada. Apoi se întoarse la adăpost în coșul lui.

– Ești leneș! exclamă Janet râzând.

O strigă pe mama ei, dar nu primi nici un răspuns. Unde putea să fie oare doamna Kendall? Poate mulgea capra? Descoperise mijlocul de a produce excelente brânzeturi, din care păstra o provizie în frigider.

Janet se duse să se răcorească în sala de baie, înainte de a se machia ușor.

– Hm, și ceaiul cu lămâie? murmură ea.

Împinse ușa bucătăriei și se miră că o găsește în perfectă ordine. Doamna Kendall nu pregătise ceainicul, și nici nu așezase cestile pe un platou, ca în celelalte zile.

Un gând o frapă brusc pe Janet: dacă mama ei s-ar fi dus în fundul grădinii, l-ar fi luat pe Dale cu ea!

Revenind acasă, tânăra observă toate mașinile garate pe vechiul drum de cale ferată. Încercase să nu le acorde atenție: asta o irita atât de mult încât prefera să nu se gândească la ele.

Cum de nu se gândise mai devreme? Mama ei trebuie că se afla la familia Ford, era aproape sigură! Fără să se gândească prea mult, Janet traversă aleea și intră în parcul vecin, unde avea loc într-adevăr o recepție.

Cu o expresie sumbră, tânăra nu întârzie s-o descopere pe mama ei în mulțime. Doamna Kendall, îmbrăcată într-un pantalon și o bluză de mătase, flecărea cu însuflețire.

Janet se apropie de ea.

– Mamă! o dojeni ea cu voce scăzută. Ce faci aici?

– Dar vezi, draga mea... Familia Ford ne-a invitat să venim de fiecare dată când primește prieteni. Ar fi păcat să ne lipsim de momente plăcute.

– Mamă! Ai uitat că suntem în dezacord cu vecinii noștri?

– Oh, ce prostie, draga mea! Vecinii noștri sunt oameni încântători.

Doamna Kendall începu să râdă, deoarece ascultase cu o ureche glumele care se spuneau în apropiere.

Janet oftă. Înțelegea că nu va reuși s-o convingă pe mama ei.

Sosind în parc, îl zărise pe Bruce Walbrook foarte elegant, ca întotdeauna, cu un pantalon alb și o cămașă bleumarin.

Janet simțise o tulburare stranie când îi întâlnise privirea. Simțea încă acea privire asupra ei... Bruce Walbrook fusese martor la mustrările tinerei adresate mamei ei; el urmărise toată scena cu ironie.

Era înconjurat de două tinere care păreau că-i sorb cuvintele. Una dintre ele era îmbrăcată într-un pantalon violet și o bluză de aceeași culoare, atât de mulate încât păreau o a doua piele. Cealaltă, în rochie de plajă, își flutura genele lungi cu o abilitate perfectă.

Janet ar fi vrut să fugă. Dar Bruce Walbrook n-o va crede oare geloasă?

De fapt, era dezagreabil să-l vadă surâzând astfel uneia sau celeilalte. Dezagreabil, da... aproape dureros!

Deodată, o mână se așeză pe brațul tinerei. Se întoarse și recunoscu fața zâmbitoare a lui Francisco.

– Janet! exclamă el.

Părea fără suflare, ca și cum ar fi alergat ca s-o întâlnească.

– Nu vă știam aici!

Părul său ud era încrețit: venea de la piscină.

Janet îi zâmbi, mulțumită să-l revadă.

– Oh, Francisco! Abia am sosit, știți...

– Nu-mi spuneți Francisco, vă rog! Ci Paco!

– Paco!

– Da, așa îmi spun prietenii: în Spania, Paco este diminutivul lui Francisco.

– Foarte bine... Paco! spuse Janet cu veselie.

Ochii negri ai tânărului întârziară pe umerii bronzați ai lui Janet.

– Veniți să înotați cu mine! spuse el luându-i mâna.

– Oh nu, Paco!

Fără voia ei, aruncă o privire spre Bruce Walbrook. Nu mai era nici urmă de ironie în ochii albaștri ai avocatului... Era oare rândul lui Janet să-l facă gelos?

– Nu? se miră Francisco. De ce?

– Tocmai mă întorc de la plajă!

– Ați fost la plajă? se miră el. Singură? Dar cum?

– Cu bicicleta! răspunse ea firesc.

El părea stupefiat și totodată îngrozit. Spaniolii, remarcase Janet, își adorau mașinile și preferau mai curând să urce la volan chiar și pentru câteva sute de metri, decât să meargă pe jos.

– Este absurd! declară el în sfârșit.

Exista puțin reproș în zâmbetul lui.

– Data viitoare, îmi permiteți să vă conduc?

– Nu vreau să vă deranjez, Paco. Imaginați-vă că vreau să merg să înot în fiecare după-amiază.

– Atunci, vă voi însoți la plajă în fiecare după-amiază: sunt liber în fiecare zi, de la ora două la cinci.

Janet dorea oare să-și petreacă toate după-amiezile cu Paco? Nu era sigură... Îi plăcea să fie singură și-i plăcuse mult plimbarea până la plajă.

Dar simțea privirea lui Bruce Walbrook ațintită încă asupra ei și, pentru a-l provoca pe avocat, continuă să flirteze cu Francisco.

Cu voioșie, declară:

– Ei bine, ne-am înțeles, Paco!

Continuară să discute sărind de la una la alta, apoi tânărul spaniol o conduse la bufet, unde îi puse cu forța un pahar în mână ca și o farfurie plină cu gustări apetisante.

Rămase cu ea până în momentul când invitații începură să-și ia rămas-bun.

Bruce Walbrook dispăruse.

Tânărul spaniol a condus-o pe Janet până la poartă, când tânăra o zări pe mama ei. Mergea alături de Bruce Walbrook și flecărea veselă.

Francisco, fiind în picioarele goale, nu putea traversa vechiul drum de cale ferată, din cauza pietrișului.

Fără să-i vadă, doamna Kendall și Bruce Walbrook se îndreptară spre căsuță. Zece minute mai târziu, tânărul avocat londonez reveni, trecu la câțiva metri de ei și intră în parc.

Tânăra îi spuse în fine la revedere însoțitorului ei. Când traversă aleea și se întoarse, Francisco era tot acolo. Își flutură amical mâna înainte de a se alătura mamei ei pe terasă.

– Domnul Walbrook m-a condus, spuse doamna Kendall. L-am invitat să intre, dar a refuzat – destul de tăios, mi s-a părut – pretextând că are de lucru.

Părea dezamăgită.

Janet mângâia pisica pentru a se calma.

Bruce Walbrook o provocase, glumind galant cu cele două fete. Ea îl provocase la rândul ei acceptând atențiile lui Francisco și acum se simțea epuizată emoțional.

***

Francisco veni s-o caute a doua zi la ora două după-amiază.

Doamna Kendall își făcea siesta și animalele dormeau la umbră. Janet plecă în vârful picioarelor, cu sacoșa de plajă sub braț.

Tânărul spaniol purta un pantalon de bumbac și o cămașă foarte colorată. Era într-adevăr foarte seducător, trebui să recunoască Janet.

Mașina lui Bruce Walbrook era garată de-a lungul drumului de cale ferată. Era prima dată când o lăsa acolo. De obicei, staționa în parcul vilei mari.

Francisco avea o mică mașină portocalie, cu caroserie strălucitoare. El deschise portiera tinerei și așteptă să se așeze ca s-o închidă. În acest moment, un motor bububi și puternica mașină bleumarin dispăru cu toată viteza la colțul aleii.

Francisco luă sacoșa de plajă a lui Janet și o puse pe scaunul din spate. Apoi își puse niște ochelari de soare impunători și se instală la volan.

Janet își scoase pălăria de pai și o aruncă în spate, lângă sacoșă. Își păstră ochelarii negri, deoarece drumul sclipea sub soare.

Francisco o luă mai întâi pe drumul fermei înainte de a ajunge la șosea.

Mașina albastră era cu siguranță deja departe și Janet își impuse să nu se gândească la Bruce Walbrook.

Se făcuse foarte frumos. Soarele strălucea pe cerul fără nori. Câmpia părea ațipită sub căldură, ca în toate după-amiezile: era ora sacrosanctă a siestei...

Mici flori de toate culorile abundau pe taluzurile care mărgineau drumul.

Traversară satul San Gabrielle și cotiră pe drumul care ducea la mare. Francisco conducea fără grabă, aruncând din când în când o privire zâmbitoare către pasagera sa.

– Faceți progrese cu limba spaniolă? o întrebă el deodată.

– Nu prea mult, mărturisi tânăra. Uneori, am impresia că înțeleg mai bine. Și, în ziua următoare, mi se pare că am uitat tot. Mă simt ridicolă, cu spaniola mea incorectă!

– Asta m-ar mira! Știți, există un singur mod de a învăța: vorbind!

– Oh, dar vorbesc! exclamă tânăra. Mă duc să fac cumpărături în sat... Și am multe dificultăți, deoarece unele cuvinte se aseamănă.

Se întoarse spre el.

– De exemplu huevos si jueves. Huevos, ouă. Jueves, joi. Imaginați-vă că găinile noastre n-ar oua, atunci mă duc în sat și cer o duzină de joi...

Francisco izbucni în râs.

– Am aceeași problemă cu nueve și nuevo, continuă Janet. Nueve, cifra nouă. Și nuevo, nou. Într-o zi am admirat nouă pantofi ai unei sătence!

– Engleza este și mai complicată! protestă Francisco.

– Oh, o vorbiți perfect.

– Am stat un an în Anglia.

Janet făcu un gest cu mâna.

– Sunt la Ibiza numai de o lună. Există poate speranță...

Nu întârziară să ajungă la o plajă puțin frecventată. Francisco opri mașina și se schimbă rapid: avea un slip sub pantaloni.

Janet se îndreptă spre cabine și puțin după aceea i se alătură tânărului în apă.

El înota ca un pește. Janet era departe de a avea stilul lui! Nu încercă să-l ajungă și rămase la mal.

Francisco reveni și se amuză scufundându-se în jurul ei. Râdeau fără reținere, ca niște copii.

Curând, ieșiră din apă și își întinseră prosoapele pe nisip, nu departe de un bar unde Francisco se duse după pahare mari cu suc de fructe pe care le băură cu paiul.

Veni timpul ca Francisco s-o aducă înapoi pe Janet. Mașina rula încet și o briză ușoară răcorea fața tinerei. Era încântată de după-amiaza sa – ca și el.

***

Datorită tânărului spaniol, Janet află că Bruce Walbrook avea, în afară de familia Ford, numeroși clienți pe insulă. Cei doi avocați lucrau fie în vila mare, fie în birourile lor din Ibiza.

Acum, în fiecare zi, Francisco o ducea pe tânără la plajă cu mașina sa strălucitoare. Sosea în fața căsuței fix la ora două și o aducea înapoi la ora cinci, ca să se ducă să lucreze.

Tinerii petreceau împreună momente plăcute la marginea apei: se scufundau ca să caute scoici, alergau pe stânci, se jucau pe nisip...

Adesea, tinere fete îl urmăreau pe Francisco cu privirea, fără să ascundă că îl găseau pe gustul lor... Janet observa manevra lor cu amuzament, dar, pentru ea, Francisco rămânea doar un bun camarad.

„Cazul meu est într-adevăr disperat", își spunea ea uneori. Ce-ar spune Nona și toate prietenele ei dacă ar vedea-o în compania unui bărbat atât de seducător... că se mulțumea să-l trateze ca pe un prieten sau ca pe fratele mai mare?

Da, exista numai prietenie între ei. Poate că de aceea se purtau atât de firesc? Discutau, râdeau și se amuzau ca și cum se cunoșteau de când lumea. Nici un gând ascuns, nici un echivoc nu întuneca momentele pe care le petreceau împreună.

Erau aproape două săptămâni de când se întâlneau zilnic. Dar, într-o bună zi, un eveniment neprevăzut îi obligă să pună capăt ieșirilor lor.

Bruce Walbrook nu aproba prietenia care-i lega, Janet își dădea seama, și acesta era unul din motivele pentru care aprecia atât de mult compania lui Francisco: era fericită să-și sfideze dușmanul.

Nu doar o dată, la întoarcerea de la plajă, tânărul avocat londonez se afla sub portalul vilei mari. Janet se făcuse că nu-l vede. Nu se grăbea să iasă din mașină. Apoi întârziase să flecărească vesel cu Francisco, pentru a-l sfida pe Bruce Walbrook!

În ziua aceea, tocmai ajungeau în fața casei doamnei Kendall. Nu era încă ora cinci.

Bruce Walbrook se apropie de ei cu un pas repezit și se adresă tânărului spaniol pe un ton tăios:

– Aș vrea să vă ocupați puțin mai serios de munca dumneavoastră, Francisco. Nu veți ajunge niciodată la nimic dacă, în loc să vă studiați dosarele, nu vă gândiți decât la distracție.

Cu o voce glacială, el adăugă:

– Dosarul Hamlyn nu este pe biroul meu. Ce s-a întâmplat cu el? Aș fi curios să aflu.

Surprins de proasta dispoziție a lui Bruce, Francisco nu putu răspunde decât:

– Da, domnule...

Cu capul plecat, se îndreptă spre vilă. Bruce Walbrook nu-i adresase nici o privire lui Janet. Inima tinerei bătea foarte puternic... În grabă, alergă spre căsuța mamei sale.

Capitolul 7

După acest incident, Janet nu mai avu deloc ocazia să-l revadă pe Francisco. Uneori zărea mașina portocalie în parc, dar tânărul spaniol părea că lucrează mai mult în oraș decât la vilă.

Îi purta pică pentru asta lui Bruce Walbrook. Îl detesta pe acest om... Cum putea oare să se arate atât de despotic? Era de asemenea decepționată că nu mai avea posibilitatea să-l sfideze...

Era nerăbdătoare să vadă în sfârșit clasat litigiul cu privire la vechiul drum de cale ferată. Când va putea oare mama ei să-l obțină? Oh, cât de bucuroasă va fi, în ziua când va putea fi construit un zid, cu un portal cu acces numai la căsuță... În ziua aceea, maestrul Bruce Walbrook va înțelege că nu putea câștiga toate cauzele.

Număra zilele și, după o lună, urcă la San Gabrielle. Obținuse oare primarul de la Madrid autorizația de a vinde terenul?

Din păcate, la primărie nimeni nu părea să-și amintească de cererea ei și a trebuit să reînceapă să explice penibil ce o aducea acolo.

După o lungă discuție, funcționarul clătină din cap: totul era în același punct... Se aștepta încă scrisoarea de la Madrid.

Janet mai așteptă încă două săptămâni înainte de a se întoarce în sat, unde primi același răspuns.

Juana, una din menajerele din vila mare, se mira de nerăbdarea ei. Lucruri de genul acesta pot dura uneori ani de zile, o asigură ea.

Într-o zi, primarul le făcu o vizită. Învățătoarea începea să fie impresionată de toate demersurile tinerei?

Senora Garcia sosi la volanul unei mașini noi de culoarea mustarului pe care o lăsă pe drumul fermei ca să parcurgă pe jos restul distanței.

Janet o zărise și se grăbi s-o întâmpine.

Doamna Kendall o salută, de departe. Apoi se retrase în bucătărie, preferând să se ocupe de pregătirea prânzului. Nu voia să se amestece în aceste treburi privitoare la vechiul drum de cale ferată.

– Buenos dias, spuse senora Garcia zâmbind.

Era îmbrăcată foarte simplu cu o fustă neagră și o bluză albă. Obrajii ei durdulii erau îmbujorați și ochii negri îi străluceau. Într-adevăr, era drăguță și simpatică.

– Buenos dias, senora, răspunse Janet.

Care putea fi oare motivul venirii primarului? se întreba ea cu curiozitate.

Tânăra femeie se oprise și privise în jurul ei.

Admira căsuța, ca și grădina bine întreținută. Apoi îl mângâie pe Dale și aruncă o privire împrejurimilor. Părea că apreciază priveliștea frumoasă: munții și, în depărtare, ferma cocoțată pe o colină...

Părea că venise doar într-o simplă vizită de bună vecinătate.

În fine, traversă vechiul drum de cale ferată și păru că-i ia măsura.

– Esto? întrebă ea în cele din urmă.

Inima lui Janet tresări. În spaniola ei greoaie, întrebă dacă era posibil să obțină terenul până la zidul vilei mari.

– Si.

Primarul clătină energic din cap și puse mâna pe zid.

Apoi, cu multe gesturi, senora Garcia se lansă într-un lung discurs. Acest drum de cale ferată dezafectat aparținea guvernului, dar era posibil să fie cumpărat în toată lărgimea lui dacă posezi o proprietate învecinată.

– Noi dorim să-l cumpărăm! se grăbi Janet să spună.

Pentru a da mai multă greutate cuvintelor ei, puse și ea mâna pe zidul vilei. Era încântată: mama ei va avea toată aleea până la vila mare. Bruce Walbrook va fi furios!

Senora Garcia se dezinteresă curând de vechiul drum de cale ferată ca să admire migdalii. N-avea prea des ocazia să hoinărească pe câmpuri, cum s-ar fi crezut.

Janet încercă să obțină un răspuns definitiv referitor la cumpărarea terenului. Dar, din păcate, se pare că autorizația nu sosise încă...

– Ați scris acum două luni! exclamă ea. Este prea mult.

– Mucho tiempo? No! replică tânăra femeie. Pentru ea, în mod vizibil, două luni nu însemnau nimic...

Totuși, la început așteptarea fusese fixată numai la o lună, ar fi vrut Janet să-i amintească. Oare cât timp va mai trebui să aștepte? se interesă ea.

– No se, declară senora Garcia cu un zâmbet. „Nu știu"... tânăra fată trebui să se mulțumească doar cu acest răspuns. Nu-i rămânea decât să aștepte, încă și încă...

După ce o salutase pe învățătoare, se îndreptă spre terasă, destul de demoralizată.

Senora Garcia ținuse să-și arate interesul pentru problema aceasta, dar ,peste o jumătate de oră, probabil nu se va mai gândi la ea.

Tânăra se lăsă să cadă pe un scaun și aruncă o privire în direcția drumului fermei. Mașina de culoarea mușstarului era tot acolo... Și, oprită exact alături se afla lunga limuzină bleumarin pe care Janet începea s-o cunoască bine...

– Era prea frumos, își spuse Janet cu amărăciune.

Bruce Walbrook o salută pe senora Garcia cu dezinvoltura lui obișnuită și tânăra femeie părea încântată să-l întâlnească.

Janet își plecă încet capul și începu s-o mângâie pe Twiggy. Se prefăcea că nu-i observase pe cei doi interlocutori, dar frânturi în spaniolă ajungeau până la ea. Vorbeau foarte repede, prea repede pentru a înțelege ceva, doar un cuvânt sau două pe ici, pe colo.

Râsul senorei Garcia se ridica din când în când, clar, muzical. Acest râs parcă sfredelea urechile lui Janet care-și strângea pumnii, iritată.

Din când în când, arunca o privire spre tânărul avocat. Purta un costum ușor de pânză de culoare galben deschis,

croit perfect. Ochelarii de soare îi protejau ochii. Câteodată, un zâmbet făcea să-i strălucească dinții albi și, prin contrast, bronzarea părea și mai intensă.

În acest timp, Twiggy se juca fără să se gândească să-și retragă ghearele și Janet trebuia să evite loviturile lăbuțelor ei.

Când auzi portierele trântindu-se, tânăra tresări. Alergă în interiorul casei, deoarece nu voia să fie văzută de Bruce Walbrook. El arunca întotdeauna o privire în direcția căsuței când trecea pe alee. Janet se ascundea atunci în camera de zi și privea prin perdele.

Ca de obicei, se duse la postul ei de observație. Cu servieta diplomat în mână, Bruce Walbrook trecea pe sub portal.

El dispăru și Janet părăsi fereastra.

De ce inima ei era atât de grea? Probabil pentru că, în ciuda vizitei primarului, lucrurile rămâneau în același punct... își spuse ea.

***

Căldura lunii iunie devenea din ce în ce mai puțin suportabilă. Zorelele din grădină înfloriseră și erau de o frumusețe strălucitoare. Flori de toate culorile se deschideau ici și colo. Unele erau albe ca zăpada, altele de un roz delicat sau de un portocaliu aprins.

Soarele arzător pârjolea câmpia. Câmpiile atât de verzi primăvara, aveau acum tonuri roșii și brune. Pământul era tare, crăpat. Peisajul era diferit. Janet aprecia frumusețea lui sălbatică, aceste tonuri cafenii și casele albe din San Gabrielle, strălucitoare sub razele soarelui.

Parcul vilei mari părea o oază de verdeață și de răcoare și tinerei i-ar fi plăcut să se plimbe pe aleile umbrite de arbori tropicali și de verdeața luxuriantă. Ea avea permisiunea de a intra în parc. Știa. Ar fi putut hoinări acolo fără ca cineva să-i facă vreo observație, dar orgoliul o împiedica să treacă de portal.

Se ducea la plajă, pe bicicletă, aproape zilnic. Familia Ford primea practic în fiecare zi. Mașinile invitaților se aliniau pe drumul de cale ferată dezafectată și Janet auzea râsete, conversații însuflețite. Ca să evite toate astea, pleca.

Totuși, căldura făcea drumul obositor, dar n-avea curajul să rămână acasă.

În parcul vilei intrau tinere fermecătoare... Lunga mașină bleumarin era întotdeauna acolo, în timpul recepțiilor. Asta o îmbolnăvea pe Janet și atunci n-avea decât o dorință: să fugă.

Imediat după plecarea ei, doamna Kendall se îmbrăca și alerga la vila mare. Janet știa, deoarece când se întorcea mai devreme decât de obicei, găsea ușa încuiată.

Ea nu-i spunea nimic. Mama ei, încântată de aceste după-amiezi, găsea foarte firesc să se ducă să se distreze când avea posibilitatea.

Uneori, Janet avea impresia că este singura care se luptă. Se părea că doamna Kendall trecuse în tabăra inamicului.

Într-o zi, revenind de la plajă, fu surprinsă s-o găsească pe mama ei acasă. Totuși, alături se desfășura o recepție foarte zgomotoasă!

În această după-amiază se făcuse extrem de cald. Nici o adiere de vânt nu răcorea atmosfera. Janet fusese să se scalde, apoi își îmbrăcase rochia de plajă și se înapoiase pe bicicletă.

Mașinile erau și mai numeroase decât de obicei și se auzea muzica la sute de metri distanță.

Dar doamna Kendall nu era la familia Ford. Stătea în camera de zi și plângea.

– Mamă! exclamă Janet, speriată. Ce s-a întâmplat?

Îngenunche la picioarele mamei sale și o îmbrățișă. Doamna Kendall își șterse ochii.

– Este... Twiggy, hohoti ea.

– Twiggy? se miră Janet.

– A murit.

– A murit?

Lui Janet i se făcu brusc foarte frig.

– Dar... dar cum? Ce s-a întâmplat? bâigui ea.

– Mă duceam la familia Ford, explică doamna Kendall. Și atunci, am văzut... Era pe vechiul drum de cale ferată. Ea... fusese strivită.

O furie oarbă puse stăpânire pe Janet. Se ridică și se repezi afară. Chiar în dimineața aceea, se jucase cu Twiggy, și acum...

Ajunse pe vechiul drum de cale ferată și aruncă o privire în jurul ei. O zări aproape imediat. Pisica era culcată pe o parte, cu labele înțepenite. Botul ei întredeschis dezvelea dinții ei mici, ascuțiți.

Lacrimi fierbinți țâșniră din ochii tinerei. Brusc, alergă spre vila mare, plângând, tremurând de furie și de disperare.

Era multă lume acolo. Se îndreptă direct spre grupurile însuflețite: voia să-i găsească pe cei doi Ford și să le spună ce gândea.

Bruce Walbrook se afla puțin la o parte, cu un pahar în mână. O zări și veni repede în întâmpinarea ei.

Nimeni n-avusese timp s-o remarce pe tânăra fată. Avocatul o prindea deja de braț și o antrena deoparte.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el cu neliniște.

Furia Janetei se risipi brusc. Lacrimile ei sporiră.

– Vino...

El puse brațul pe umerii lui Janet și o conduse spre vilă. Câteva momente mai târziu, erau în biroul tânărului avocat.

El o cercetă pe însoțitoarea lui cu un aer îngrijorat.

– Ce s-a întâmplat, Janet? repetă el.

Tânăra inspiră profund. Furia o cuprindea din nou. Cu câtă dibăcie reușise Bruce Walbrook s-o împiedice să facă scandal!

– Este vorba de Twiggy! exclamă ea.

El o privi fără să înțeleagă.

– Pisicuța, continuă Janet. A fost strivită pe vechiul drum de cale ferată de unul din acești... din acești...

Lacrimile o împiedicară să continue. Se lăsă să cadă într-un fotoliu hohotind cu zgomot.

Nu doar moartea lui Twiggy o exaspera astfel. Era lupta pentru acest teren, lupta ei împotriva vilei mari... Se simțea dintr-o dată epuizată. Avea impresia că nervii ei suportaseră prea multe și acum, aceștia cedau.

Bruce Walbrook îi puse un pahar în mână.

– Bea, îi ordonă el.

Ea clătină din cap.

– Nu...

– Bea! repetă el. Și așteaptă-mă: revin imediat.

După plecarea tânărului avocat, luă o înghițitură de alcool. Era foarte tare, și se strâmbă, dar se forță să golească paharul, deoarece simțea că-i făcea bine.

Încetul cu încetul, redevenea ea însăși. Își șterse ochii, apoi, cu degetele, își puse părul în orfine. Când reveni Bruce Walbrook, se calmase.

Avocatul își ridicase mânecile cămășii și-și spălase mâinile. Ea ghici cu ce misiune macabră se îndeletnicise...

El își coborî mânecile și prinse manșetele cu niște butoni masivi.

Janet își înghiți lacrimile care-i înțepau ochii.

– Mă duc acasă, declară cu o voce nesigură.

– Te conduc.

Îi luă brațul ca s-o conducă acasă. Degetele lui erau ferme pe pielea goală a tinerei. Fără să vrea, Janet aruncă o privire spre locul unde biata Twiggy zăcea acum un sfert de oră.

Puțin sânge îmbibase pământul...

Brusc, Janet se desprinse din strânsoarea tânărului avocat și se îndreptă alergând spre căsuță.

Capitolul 8

Acum era toiul verii și turiștii forfoteau pe insulă.

Vila mare părea că somnolează sub soare, dar după-amiezele, în timpul recepțiilor, se însuflețea.

Janet rătăcea prin grădină, nereușind să-și găsească liniștea. Se gândea adeseori la Twiggy. O revedea sărind veselă în iarbă și-i venea să plângă.

Era ridicol, își spunea ea. Nimeni nu se gândea la Twiggy. Cine își făcea griji pentru o pisică strivită? Doamna Kendall o uitase deja. Și apoi, îl avea încă pe Dale.

Janet încerca să se gândească la altceva, dar fără voia ei, în fiecare zi, pașii ei se opreau în fața marelui migdal la rădăcina căruia pământul fusese săpat proaspăt.

Într-o după-amiază, când se afla lângă copac, i se alătură Francisco.

– Hola! o salută el în spaniolă.

Ea îi adresă un zâmbet slab.

– Bună ziua...

Nu-l mai văzuse de câtva timp.

Zâmbetul lui Francisco era la fel de călduros. Purta un pantalon de in și o cămașă colorată de plajă.

– Sunt însărcinat să vă invit la o plimbare cu mașina, ca și pe mama dumitale. Vă luăm cu noi, Bruce și cu mine...

Janet era prea demoralizată ca să găsească un răspuns spiritual. Francisco o luă de braț și o conduse spre căsuță.

– Haide! Trebuie să te pregătești!

Tânăra îl urmă fără să protesteze. Această idee venea de la Bruce, ghicea ea: tânărul avocat o pândise adeseori când se ducea să se reculeagă la rădăcina migdalului. Dar era prea abătută ca să-i dea atenție.

Doamna Kendall fu încântată.

– Ce idee bună! exclamă ea cu veselie. Bruce ne duce la plimbare!

Scoțându-și bigudiurile, alergă spre camera sa.

– Voi îmbrăca rochia verde!

Janet era în bluză și în pantalon. Ea ridică din umeri.

– Eu, rămân așa cum sunt!

– Oh! fă-te elegantă, draga mea! protestă doamna Kendall.

Pentru a-i face plăcere mamei, Janet deschise ușile dulapului ei și alese o rochie de pânză albă pe care n-o mai purtase de la sosirea la Ibiza. O găsea puțin prea elegantă pentru a merge în sat sau la cumpărături în oraș. Dar, pentru o plimbare cu mașina, această rochie era ideală, își spuse ea.

Făcu un duș rapid și se parfumă înainte de a îmbrăca rochia răcoroasă și elegantă.

În mod ciudat, o dată îmbrăcată, se simți mai puțin deprimată. Își adresă un mic surâs în oglindă. Fața ei căpătase culoarea turtei dulci și nu mai avea nevoie să se machieze, mulțumindu-se doar cu puțin ruj pe buze.

Apoi își perie părul cu grijă, își puse pălăria de pai și își luă o geantă tot din pai.

Intrând în camera de zi, avu o mișcare de surpriză: Bruce era deja acolo.

Cât de înalt era, zvelt și bronzat... Era o impresie bizară, să-l vadă atât de îngrijit și de elegant, în această cameră fără pretenții.

Mama lui Janet își făcu apariția în rochia ei ușoară de mătase verde. Purta o pălărie asortată și un colier de chihlimbar care zornăia pe pieptul ei.

Bruce Walbrook o salută.

– Toată lumea este gata? întrebă el.

Janet îl privi pe Dale cu un suspin. Cățelușul alerga peste tot, foarte entuziasmat de aceste pregătiri de plecare. Spera în mod vizibil să participe și el. Urechile i se lăsau, apoi se ridicau, ca tot atâtea întrebări.

Bruce urmări privirea lui Janet.

– Bineînțeles, Dale! declară el. Ești invitat și tu...

Câinelui nu trebuia să i se repete de două ori invitația: ieși, alergând și lătrând vesel.

Francisco stătea lângă mica lui mașină portocalie. Deschise portiera lui Janet, în timp ce Bruce o instala pe doamna Kendall pe scaunul din față al lungii lui mașini bleumarin. Dale sări pe genunchii stăpânei lui și cele două mașini porniră, cu Bruce în frunte.

Geamul era lăsat, o adiere ușoară făcea să zboare părul lui Janet. Ea privea mașina luxoasă a tânărului avocat londonez. Vedea, lângă pălăria verde a mamei sale, părul negru al lui Bruce, umerii lui bine conturați de haina de culoare deschisă.

Brusc, se simți ciudat de fericită: această zi avea ceva excepțional...

Marea, foarte albastră, se confunda la orizont cu cerul. Pe alocuri, când soarele atingea valurile, avea reflexe strălucitoare și aurii.

Urmau un drum de cornișă. De-o parte, marea – splendidul golf Es Cana – și de cealaltă, pământul roșu plantat cu măslini.

Merseră până la Santa Eulalia, un orășel foarte colorat, umbrit de palmieri, unde se găseau baruri, prăvălii cu suveniruri și magazine de toate felurile.

Reluară apoi drumul în direcția Ibizei, traversară orașul și se îndreptară spre Puig di Molins – colina morilor, de unde priveliștea era foarte frumoasă. Admirară un sat fermecător cuibărit în mijlocul unor palmieri și smochini. O catârcă se învârtea neîncetat în jurul unui puț ca să ridice găleți cu apă.

Apoi au pornit în direcția Antonio Abad, orașul preferat de turiști. Aceștia, foarte bronzați, purtau adeseori ținute excentrice și colorate. Numeroase terase de cafenea mărgineau portul pitoresc.

Mașinile porniră din nou spre nord, traversând livezi de lămâi sau de măslini. Ici și colo se ridicau zidurile albe ale unei ferme.

Ajunseră curând pe malul unei splendide plaje cu nisip alb pe care valurile o mângâiau ușor. Existau și aici baruri mari, dar Bruce hotărî să le invite pe terasa unui hotel de lux care domina coasta stâncoasă.

Doamna Kendall și Francisco comandară o cafea cu lapte, Janet alese un suc de piersici, iar Bruce ceru o sangria, o băutură spaniolă din vin roșu, zahăr și portocale.

Janet se așezase în fața tânărului avocat, a cărui figură bine desenată se detașa cu claritate pe albastrul cerului.

O fericire fără margini o învăluia pe tânără. Își pierduse expresia tristă, îi revenise vioiciunea obișnuită: avea impresia că se trezește...

În fond, viața nu era minunată?

Doamna Kendall flecărea veselă cu Bruce. Janet se ridică și i se alătură lui Francisco, aflat pe marginea terasei, care admira peisajul.

El îi arătă golful Portinax; două vapoare în culori vii dansau pe valuri în fața caselor pescarilor. În timpul plimbării, el se arătase un ghid excelent, ale cărui explicații o pasionau pe tânăra fată.

În acest timp, Dale explora ghivecele de flori, care decorau terasa și grădinile.

După ce-și terminară băuturile, Janet și mama ei se duseră să se răcorească în vederea drumului de întoarcere: rămâneau doar treizeci sau patruzeci de kilometri de parcurs până la San Gabrielle.

Razele soarelui începeau să piardă puțin din intensitate când excursioniștii își reluară locurile în mașini. Fără să știe cum, Janet se regăsi în mașina albastră, iar mama sa în compania lui Francisco. Inițiativa acestei schimbări se datora oare lui Dale? Cățelușul sărise direct în vehiculul portocaliu, care pleca primul.

Luxoasa mașină bleumarin începu să alunece fără zgomot pe drum. Cât de confortabile erau scaunele acoperite de piele albă! se gândi Janet.

În toaleta hotelului, se pieptănase și își înviorase culoarea buzelor. Ușoara ei rochie nu cântărea practic nimic și se simțea proaspătă și destinsă.

Motorul micii mașini portocalii torcea în fața lor. Acum rulau spre San Gabrielle.

Janet visa cu ochii deschiși... Privirea ei era pierdută în depărtare.

Ea avu brusc o mișcare de uimire: mașina albastră se angajase pe un drumeag, în timp ce Francisco continua drept înainte.

Singura explicație pe care Bruce o dădu acestei schimbări de direcție fu aceasta:

– Trebuie să merg să văd un client.

Janet nu făcu nici un fel de comentariu. Fericită, relaxată, se lăsă în voia momentului...

Și apoi, erau atâtea de văzut! Nu obosea să admire peisajul al cărui fiecare amănunt o încânta: un zid în ruină, un copac cu ramuri răsucite, și chiar tonurile atenuate ale ierbii de pe taluzuri...

De cât timp rulau astfel cu viteză redusă? Zece minute? Douăzeci de minute? Janet nu acorda nici o atenție timpului.

Dar deodată, la cotitura drumului, apăru un mic orășel alb în mijlocul colinelor acoperite de pini. O vegetație tropicală năpădea zidurile: flori exotice, cactuși, palmieri...

Bruce, care conducea cu îndemânare pe străzile înguste, opri mașina într-o piață și declară:

– Trebuie să continuăm pe jos.

Străbătură pasaje înguste unde pașii lor răsunau pe pavaj. Zidurile grădinilor, albe sau în culori pastel, se ridicau foarte înalte de fiecare parte a străduțelor. Ghivece de flori împodobeau majoritatea ferestrelor.

Ajunseră într-o stradă evident mai largă, mărginită de locuințe impozante, construite la oarecare distanță unele de altele.

Bruce sună la poarta uneia dintre ele, și o femeie îmbrăcată în negru veni să deschidă. Tânărul avocat îi întinse cartea sa de vizită. După ce-i aruncă o privire, ea deschise grilajul din fier forjat și spuse câteva cuvinte în spaniolă, apoi dispăru.

Probabil că le ceruse să aștepte, își spuse Janet.

Era o răcoare plăcută în curtea interioară, pe solul pavat cu dale roșu-închis. Tablouri și arme vechi decorau pereții acestei vechi case.

Stăpânul casei nu întârzie să apară. Era un bărbat în vârstă, a cărei față de culoarea fildeșului vechi era încadrată de păr des, foarte alb. Era îmbrăcat în întregime în negru, și în ochii lui întunecați străluceau orgolioși.

Când Bruce o prezentă pe Janet lui Don Ignacio, bătrânul domn se înclină. Era în atitudinea lui un amestec de demnitate și de căldură.

Bruce începu să-i vorbească în spaniolă. Nu adusese nici un dosar, remarcă Janet, dar părea că știe pe dinafară diferitele aspecte ale problemei care-l aducea acolo.

Cu discreție, tânăra se duse să se așeze puțin mai departe, ca să-i lase pe cei doi bărbați să-și continue liniștiți discuția.

Aceasta nu dură mai mult de câteva minute; apoi Don Ignacio, cu ospitalitatea înnăscută a spaniolilor, vru să le ofere ceva să se răcorească. După ce refuză invitația, Bruce ceru gazdei permisiunea de a vizita grădina.

Don Ignacio aprobă această cerere cu un zâmbet. Îi conduse pe cei doi tineri într-o curte și-i invită să treacă printr-un pasaj îngust. Și, deodată, Janet se găsi în fața unei grădini de basm.

Această grădină era înconjurată de ziduri foarte înalte, ale căror cărămizi roșii se decoloraseră cu timpul, acoperite de trandafiri agățători cu flori care înmiresmau aerul.

Erau acolo palmieri, portocali, arbori exotici plini de flori; și din nou trandafiri, mereu trandafiri...

Bruce își pusese mâna pe brațul tinerei. Era a doua oară când mergeau unul lângă altul într-o grădină, își aminti Janet.

Dacă grădina era înconjurată de ziduri pe trei laturi, a patra era ornată cu coloane și bolte în stil maur. Plantele cățărătoare le acopereau cu verdeață și o bancă de piatră îi invita să se odihnească la umbră.

Probabil era bine aici, când soarele cobora. Cât de odihnitor trebuia să fie acest loc de vis, se gândi Janet, când rândunele își încrucișau zborurile, când umbrele se lungeau pe ziduri.

Își luară curând rămas-bun de la Don Ignacio. Janet îi mulțumi cu un zâmbet și el se înclină din nou, vizibil încântat că-i făcuse plăcerea.

Orășelul începea să se trezească. Femei în șaluri întârziau la umbra străduțelor. Bruce o opri brusc pe Janet să înainteze, și în secunda următoare, un șir de măgari încărcați cu coșuri umflate mergeau cu pași mărunți în fața lor. Ce puteau conține oare aceste coșuri? se întrebă Janet curioasă.

Era un spectacol încântător și avea impresia că trăiește un vis: acest orășel pierdut în vale, cu străzile lui înguste și

ferestre împodobite cu flori.... minunata grădină a lui Don Ignacio... Toate astea nu erau oare ireale?

Bruce dorise să-i arate adevărata față a Spaniei, înțelese ea. Iată de ce o adusese aici.

Își continuară plimbarea și un gând trecu prin mintea tinerei. Dacă Bruce proceda în felul acesta, era, într-un fel, ca s-o facă să uite moartea lui Twiggy de care se simțea puțin responsabil. Încerca să se facă iertat...

În acest moment, Janet era incapabilă să-i poarte pică. Ea se bucura intens de această plimbare și se simțea nespus de fericită.

De ce oare se opri dintr-o dată? N-ar fi știut să spună. Se aflau într-o mică piață unde nu era nimic de văzut, în afara unor pereți goi și ferestre apărate de gratii solide.

Totuși, avea impresia că aude castaniete și tamburine.

Cu pași înceți, Janet se îndreptă spre o fântână veche decorată cu îngeri și heruvimi, sculptați într-o piatră roasă de ani.

În această mică piață uitată, Janet se simți brusc foarte apropiată de Spania. Forța primitivă a acestei țări o copleșea... Dar n-ar fi știut să exprime cu claritate ce simțea. Bruce i se alătură. Încerca și el aceeași impresie? se întrebă ea.

Apropierea tânărului avocat o tulbura extrem de mult. Ar fi vrut să-și pună din nou degetele pe brațul ei... ca în grădina lui Don Ignacio.

Soarele scălda sculpturile fântânii cu o lumină aurie.

Bruce nu făcea nici un gest. În cele din urmă, el rupse tăcerea:

– Ne întoarcem?

– Da, făcu ea cu o voce răgușită.

Ea îl urmă. „Da", doar atât rostise. Era prima dată când îi vorbea lui Bruce în toată după-amiaza.

Se întoarseră la mașină, și, nu după mult timp, ajunseră la destinație. Bruce opri mașina pe drumul vechi de cale ferată.

Dale îi întâmpină lătrând și doamna Kendall apăru în prag.

Janet coborî din mașină. Câteva clipe mai târziu, Bruce trecea prin poarta centrală a vilei mari.

Mama lui Janet părea foarte bine dispusă. Își schimbase rochia verde cu un vechi chimonou de bumbac.

– Ce vi s-a întâmplat? Este o eternitate de când m-am întors...

– Oh, Bruce a trebuit să meargă să vadă un client...

Fără alt comentariu, Janet se îndreptă spre camera ei: dorea să fie singură...

Lângă fântână, cunoscuse câteva clipe de fericire perfectă. Apoi se simțise foarte tulburată în preajma lui Bruce. Fusese oare numai imaginația ei? Totuși, avusese impresia că și Bruce fusese tulburat.

Capitolul 9

Factorul nu aducea corespondența la casele sau la fermele risipite în împrejurimile satului San Gabrielle. Locuitorii lor trebuia să se ducă în sat pentru a-și căuta scrisorile. Le găseau fie la cafenea, fie la băcănie.

Janet își luase obiceiul să meargă să-și caute corespondența la San Gabrielle la sfârșitul după-amiezii: era ca o plimbare.

Când se întoarse acasă, în acea seară, mama ei punea masa pentru cină. Dar abandonă activitatea pentru a lua imediat scrisorile pe care i le întindea fiica ei.

– Oh, o scrisoare de la Jan! Sunt mai mult de cincisprezece zile de când nu mi-a scris! Și de asemenea o scrisoare de la sora ta. Mă întreb dacă nepoata mea și-a început cursurile de dans....

Învârti între degete un plic gros, alb.

– Ce-i asta? Această scrisoare a fost expediată din Ibiza! Ori, eu nu cunosc pe nimeni pe insulă... în afară de săteni, bineînțeles!

– Grăbește-te și deschide-o. Astfel, vei afla despre ce este vorba! făcu Janet zâmbind.

Doamna Kendall se așeză în fotoliul său preferat. Își puse ochelarii cu rame de baga și, după ce deschise plicul lung, scoase o invitație tipărită.

Scoase o exclamație de încântare.

– Oh! O invitație oficială la o recepție de gală la familia Ford!

Janet cercetă invitația, gânditoare. Doamna Kendall părea foarte impresionată.

– Familia Ford cunoaște oameni importanți. Domnul Ford este armator, cred că ți-a spus. Toți magnații companiilor maritime vor fi acolo!

Ea clătină din cap cu un zâmbet încântător.

– Cât de amabili sunt să ne trimită o invitație!

– Și prin poștă! exclamă Janet. Când noi locuim doar la câțiva pași....

– Vei veni, de data asta, Janet! spuse doamna Kendall. Această recepție va merita osteneala, sunt sigură.

Tânăra nu răspunse imediat. Nu-l văzuse pe Bruce de o săptămână. Îl zărise doar de departe, la volanul mașinii lui. Și... dorea să-l revadă pe tânărul avocat. Ea se simțise așa de apropiată de el, în grădina lui Don Ignacio, și la fel lângă vechea fântână...

Această invitație îi oferea un pretext pentru a se duce la vila mare. Își ridică prin urmare capul și declară vesel:

– S-a făcut, voi merge!

– Ai dreptate, draga mea. Familiei Ford îi place să fie înconjurată de tineri.

Bruce era acolo, se gândea Janet. Ea nu va vedea pe nimeni altul!

Doamna Kendall avu o tresărire și ochelarii îi alunecară pe vârful nasului.

– Dumnezeule! exclamă ea cu spaimă. N-am nimic să-mi pun pe mine!

Janet îi aruncă o privire amuzată.

– Oh, vei găsi tu o rochie...

Cu sprâncenele încruntate, domana Kendall alergă spre camera ei pentru a trece în revistă conținutul tuturor dulapurilor.

Entuziasmul manifestat de mama ei în zilele următoare nu întârzie s-o cuprindă și pe Janet. Și ea dorea să arate cât mai bine.

Se opri la o rochie mov fără mâneci, cu o croială simplă, dar căzând perfect. Culoarea pastel contrasta plăcut cu pielea ei bronzată.

În dimineața recepției, își spălă părul; apoi petrecu mult timp în fața oglinzii, finisându-și minuțios machiajul.

Se privi în sfârșit cu un aer critic. Rochia sa era fără pretenții: era o toaletă de vară relativ puțin folosită, dar n-avea alta mai elegantă. Părul îi încadra fața în valuri mătăsoase și ochii îi străluceau pe fața bronzată. Era radioasă.

Doamna Kendall purta o rochie de mătase imprimată. Cerceii ei din acvamarin dansau veseli.

Era gata înainte de ora indicată pe invitație. Janet îi ceru să aibă răbdare, așteptând ca mașinile să se înghesuie pe vechiul drum de cale ferată. Abia atunci, se îndreptară spre vila mare.

Era multă lume: o mulțime pestriță și veselă invadase parcul. Buchete splendide de flori exotice împodobeau mesele lungi acoperite de fețe de masă de damasc.

Chelneri în vestă albă prezentau invitaților platouri de argint pline de aperitive apetisante. Un cort de mătase galbenă era ridicat pe peluză.

Puțin intimidată, Janet o urmă pe mama ei.

Domnul Ford le salută cu amabilitate, înainte de a le prezenta multora dintre prietenii săi.

– Să mergem să vedem ce este acolo! spuse deodată doamna Kendall.

Ea o conduse pe Janet spre cortul mare. Acesta adăpostea un ring de dans pe care evoluau deja o jumătate de duzină de perechi. Orchestra era cocoțată pe o estradă. Muzicienii erau toți îmbrăcați la fel: pantalon negru și cămașă cu dungi.

Doamna Kendall își continua explorarea. Sub un alt cort, ridicat puțin mai departe, se proiectau diapozitive. La mica distanță de acolo, un cuplu de spanioli în costum tradițional dansa un flamenco.

Doamna Kendall nu întârzie să se integreze într-un grup și Janet se îndreptă spre piscină, unde se disputa o partidă de polo pe apă. Tânăra se prefăcu interesată, dar în realitate, nu înceta să-l pândească pe Bruce Walbrook. Acesta rămânea însă invizibil... Oare era reținut de treburile lui?

Francisco nu era nici el acolo. Dar tânăra nu voia să se izoleze pentru atâta lucru și se găsi curând în centrul undei bande de tineri. Doi scandinavi fermecători deveniră pe loc

cavalerii ei curtenitori. O duseră la bufet și-i oferiră un pahar. Apoi o antrenară într-un colț al parcului, unde începuse o partidă de crichet. Cerculețele erau plantate pe o peluză, nu departe de terasă.

Bărbații se dovediră mult mai abili la acest joc decât femeile. Janet era la fel de stângace ca celelalte, ceea ce n-o împiedica să se amuze teribil.

Deodată, zări, nu departe de mesele de la bufet, o siluetă înaltă familiară...

Inima ei începu să bată foarte puternic, și simți că roșește intens.

Vru să abandoneze numaidecât jocul și să i se alăture lui Bruce. Dar tinerii scandinavi – Sven și Emil – nu încetau să-și înmulțească glumele. Nu-i putea părăsi brusc fără să pară lipsită de decență. Trebuia să aștepte momentul propice pentru a se eclipsa fără să se observe.

În cele din urmă, tinerii se săturară de crichet și o antrenară pe Janet spre bufet. Emil, cu un braț trecut neglijent în jurul umerilor tinerei, o ghida spre mese.

Bruce, nu departe de ei, vorbea în spaniolă cu un cuplu de invitați. Purta unul din costumele lui ușoare de vară croite impecabil.

Era acolo... nu asta era principalul? Janet era incapabilă să înghită ceva. Știa că Bruce a văzut-o. Simțise privirea lui intensă fixată asupra ei, când juca crichet.

Nu putea să-i ignore prezența la câțiva pași de el. Va putea oare pune curând capăt conversației în care era prins?

Tânăra era nerăbdătoare să ajungă în sfârșit lângă el, să-i vorbească... Încet – încet, se îndepărtă de tinerii scandinavi și se plasă puțin mai departe. În felul acesta, îndată ce Bruce va încheia conversația, el va putea veni să-i se alăture.

Cu coada ochiului, îi văzu pe interlocutorii tânărului avocat îndepărtându-se. Se prefăcu atunci interesată de conversația vecinilor săi, deoarece nu voia să pară că-l aștepta pe Bruce.

Mâna tânărului bărbat nu va întârzia să se așeze pe brațul ei, era sigură... Încordată ca un arc, cu inima bătând repede, aștepta cu speranță clipa.

Trecură câteva minute. Când se întoarse, străduindu-se să aibă un aer firesc, Bruce dispăruse...

Cercetă cu atenție grupurile și-l zări în fine în cealaltă parte a terasei, înconjurat de mai multe persoane.

Inima lui Janet se strânse. Îi era greu să-și păstreze zâmbetul. Oamenii continuau să discute vesel în jurul ei, dar ea era incapabilă să se alăture râsului celorlalți.

Suferea...

„Este o lecție bună", își spuse ea cu amărăciune. Greșise lăsându-și inima să vorbească. Între Bruce și ea va exista întotdeauna litigiul cu vechiul drum de cale ferată... Un avocat nu uita asta nici un moment. Cum fusese atât de proastă să viseze...

Se forță să glumească și ea cu vecinii ei. Slavă cerului, Bruce nu știa că-l văzuse. Nu se făcuse prea ridicolă! El nu știa că îl aștepta cu disperare, nu va ști niciodată.

Reuși să pară veselă și destinsă până la capăt. Bruce nu încercă să se apropie de ea. Rămânea mereu la o anumită distanță.

Ea profită de plecarea unui grup de invitați ca să i se alăture și să se înapoieze la căsuță.

Era în bucătărie când mama sosi la rândul ei, foarte încântată de ziua ei. Se lansă într-un lung monolog însuflețit.

– Și tu, draga mea, te-ai distrat bine? întrebă ea în cele din urmă.

Janet se forță să zâmbească.

– Formidabil! o asigură ea.

Mama ei îi aruncă o privire scrutătoare.

– Nu l-am văzut pe Bruce. Și tu?

– Oh, era acolo, totuși, spuse tânăra, cu o voce pe care reuși s-o facă să sune normal.

Capitolul 10

Janet nu mai mergea la plajă: acum era prea multă lume acolo.

Îmbrăcată într-un pantalon de bumbac, cu o bluză ușoară și cu o pălărie de pai, își luase obiceiul să meargă să se plimbe după-amiază.

Descoperise o cărare care ducea în vârful unei mici cabine umbrită de pini. De acolo, avea o vedere minunată. Lua cu ea o gustare și petrecea acolo câteva ore.

Pe colină exista un ciudat monument din piatră datând probabil de multe secole. Poteca se continua apoi pe alt versant, traversând terenuri plantate cu migdali. Acolo se deschideau grote săpate în piatră, decorate cu sculpturi stranii.

Lui Janet îi plăcea să hoinărească pe aceste locuri ignorate de turiști. Domnea o asemenea pace acolo... Nimic nu tulbura liniștea, exceptând cântecul unei păsări sau bâzâitul unei insecte.

Într-o zi, tocmai când se pregătea să se îndrepte spre cărare, o mașină opri lângă ea într-un scrâșnet de frâne.

Era Tollo, tânărul sătean care o condusese la școală. La volan, Tollo era un adevărat pericol public. Era foarte tânăr și bucuria de a avea propria lui mașină încă nu se micșorase. Chiar dacă acest vehicul era aproape bun pentru fiare vechi... Tânăra îl zărise pe Tollo de mai multe ori, pe străzile satului, dar era prima dată când îl întâlnea pe drum, la oarecare distanță de San Gabrielle.

El îi adresă un zâmbet larg la care ea îi răspunse imediat.

– Bună ziua! spuse el.

– Bună ziua, Tollo!

El coborî din mașină și se sprijini de caroseria ruginită pe alocuri.

– Vreți să vă conduc în oraș? propuse el.

– Nu, mulțumesc... Fac doar o plimbare pe jos...

Din politețe, îl întrebă:

– Mergi la lucru?

– Da. Numai pentru trei ore. Și ziua mea se va sfârși...

Tânăra ezită o clipă. La urma urmei, nu era o idee rea să meargă în oraș...

Se ducea la oraș doar o dată pe săptămână cu mama ei, pentru cumpărăturile indispensabile.

– Te vei întoarce în sat imediat după lucru? întrebă ea.

– Bineînțeles. Pot să te conduc la Ibiza și te aduc înapoi peste trei ore...

Janet reflectă câteva clipe. Nu era îmbrăcată foarte elegant ca să hoinărească prin oraș... Purta un pantalon vechi și o bluză foarte simplă. Dar hainele ei erau viu colorate, și cine se sinchisea de ținuta ei?

Avea un portmoneu, ca întotdeauna. Nimic n-o împiedica deci să-l însoțească pe tânăr.

Și apoi, avea într-adevăr nevoie să-și schimbe gândurile.

Ridică din umeri și declară veselă:

– De acord, Tollo! Mă duci?

El deschise portiera și Janet se instală pe scaunul aflat în stare prosată: arcurile împungeau prin stofa deșirată...

Își puse geanta pe genunchi și în clipa următoare, mașina demară cu toată viteza.

Călătoria cu autobuzul i se păruse întotdeauna destul de grea lui Janet, dar nu era nimic în comparație cu ce trebuia să suporte acum!

Tollo apăsa până la fund pedala de accelerație și lua curbele cu o viteză nebună. Pietrișul scrâșnea sub roți, mașina sărea în gropile drumului prost întreținut... Janet era azvârlită în toate părțile, deoarece amortizoarele își dăduseră de mult sufletul.

Uneori, Tollo conducea complet pe stânga. Ce s-ar întâmpla oare dacă ar veni o mașină din celălalt sens? se întreba Janet cu spaimă, mai ales atunci când n-avea nici o vizibilitate. Din fericire era puțină circulație. Numai oamenii bogați își aduceau mașina pe insulă.

Încercă să se liniștească. La urma urmei, Tollo făcea acest drum de câteva ori pe zi. Trebuia să cunoască drumul pe dinafară. Și, după toate aparențele, nu făcuse niciodată vreun accident...

Orașul somnola sub soare când ajunseră: era ora siestei, și toate prăvăliile erau închise. Turiștii trebuie că se odihneau în hoteluri, sau se bronzau pe plaje.

În oraș, Tollo conducea puțin mai prudent, din cauza agenților de circulație aflați la intersecții.

Tânărul lucra la hotelul Morocco, o clădire mare care ocupa toată lungimea unei străzi. El își opri mașina la mică distanță de acolo și o invită pe Janet să ia ceva la barul hotelului.

Tânăra, care n-avea nimic special de făcut, îl urmă. După ce luase un suc de fructe pe terasă, sub o umbrelă, se duse să-l vadă la lucru pe tânărul spaniol.

Se afla în spatele biroului de la recepție, unde clasa cecuri și diverse documente. Purta acum un costum negru foarte sobru, dar zâmbetul lui era la fel de prietenos.

Janet și cu el stabiliră să se întâlnească la colțul străzii, peste trei ore. Tânăra nu prea știa cum să-și petreacă timpul și se hotărî să hoinărească prin oraș.

Catedrala îl domina, detașată pe albastrul cerului. Janet se duse să se plimbe pe chei, unde admiră casele de pescari văruite în alb. Apoi rătăci la întâmplare prin cartierele vechi. Casele erau adeseori decorate cu fresce sau cu ceramică, iar străzile erau mărginite de copaci și de flori.

Ora de întâlnire cu Tollo nu întârzie să sosească, și Janet reveni spre hotelul Morocco. Magazinele începeau să se deschidă, oamenii ieșeau pe străzi: Ibiza se trezea după siestă...

Trotuarele mișunau de lume. Consumatorii se îngrămădeau pe terasele cafenelelor: se aflau acolo oameni de afaceri în cămașă, însoțiți de clienții lor, turiști arși de soare. Un vânzător de bilete de loterie își lăuda marfa, motoarele mașinilor vuiau, trecătorii discutau zgomotos. Pe scurt, animația era în toi.

Lui Janet îi fu greu să-și facă drum prin mulțime și din cauza asta întârzie puțin. Mașina lui Tollo era încă acolo, dar tânărul spaniol nu se vedea.

Îl zări câteva minute mai târziu, înconjurat de o bandă de tineri de aceeași vârstă cu el, care glumeau și râdeau din toată inima.

Ajunseră în fața vechii mașini și ironiile începură să curgă. Tollo zâmbea fără să se supere.

La câțiva pași de acolo, Janet privea scena cu amuzament. Deodată privirea îi fu atrasă de o siluetă înaltă, și inima ei începu să bată mai repede.

Bruce se afla în cealaltă parte a străzii. Discuta cu un bărbat purtând câteva dosare sub braț. o văzuse pe Janet. Privirea lui albastră, foarte tăioasă, era ațintită spre tânăra care întoarse repede capul.

Probabil că făcea impresie proastă, în pantalonul ei vechi, își spuse ea. Și apoi, această mașină în stare atât de proastă...

Tollo îi deschise portiera. Își aruncă mândră capul spre spate și începu să râdă la o glumă a unuia dintre tinerii prieteni ai spaniolului.

Tollo se instală la volan. Janet aruncă o privire piezișă lui Bruce Walbrook, înainte de a se forța să discute vesel cu șoferul ei.

Îndată ce ajunseră pe drum, Tollo începu să gonească. Janet privi în oglinda retrovizoare cu rama de metal ruginită. O mașină lungă bleumarin îi urma...

Un zâmbet ironic flutură pe buzele tinerei. Bruce Walbrook era oare de mult timp în spatele lor? Dacă da,

trebuie să fi ignorat, ca și ei, o dată sau de două ori, culoarea roșie a semaforului. Și să schimbe urmărirea în catastrofă...

Mașina puternică nu încerca să-i depășească. Era ca o panteră suplă urmărind urma unui iepure sărind, își spuse Janet.

Tollo nu-l observase: practic, nu folosea niciodată oglinda retrovizoare.

Tânărul spaniol o lăsă pe Janet la colțul drumului fermei. Ea mai vorbi cu el până în momentul când mașina albastră îi depăși și dispăru în parcul vilei mari.

Ea se prefăcu că nu-l vede, părând foarte interesată de ceea ce-i spunea Tollo. Acesta îi vorbea despre programul lui de lucru: începea foarte devreme dimineața, se întorcea acasă pentru siestă, apoi se reîntorcea la Ibiza după-amiază, pentru trei ore.

– Mâine, este ziua mea liberă. Dar poimâine, dacă vrei, aș putea să te duc din nou în oraș.

Janet reflectă o clipă. Nu se distrase în mod deosebit; totuși, această mică excursie îi schimbase gândurile. Și apoi, cu timpul, se va obișnui poate cu felul de a conduce al lui Tollo...

– De acord! făcu ea în fine, bine dispusă. Te voi aștepta aici poimâine.

Tânăra se îndreptă spre căsuță și decise să nu-i povestească escapada sa mamei. Nu avea intenția să-i vorbească nici despre planurile ei. Doamna Kendall risca să se neliniștească, știind-o pe drumuri, într-o mașină în stare proastă.

Peste două zile, Janet își puse un pantalon vechi ca să n-o intrige pe mama ei. Oricum, nu se simțea dispusă să-și bată capul cu toaleta.

Așteptă la marginea drumului, în plin soare. Ajunsese puțin înainte de ora fixată, dar Tollo nu se arăta... Așteptă cu nerăbdare aproape trei sferturi de oră. Apoi, cu o ridicare din umeri, traversă drumul și se îndreptă spre cărarea care ducea la colină.

Această schimbare de program îi era indiferentă: va merge la Ibiza cu Tollo în ziua următoare, asta-i tot.

Pentru a fi sigură că nu-l scapă, a doua zi se afla la cotitura drumului cu aproape douăzeci de minute mai devreme. Se plasă la umbra unui mare roșcov și pândi zgomotele de motor.

Dar totul era tăcut. Oare ce făcea Tollo? O luase pe alt drum? Dar de ce să fi procedat astfel?

Ca și în ajun, Janet se resemnă în cele din urmă să urce pe colină și la sfârșitul după-amiezii, ca de obicei, se duse în sat să-și ia corespondența.

În timpul zilei, locuitorii din San Gabrielle se ascundeau la umbra caselor. Ieșeau seara, și atunci, satul se însuflețea.

Copii alergau pe străzi strigându-se zgomotos. Câinii lătrau fără încetare. Bebelușii făceau primii lor pași în fața caselor, sub supravegherea mamelor, care flecăreau cu vecinele lor. Ele vorbeau foarte tare, cu voci răgușite. Bărbații își reparau mașinile agricole în curtea fermei, sau se adunau în jurul meselor cafenelei din piață. Tinerii discutau, comparând calitățile scuterelor lor vechi.

Janet tocmai ieșea din băcănie, cu câteva scrisori în mână, când îl zări pe Tollo care se alătura unui grup de tineri, la colțul străzii.

Nu păru deloc stânjenit văzând-o. Dimpotrivă, se îndreptă spre ea cu un zâmbet larg.

Janet îl salută călduros.

– Ei bine, ce ți s-a întâmplat? îl întrebă ea. Te-am așteptat două zile la rând... Trebuia să mă conduci în oraș!

– Ah...

Tollo ridică din umeri, cu un mic surâs.

– N-a fost posibil. Regret.

– Oh, nu este grav!

Ea se întoarse spre mașina tânărului.

– Este în pană? întrebă ea.

Tollo păru puțin stânjenit. Clătină din cap a negație, apoi își plecă ochii.

– Este... este domnul de la vilă, admise el în sfârșit. A spus...

Se opri și făcu o mimică ciudată. Își trecu degetul peste gât și scoase un șuierat amenințător.

Janet încruntă sprâncenele.

– Cum? se miră ea. Nu înțeleg... Care domn de la vilă?

– Avocatul... Acela care are o frumoasă mașină albastră.

Bruce! Un val de mânie o cuprinse pe Janet.

– Ce ți-a spus? întrebă ea furioasă.

Acum, Tollo avea un aer rușinat.

– Că-mi va rupe gâtul dacă te mai iau cu mașina, mărturisi el.

– Ce tupeu! exclamă ea.

Se întoarse spre tânărul spaniol.

– Ascultă Tollo, acest bărbat n-are de ce să se amestece în treburile mele. Dacă am vrut să merg în oraș cu tine, asta nu-l privește!

Sfidător, adăugă:

– Mă vei conduce mâine?

– Dacă vrei. Dar ce-i voi spune domnului?

– Că sunt încă liberă pe acțiunile mele! Să-i spui asta din partea mea!

Ea își agită mâna.

– Pe mâine, Tollo!

Pe drumul de întoarcere, se simți puțin neliniștită. Bruce și-ar pune oare amenințările în practică? Era puțin probabil. Oricum, Tollo nu părea cu adevărat neliniștit.

Și apoi, n-avea oare dreptul să trăiască așa cum înțelegea?

A doua zi după-amiază, se urcă în mașina lui Tollo. Se obișnuise cu felul ciudat de a conduce al băiatului: de data asta i-a fost mai puțin teamă...

N-avea chef să hoinărească prin oraș și se mulțumi să se instaleze pe terasa barului de la hotel, unde citi o revistă. Apoi, când magazinele începură să se deschidă, se duse să privească vitrinele.

Când îl regăsi pe Tollo puțin mai târziu, se făcuse foarte cald și murea de sete.

– Să mergem să bem ceva! propuse ea.

Încântat, Tollo o însoți într-o cafenea. Băură pahare mari de suc de fructe rece, privind trecătorii. Era o mișcare necontenită în această mică piață, fără nici o secundă de plictiseală.

În momentul când se întorceau la mașină, apărură prietenii lui Tollo. Ei făcură aceleași comentarii ironice referitoare la vechimea mașinii. Probabil că era un obicei, deoarece Tollo nu se supără mai mult ca data trecută.

Janet examina trecătorii. Pe de o parte se temea să-l zărească pe Bruce și pe de altă parte dorea să-l provoace.

În momentul când se urcă în mașină, îl zări. Și el o văzuse. Privirea avocatului era ațintită asupra ei și furia îi înăsprea trăsăturile.

Janet se forță să râdă și mai tare. Inima ei bătea cu violență.

Ah, lui Bruce Walbrook nu-i plăcea s-o vadă în mașina lui Tollo? Ei bine, ei îi plăcea!

Imediat ce ajunseră pe drumul spre San Gabrielle, zări mașina albastră în spatele lor. Se aștepta la asta, mai mult sau mai puțin!

Tollo nu-l văzuse și manevra volanul cântând.

Ca și data trecută, Bruce Walbrook îi urmă fără să încerce să-i depășească. Janet îi ceru lui Tollo să oprească puțin mai departe de drumul fermei. Cu un suspin de ușurare, văzu lunga mașină dând colțul și dispărând.

Când își luă rămas-bun de la însoțitorul ei, se simțea enervată și totodată supărată.

– Pe mâine, Tollo? întrebă ea.

– La aceeași oră. S-a făcut!

Janet era puțin neliniștită, în seara aceea. Bruce va urca oare în sat ca să-i rupă gâtul lui Tollo, cum promisese?

În ziua următoare, Tollo era acolo. Cu gâtul intact, se pare... Părea totuși puțin mai palid ca de obicei. Îi transmisese mesajul lui Bruce, ghici Janet. Acum, și el îl sfida pe tânărul avocat.

Începând din ziua aceea, Janet îl însoți pe Tollo la Ibiza aproape în toate după-amiezile. Când se întorceau la San Gabrielle, Bruce îi urma.

În realitate, aceste mici excursii n-o amuzau deloc pe Janet. Dacă mai continua să se ducă în oraș, era mai ales din provocare, deoarece nu era atât de liniștită în mașina lui Tollo. Trebuia să-și adune tot curajul ca să se instaleze lângă tânărul spaniol.

Dar, într-o zi, doar la câțiva kilometri de San Gabrielle, au fost cât pe ce să aibă un accident.

Tollo povestea în amănunt scenariul unui film. În ajun fusese la cinema și nu putea vorbi despre altceva. Retrăia fiecare scenă pentru Janet, descriindu-le cu gesturi largi.

Tot vorbind, conducea mașina cu mare viteză, cu piciorul apăsat pe accelerație.

Luă o curbă pe două roți. Deodată, la câțiva metri de ei, înaintând agale, descoperiră o cotigă pe două roți încărcată cu lemne.

Dacă ar fi avut o viteză rezonabilă, ar fi fost suficient să frâneze ca s-o urmeze în turnantă. Ar fi putut astfel aștepta să aibă destulă vizibilitate ca s-o depășească.

Dar, la viteza aceea, era imposibil.

Într-o fracțiune de secundă, Janet văzu trunchiurile enorme îngrămădite unele peste altele. Tollo frână cu toată puterea. Cauciucurile urlară. Se îndrepta spre moarte. Mai lipseau câțiva centimetri până la coliziune.

Agățat cu disperare de volan, Tollo se năpusti spre marginea drumului. Urcă talazul nu prea înalt, îl coborî, făcu zigzaguri...

Janet își ascunse fața în mâini. Tremura toată, dar nu țipa.

În cele din urmă, Tollo reveni pe drum, în fața cotigii. Slavă Domnului, nici o mașină nu venise din sens opus!

Tollo avu un zâmbet satisfăcut, evident foarte mândru că stăpânise această situație dificilă. Datorită dibăciei lui, scăpaseră fără o zgârietură, trebuia să recunoască.

Janet era incapabilă să-i împărtășească satisfacția. Dacă scăpaseră de un grav accident, se datora unui miracol, era conștientă de asta.

Tremura amintindu-și urletul frânelor. Trebuie să se fi auzit la kilometri de jur-împrejur.

Bruce îi urma, ca de obicei. Prea prudent pentru a depăși periculos, trebuia să se afle încă în spatele cotigii. El nu-și lua riscuri ca Tollo! Să depășești un vehicul în plin viraj, era o nebunie.

Când apăru drumul fermei, Janet se simți ușurată. Începea din nou să respire normal, dar, când ieși din mașină, picioarele îi tremurau...

Îl privi pe Tollo demarând în mare viteză spre San Gabrielle. Mica mașină sălta pe drumul prost și era cel mai adesea pe mijlocul sau pe stânga drumului decât de dreapta...

Pe picioarele ei nesigure, Janet începu să alerge: voia să-l evite pe Bruce Walbrook...

Dar, lunga mașină albastră sosea deja. Janet grăbi pasul, traversă vechiul drum de cale ferată și cu un oftat, ajunse la terasă.

Mașina lui Bruce se opri în fața căsuței. O portieră se trânti și un zgomot de pași răsună în spatele lui Janet. N-avea nevoie să se întoarcă pentru a ști cine o urma.

– Eu... mă duc să văd dacă sunt ouă, îi spuse ea mamei sale.

Doamna Kendall o fixa cu ochi mari, stupefiată. Janet alergă în grădină, până la curtea păsărilor. Cu degete tremurânde, luă un vas în care puse cele două sau trei ouă pe care le descoperi în cuiburi.

Era într-o asemenea stare de nervozitate încât risca să le scape din mână. Puse vasul pe pământ și se cufundă în contemplarea peisajului.

Tremura în continuare.

Deodată, auzi un zgomot de pași grăbiți și Bruce i se alătură...

Nu se încurcă în introduceri. Cu o voce aspră îi aruncă:

– Îți interzic să te mai urci în acea grămadă de fier vechi!

– Ah? făcu Janet pe un ton nesigur. Și de când ai dreptul să-mi impui asemenea interdicții?

Janet era foarte palidă, dar Bruce era și el la fel. Ea se sili să vorbească pe un ton normal.

– Iată ceva straniu! exclamă ea. Am intenția să mă duc mâine la Ibiza, ca de obicei.

Bruce făcu un pas înainte, ca și când urma s-o lovească sau s-o scuture...

Cu o voce scăzută, amenințătoare, mârâi:

– A fost cât pe ce să fii făcută zob, pe drum.

Ochii bărbatului scânteiau de furie. Ea își impuse să-i susțină privirea și ridică din umeri.

– Dar nu s-a întâmplat! replică ea. Oricum, ce te privește asta?

– Pentru că, proastă mică...

Se întrerupse și o prinse brusc de umeri. Degetele lui erau dure, pe carnea sensibilă a tinerei, când o trase spre el. Gura lui puse stăpânire cu lăcomie pe cea a lui Janet.

Ea se abandonă acestei îmbrățișări. Avea impresia că plutește într-un vis minunat. Nu simțise niciodată o asemenea plăcere... Ar fi vrut ca acest moment să nu înceteze niciodată. Ca lumea să-și oprească mersul...

Brațele ei se înnodaseră în jurul gâtului tânărului avocat. Se desprinse brusc, foarte roșie.

Ochii ei erau plini de stele și avea picioarele ca de vată.

– Eu... aș face mai bine să mă întorc în casă, bâigui ea.

Bruce avu un zâmbet ușor. Îi întinse vasul cu ouă.

– Nu uita asta!

Janet reveni spre casă. Mama ei era pe terasă, cu mâinile albe de făină. Avea o expresie uimită și în același timp încântată.

– Ei bine! se mărgini ea să spună.

Roșeața lui Janet spori.

– Oh, mamă! murmură ea.

Fugi în camera ei. Părea că plutește pe un nor... Sau mai bine pe un curcubeu în mii de culori. Bătăile inimii sale ritmau o minunată muzică interioară.

O sărutase! Bruce o sărutase!

Capitolul 11

Cu luna august, venise sezonul sărbătorilor. Fiecare sat de pe insulă își sărbătorea sfântul protector, ceea ce oferea ocazia petrecerilor de tot felul.

Steaguri și ghirlande de flori împodobeau străzile. Era muzică, se dansa și vinul curgea în valuri...

Familia Ford încetase să mai organizeze recepții după-amiază: se făcuse prea cald pentru asta. Acum, își duceau prietenii să-și petreacă seara la petrecerile din sate și doamna Kendall îi însoțise de mai multe ori.

În ziua aceea, Janet se duse în sat să facă unele cumpărături. Mama ei îi pândea nerăbdătoare întoarcerea pe terasă.

– A venit Bruce, declară ea zâmbind cu un aer atotștiutor. Familia Ford merge la Santa Margarita, astă seară, și suntem invitate...

Inima lui Janet începu să bată mai repede. Cum de nu fusese acolo ca să-l întâmpine pe Bruce? Oricum, ar fi fost prea intimidată ca să-și ridice ochii spre el...

Va fi și el la sărbătoare, diseară? se întrebă ea. Oh, probabil că da, altfel n-ar fi venit el însuși să le invite.

Fusese nervoasă toată ziua și, în același timp, se simțea neliniștită.

Îmbrăcă din nou rochia albă pe care o purtase în ziua când se duseseră să-l vadă pe Don Ignacio. Părul proaspăt spălat, strălucea ca mătasea în jurul feței sale bronzate.

Se machie foarte ușor și se parfumă puțin, apoi încălță sandale aurii. Se simțea extrem de feminină. În ultimele două săptămâni, se îmbrăcase cu pantaloni vechi, care erau foarte confortabili, dar n-aveau nimic elegant!

La căderea nopții, mașinile începură să sosească pe drumul vechi de cale ferată. Doamna Kendall și Janet se alăturară grupurilor vesele.

Bruce nu era acolo... Avea mult de lucru, își spuse Janet ca să se liniștească. Poate se vor întâlni mai târziu?

Au fost invitate să ia loc într-o mașină și șirul de vehicule se puse în mișcare în direcția satului Santa Margarita. Sărbătoarea era în toi când ajunseră acolo. Focuri de artificii explodau pe cerul întunecat în mii de stele colorate. Străzile erau pline de lume... de la femei în vârstă, îmbrăcate complet în negru și copii îmbrăcați în costumul local foarte colorat, până la turiștii care se amestecau cu sătenii.

Familia Ford și prietenii lor își parcară mașinile sub copacii unei piețe mari. Un ring de dans fusese construit în centru și o orchestră cânta fără încetare. Puțin mai târziu, era prevăzută o demonstrație de dansuri folclorice.

Toate cafenelele erau deschise, firește. Janet și mama ei îi urmară pe prietenii lor spre una dintre ele. O adiere

ușoară răcorea atmosfera, aducând miresmele plantelor de pe coline. Se simțea și parfumul amețitor al iasomiei cățărătoare care decora terasa.

Doamna Kendall discuta cu domnul Ford și cu câțiva dintre ceilalți invitați. Janet, prea nervoasă pentru a rămâne așezată, se învârtea încoace și încolo, prin piață.

Francisco, făcând și el parte din expediție, veni să i se alăture. Cei doi tineri se înțelegeau încă foarte bine, dar erau mult mai puțin apropiați decât în urmă cu câteva săptămâni, pe vremea când își petreceau după-amiezile la plajă.

– M-am născut în Santa Margarita, îi spuse cu mândrie Paco.

Cunoștea toți sătenii și aceștia nu încetau să-l salute amical. În mod vizibil, era încântat să-și petreacă această seară în mijlocul prietenilor și al părinților.

Nu întârzie s-o părăsească pe tânăra fată ca să se alăture unui grup vesel de spanioli.

Janet îl urmări cu privirea. Ea nu era o companie foarte amuzantă, seara asta, o știa. Nu se simțea în stare să se alăture celorlalți nici pe terasa cafenelei, nici pe ringul de dans.

Bruce nu va veni...

În momentul când se gândea la asta, zări mașina tânărului avocat.

Atunci, bătăile inimii ei se accelerară nebunește.

Nimeni dintre ceilalți nu părea să fi remarcat sosirea lui Bruce. El se îndreptă direct spre cafeneaua unde se găsea familia Ford, înconjurată de prietenii lor.

Cât era de seducător, cu fața bronzată și cu zâmbetul lui strălucitor... Salută pe toată lumea și se opri să vorbească puțin cu câteva persoane. I se întinse un pahar în care își înmuie buzele.

Apoi se îndreptă spre Janet. Tânăra era incapabilă să schițeze o mișcare, picioarele n-o mai purtau. Privea în jurul ei ca un animal prins în cursă.

Bruce ajunse lângă ea și o luă de talie. Ea se sprijini de el, brusc relaxată. Rămaseră astfel câteva minute, privind dansatorii. Dar în realitate, Janet nu vedea nimic altceva decât un vârtej de culori... Buzele lui Bruce erau foarte aproape de părul ei.

– Vino, spuse el deodată, cu blândețe.

O conduse până la mașina lui și, câteva minute mai târziu, părăseau satul. Mașina părea că alunecă tăcută pe drum. Curând, sub clarul de lună, Janet zări nisipul alb al unei plaje pe care valurile se stingeau neobosite.

Foarte aproape de acolo, se afla un hotel mare. Pe o terasă în aer liber, câteva perechi dansau. Chelnerii veneau și plecau printre mese. Reflectoare abil dispuse luminau pomii înfloriți. Cerul era plin de stele.

Bruce o atrase ușor spre el și o conduse spre ringul de dans. O fericire intensă o cuprinse pe tânăra fată care pierdu noțiunea timpului. Când Bruce o duse la adăpostul pomilor, ea nu știa de cât timp se găseau aici. De cinci minute? Sau de ore?

El o îmbrățișă. Buzele lui se așezară peste ale ei, cu o asemenea tandrețe și cu atâta dulceață încât crezu că leșină.

Buzele calde ale lui Bruce alunecară peste părul, peste gâtul ei... Janet era pierdută într-o lume fermecată.

El murmură la urechea ei:

– Ar trebui să ne întoarcem. Ceilalți trebuie să se întrebe unde suntem.

Janet nu acordă atenție peisajului nocturn, în timpul drumului de întoarcere. Era sensibilă numai la prezența lui Bruce lângă ea. Privirea ei nu mai părăsea mâinile tânărului puse pe volan. Manșetele cămășii lui imaculate erau împodobite cu butoni grei.

Sărbătoarea nu se terminse, la Santa Margarita, se prelungea până târziu în noapte, poate până la orele două sau trei dimineață, dar familia Ford și prietenii lor păreau pe punctul de a pleca.

Nimeni nu părea să fi remarcat lipsa lor.

Ralph Ford își pierduse blițul aparatului de fotografiat și Bruce îl ajută să-l caute. Janet se alătură mamei sale care se afla în compania unor femei de vârsta ei. Le cunoscuse în timpul călătoriei, în mașina care le aducea în sat.

Tocmai descoperiseră, la câțiva pași de acolo, o cafenea extraordinară, spuneau ele. Butoaie aproape la fel de înalte cât casele se aliniau de-a lungul pereților și vinul curgea în valuri ca apa... Litri și litri de vin cădeau în cascadă în carafe...

Toată lumea se îndreptă spre mașini. Francisco voia să ia cu el mulți prieteni, dar mașina lui era prea mică. Bruce a fost deci forțat să ia mai mulți spanioli și Janet își reluă locul pe care îl ocupase la venire. Pasagerii flecăreau vesel, mama

ei nu rămânea mai prejos și tânăra părea să asculte cu interes ce se discuta în jurul ei. Dar în realitate, nu înțelegea nimic...

Visa la Bruce... Nu înceta să se gândească la brațele lui, strânse în jurul ei. La buzele lui puse peste ale ei...

A doua zi, doamna Kendall hotărî să meargă la Ibiza pentru a-și reînnoi proviziile. Janet nu prea avea chef s-o însoțească. Visa la dragoste... Asta nu se potrivea deloc cu piața de pește sau de legume!

Dar mamei îi plăcea să-și facă împreună cu ea cumpărăturile. Și apoi, erau coșuri de transportat!

Urma septembrie. După luni de căldură sufocantă, timpul se răcorea ușor.

În cursul dimineții, Janet îl luă pe Dale la plimbare. Când mergea la Ibiza cu mama ei, proceda întotdeauna astfel: cățelușul nu cerea decât să doarmă în timpul întregii după-amiezi.

Bondari zburau greoi la capătul grădinii. Ciorchinii de struguri se umflau, luând tente mov. Curând, vor fi negri sub soare, și boabele lor vor avea un gust dulce ca mierea. Atunci va fi timpul culesului.

Doamna Kendall pregăti o salată pentru prânz. Apoi se odihni în camera ei. Janet o imită și, puțin după aceea, se pregătiră să plece cu coșurile de provizii.

Se duseră să aștepte autobuzul pe marginea drumului. Trecând prin fața portalului deschis al vilei mari, Janet zări lunga mașina albastră a lui Bruce... Probabil că lucra în biroul lui.

Erau încă mulți turiști în oraș. Un vapor debarca o mulțime de turiști venind dintr-o insulă vecină pentru a petrece câteva ore la Ibiza.

Din fericire, această mulțime nu părea atrasă de piață! Cu toate acestea, erau numeroși cumpărători pe alei. Imediat ce un negustor afișa un preț interesant, spaniolii se grăbeau să se așeze la cozi.

După ce-și terminară cumpărăturile, doamna Kendall și Janet se instalară pe o terasă unde savurară o cafea și prăjituri locale, urmărind plimbarea trecătorilor.

Așteptând ora întoarcerii, luară încă o ceașcă de cafea. Apoi se îndreptară spre autogară. Autobuzul pleca din Ibiza la șase și jumătate și ajunseră la șapte și un sfert.

Janet inspiră profund. După agitația din oraș, zgomotul circulației și mirosul gazelor de eșapament, era plăcut să regăsească pacea, liniștea și aerul curat.

Nici o adiere de vânt nu mișca frunzele migdalilor. Arborii rămâneau nemișcați, profilându-se pe pământul brun și pe munții de un albastru întunecat. O pasăre cânta.

Dale începu să latre la apropierea lor. Când doamna Kendall deschise ușa, sări de bucurie și descrise mari cercuri în grădină. Revenea din când în când să le lingă mâinile.

Janet o ajută pe mama ei să aranjeze cumpărăturile în dulapurile din bucătărie, înainte de a merge să se odihnească pe terasă, admirând culorile peisajului în amurg.

Cerul se întunecase. Avea acum o culoare turcoaz. Soarele apunea într-o lumină trandafirie.

Deodată, o motoretă apăru pe drumul fermei. Cine putea să vină la această oră? se întrebă Janet. Poate Pablo, păstorul? Sau cititorul contoarelor electrice. Oh, atât de târziu, nu era posibil...

Totuși, cel de pe motoretă era în uniformă. Brusc, Janet îl recunoscu: era funcționarul primăriei!

El opri motoreta și după ce-o sprijini de perete, se îndreptă spre tânără.

Doamna Kendall apăru și-l invită să ia un pahar. El refuză invitația. Mai venise în cursul după-amiezii, le informă el, și era nerăbdător să se întoarcă la el acasă.

Janet începuse acum să înțeleagă mai bine spaniola. Reuși să-i urmărească discursul fără prea mare greutate. Asculta cu atenție, ca să nu piardă nici un cuvânt. O dată sau de două ori, zâmbi, apoi clătină din cap cu un aer lămurit.

– Buenas noches! spuse în sfârșit funcționarul.

– Noapte bună, spuse Janet la rândul ei.

El încălecă pe motoretă și dispăru curând.

Doamna Kendall, în ciuda șederii ei de doi ani la Ibiza, era mult mai puțin înzestrată pentru limbile străine decât fiica sa.

– Ce voia, draga mea? întrebă ea. Era important?

– Da! exclamă Janet.

Mama ei îi aruncă o privire plină de curiozitate...

– Povestește-mi.

– Primarul a primit în fine o scrisoare de la Madrid. Vânzarea vechiului drum de cale ferată nu depinde de sat...

Doamna Kendall ridică din umeri:

– Alte complicații! mormăi ea.

– Nicidecum! replică Janet. Se pot cumpăra parcele din acest teren, cu condiția să te duci la Madrid.

Doamna Kendall făcu o grimasă. Se întoarse spre vila mare și clătină din cap.

– Așadar, primul sosit la Madrid va cumpăra vechiul drum de cale ferată...

Janet avu un zâmbet radios.

– Bruce nu va face asta, o asigură ea.

I se părea că simte încă buzele lui calde peste ale ei.

– Oricum, murmură ea, chiar dacă aș avea destui bani să merg la Madrid, n-aș ști unde să mă adresez...

Doamna Kendall se îndreptă spre bucătărie. Această problemă nu părea s-o privească realmente. Era interesată mai mult de creveții pe care-i cumpărase din piață și pe care urma să-i pregătească.

– Ce vei face, Janet? întrebă ea pe un ton neglijent.

– Nimic, deocamdată. Voi cere sfatul lui Bruce.

O urmă pe mama ei în bucătărie.

– Sper să-l văd mâine...

După cină, ascultară radioul: puteau să prindă posturi englezești. Doamna Kendall croșeta o rochie pentru bebelușul uneia dintre nepoatele ei.

Amândouă erau obosite din cauza expediției la Ibiza și nu întârziară să închidă obloanele și să se culce.

A doua zi dimineață, Janet făcu puțină curățenie în camera de zi. Pe fereastră, putea vedea mașina lui Bruce, parcată în parcul vecin. Tânărul avoact probabil lucra în biroul lui de la parter. Poate va merge în oraș în cursul după-amiezii; atunci, ar putea să-i vorbească.

După prânz, doamna Kendall se retrase pentru siestă. Janet se instală pe terasă, dar Bruce rămânea invizibil...

Ce să facă? se întrebă ea. N-avea curajul să se ducă la familia Ford. Putea totuși să hoinăreacsă pe vechiul drum de cale ferată sau prin fața portalului central.

Sub pretextul că-l duce pe Dale la plimbare, hoinări prin împrejurimi, apoi pe drumul fermei. Dacă Bruce ieșea, nu putea să nu-l zărească, deoarece acest drum era singurul care ducea la vila mare.

Încântat de această ieșire neașteptată, Dale alerga în toate părțile, adulmecând peste tot.

Janet reveni spre portalul vilei mari. Marea mașină americană a familiei Ford ascundea mașina lui Bruce.

Porni din nou spre drumul fermei, nereușind să-și găsească liniștea... Brusc, auzi un zgomot de motor și ciuli urechea.

Curând, recunoscu mașina lui Francisco și făcu un semn cu mâna tânărului care se opri în dreptul ei.

– Bună ziua, Janet!

– Am ceva de vorbit cu Bruce, Francisco. Este foarte ocupat?

– Bruce? Dar este la Madrid!

Această revelație o împietri pe Janet.

– L-am condus la aeroport ieri după-amiază, continuă Francisco.

Îi zâmbea cu căldură, fără a bănui câtuși de puțin efectul cuvintelor lui asupra tinerei.

Bruce plecase în ajun! Îndată ce aflase cum trebuia să procedeze pentru a cumpăra o parcelă din vechiul drum de cale ferată!

– Mulțumesc, reuși să murmure Janet.

Se forță să agite brațul în semn de rămas-bun și, cu pași nesiguri, se îndreptă spre căsuță.

Cum reuși oare să meargă fără să se prăbușească până la terasă? Ar fi fost incapabilă să spună...

Mama ei pregătea ceaiul. Era ocupată să taie o lămâie în rondele.

Îi adresă un zâmbet fiicei sale.

– Ai făcut o mică plimbare, draga mea?

Janet o urmă în bucătărie fără a încerca să-și ascundă descurajarea. Cu o voce albă, declară:

– Bruce este la Madrid.

Doamna Kendall avu o mișcare bruscă din cap. Se întoarse spre fiica ei, cu sprâncenele încruntate.

Fața Janetei era răvășită.

– S-a dus să cumpere terenul pentru familia Ford, adăugă tânăra.

Nu mai spuse nimic. Brusc, se răsuci pe călcâie și alergă în camera ei. Închise ușa în spatele ei și se aruncă pe pat.

Rămase acolo până la apusul soarelui în timp ce, afară, greierii țârâiau la nesfârșit.

Mama ei veni să bată la ușă.

– Janet! o chemă eu cu o voce veselă. Cina este gata!

Apoi, neliniștită, continuă:

– Haide, vino, draga mea. Trebuie să mănânci ceva!

Tânăra se ridică și se pieptănă. Corpul ei devenise greu ca plumbul, i se părea. Se mișca greoi.

O găsi pe mama ei în bucătărie.

Doamna Kendall pusese un buchet de flori pe masă. Alesese o față de masă colorată și cele mai frumoase farfurii.

Vorbi cu o veselie forțată despre lucruri neînsemnate, dar expresia ei rămânea plină de milă.

Începură să mănânce. După o lungă tăcere, doamna Kendall declară:

– Presupun că Bruce a fost forțat să acționeze astfel...

– Oh, mamă! exclamă Janet.

Ea își stăpâni plânsul.

– Te rog, să nu mai vorbim despre asta.

După ce spălaseră vasele, se instalară în camera de zi. Doamna Kendall începu să depene sulurile de lână cu ajutorul fiicei sale. Astfel, Janet era ocupată...

Cu un aer absent, tânăra privea lâna trecând de pe sul în ghem. Nu încetă să se gândească la trădarea lui Bruce.

Ar fi trebuit să prevadă... Dar acordase încredere tânărului avocat. Era convinsă că va veni să-i vorbească înainte de a face ceva.

Mama ei cunoștea natura umană mult mai bine decât ea. Bruce va ajunge la Madrid primul, sugerase ea. Și Janet, în momentul acela, refuzase s-o creadă.

Spre ora zece, Dale se postă în fața lui Janet cu un aer întrebător: își cerea plimbarea de seară... Tânăra n-avea deloc inima să se ocupe de cățeluș. Totuși, îl duse în grădină; apoi intră în casă și se duse la culcare.

În dimineața următoare, se străduí să se poarte ca și când nu se întâmplase nimic. Îmbrăcă un capot de bumbac și se duse să-și ia micul dejun pe terasă în compania mamei ei.

– Ar trebui să mergem să curățăm în jurul curții de păsări, sugeră doamna Kendall. Este plin de buruieni!

– Cum vrei, făcu Janet pe un ton indiferent.

O jumătate de oră mai târziu, înarmate cu foarfece de grădină și seceri, începură să lucreze.

La ora prânzului, doamna Kendall hotărî să facă un picnic. Așezate pe iarbă, se ospătară cu sardele la grătar, măsline umplute și iaurt. De fapt, lui Janet nu-i era foame. Gâtul îi era strâns, iar alimentele treceau greu... Dar, pentru a-i face plăcere mamei ei, se sili să mănânce.

– Este excelent! o asigură ea forțându-se să zâmbească.

Începură după aceea să curețe curtea păsărilor, ca și adăpostul unde se refugia capra în timpul nopții.

Spre sfârșitul după-amiezii, reveniră la căsuță și doamna Kendall se repezi la baie ca să facă un duș.

Janet o urmări cu privirea, cu un surâs plin de dragoste pe buze.

Mama ei o făcuse să lucreze toată ziua cu scopul de a-i schimba gândurile. O știa, și-i era recunoscătoare.

Această formulă avea ceva bun. Când era ocupată, n-avea timp să se gândească la supărarea ei. În ciuda oboselii, luă asupra ei pregătirea cinei. După aceea, spălă vesela fără să accepte ajutorul mamei ei; apoi făcu bucătăria lună.

Când se aruncă în sfârșit în pat, era atât de epuizată încât adormi imediat.

În dimineața următoare, Miguel, unul din muncitorii de la fermă, veni să-i ofere doamnei Kendall un pisoi. Un pisoi atât de mic încât îl ținea în mână.

Mama lui Janet era încântată. Acest pisoiaș avea exact aceeași culoare ca Twiggy și fără să se gândească prea mult, îl botează tot Twiggy...

Ea îi oferi lui Miguel un pahar de vin pe care acesta îl goli dintr-o înghițitură.

– Mă duc la San Gabrielle, declară el. Aveți nevoie de ceva?

– Oh, da, Miguel! exclamă doamna Kendalll.Vrei să vezi dacă există scrisori pentru mine?

Janet nu urcase în sat de două sau trei zile. Miguel plecă, promițând să-i aducă scrisorile.

Ziua era caldă, dar temperatura era suportabilă. Janet spălase rufe și majoritatea rochiilor erau deja uscate. Era pe cale să le calce când Miguel reveni cu mai multe scrisori, din care una pentru Janet.

Doamna Kendall i-o întinse. Apoi, fără s-o slăbească pe fiica ei din ochi, spuse:

– Bruce s-a întors. L-am zărit acum cinci minute. Un taxi l-a adus până în fața portalului de la vila mare.

Janet se încordă.

Puțin după aceea, se duse în grădină unde se învârti ca un leu în cușcă, neliniștită. Era foarte palidă și-și păstra capul plecat.

Când îl ridică, fu surprinsă să-l vadă pe Bruce. Trebuie să-și fi lăsat doar valiza înainte de a veni s-o întâlnească.

Făcu stânga împrejur și alergă spre casă. Bruce o urmă. Discret, doamna Kendall dispăru.

Cât de obosit părea! Trăsăturile lui erau trase și n-avusese timp să se radă. O mare indulgență o cuprinse pe tânăra fată, dar își impuse să fie aspră.

Acest bărbat nu era oare dușmanul ei?

Cu gândul la ceea e făcuse acesta, o cuprinse mânia. Ar fi vrut să nu-i mai vorbească niciodată, dar pentru că era acolo, îi va spune ce gândea.

Cu o voce ridicată, tremurând de furie și de disperare îi aruncă:

– Ai călătorit bine?

– Destul de bine.

– Sper!

Ochii albaștri o fixau.

– Abia m-am întors. Am venit imediat să te văd, Janet.

– Ai fi putut să-ți cruți osteneala!

Îi era greu, acum, să lupte împotriva lacrimilor. Bruce făcu un pas înainte.

– Așteaptă, Janet!

– Să aștept, ce? i-o întoarse ea cu bruschețe. Vrei să-mi povestești despre călătoria ta la Madrid? Știu de ce ai fost acolo! Ai cumpărat vechiul drum de cale ferată!

– Da.

Janet sperase, împotriva oricărei rațiuni, într-un miracol. Acest răspuns îi distruse iluziile.

– Îți mulțumesc că-mi spui adevărul, murmură ea cu o voce tremurătoare. Uitasem că munca ta trece înainte de toate.

Bruce pălise.

– Janet, ascultă-mă!

Lacrimile o orbeau pe tânăra fată.

– Nu mai vreau să-ți vorbesc niciodată! Nu vreau să te mai văd niciodată!

Se repezi în camera ei, încuie ușa și se prăbuși pe pat hohotind.

Capitolul 12

Janet își împături cu grijă hainele înainte de a le pune în valiză.

Doamna Kendall o privea cu tristețe.

– Trebuie într-adevăr să pleci? suspină ea.

– Da, mamă.

Janet arăta rău, și cearcăne mari îi înconjurau ochii. Un nod îi strânse gâtul când luă frumoasa rochie albă care-i trezea atâtea amintiri...

Se forță să zâmbească.

– Trebuie să-mi câștig existența, mamă! Tu ai doar o pensie mică .. Și eu nu mai am motiv să rămân aici.

După o pauză, adăugă:

– Și apoi, ieri am primit o scrisoare de la Nona. S-a căsătorit și a părăsit apartamentul. A plecat și Angela... Trebuie să mă întorc la Londra; altfel, o să mă trezesc fără locuință!

– Dar acest apartament este mult prea mare pentru tine! exclamă doamna Kendall.

– Voi găsi o prietenă ca să-l împărțim...

– Ah, la, la! oftă mama ei fără entuziasm. Deodată, ea declară:

– Mi s-a spus că Bruce s-a decis să locuiască la Ibiza. Va avea un birou la Madrid...

Fața lui Janet rămase de piatră.

***

Gândul că trebuia să părăsească insula o aducea la disperare. Nu va mai vedea așadar căsuța mamei ei? Nici acest minunat peisaj? Nu se va mai plimba la San Gabrielle?

Va trebui să găsească ceața londoneză și viața trepidantă a marelui oraș.

Cât îi va lipsi Ibiza!

Cerul era mai albastru ca niciodată, în ziua plecării, și munții păreau mai maiestuoși. Îl duse pe Dale într-o ultimă plimbare, înainte de a o strânge la piept pe Twiggy numărul doi.

Telefonase pentru a comanda un taxi. Când acesta sosi, o sărută cu tadrețe pe mama ei.

– Cum te vei descurca, acum că nu poți să mai folosești vechiul drum de cale ferată?

– Oh, nu-ți face griji. Voi pune să se spargă o poartă în zidul grădinii. Știi că am puțini vizitatori... Cu excepția celui care livrează gazul butan!

Doamna Kendall o conduse pe fiica sa până la mașină, și șoferul încărcă valizele.

– Sper să pot veni în Anglia de Crăciun, spuse mama lui Janet.

Tânăra se instală în mașină. Orbită de lacrimi, își agita mâna. Privi în urmă până la o cotitură care-i ascunse vila mare, în spatele zidurilor și palmierilor.

Dacă mama ei nu va mai avea nevoie de ea, nu va mai reveni niciodată la Ibiza, își promise ea.

Numeroși turiști bronzați și foarte veseli se înghesuiau la aeroport. Toată lumea părea bucuroasă și fără griji. Numai Janet era copleșită de disperare.

Întâmplarea făcuse ca, în avion, să fie plasată în față, aproape de o perdea crem... Din curiozitate, se duse să arunce o privire la clasa întâi. Acolo era un singur pasager, o femeie grasă îmbrăcată în negru.

Janet își lăsă imaginația s-o ia razna. Nu părăsea Ibiza, își spunea ea, ci se îndrepta într-acolo! Și, în spatele perdelei, Bruce Walbrook era așezat într-unul din confortabilele fotolii de la clasa întâi.

Totul luase o întorsătură proastă... Totuși, dacă trebuia să retrăiască aceste câteva luni, n-ar ezita o clipă să încerce din nou această experiență.

Era aproape noapte când avionul ateriză în Anglia. După ce trecuse pe la ghișeele vamei și-și recuperase bagajele, Janet luă un autobuz.

Străzile londoneze nu erau deloc animate și toate magazinele erau închise: era duminică. Chiar a doua zi dimineață, Janet spera să-și reînceapă lucrul.

Deschise ușa apartamentului. Domnea un miros puternic de aer închis. Făcu o grimasă. Totul era murdar și prăfuit!

Angela fusese ultima care părăsise apartamentul, și se pare că nu fusese deloc atentă.

În camera de zi zăceau aruncate pachete goale de țigări, ambalaje de fursecuri, scrumiere pline de chiștoace... Bucătăria era și ea în dezordine. Numai baia părea în stare mai bună, în ciuda pardoselii acoperită de pudră de orez și de fire de păr...

Toate astea o demoralizau pe Janet. Fosta ei cameră fusese folosită de Angela, și tânăra o lăsase într-o stare lamentabilă. Din fericire, camera Nonei scăpase de dezordine: Angela nu pătrunsese probabil acolo.

Doamna Kendall îi dăduse fiicei sale o geantă conținând câteva provizii. Janet reuși să-și prepare o cină ușoară, înainte de a stinge lumina ca să nu mai vadă dezordinea.

În dimineața următoare, se duse la prima oră la agenția de muncă temporară care o angaja și i se propuse imediat un post.

Trei sferturi de oră mai târziu, stătea în fața unei mașini de scris, într-un birou unde nu cunoștea pe nimeni.

Nimeni nu-i vorbiea despre călătoria ei la Ibiza. Nici de paloarea de sub bronzul ei. Nimeni nu se îngrijora de ochii ei încercănați. Era doar o dactilografă angajată temporar pentru a ajuta la rezolvarea unui surplus de muncă.

La prânz, mâncă într-un restaurant și cină tot în oraș, înainte de a reveni în tristul apartament.

Trebuia să se ocupe serios de curățenie, își spunea ea. Dar n-avea curajul; această sarcină părea că-i depășește forțele.

Toată săptămâna plecă devreme dimineața și se întorcea târziu.

Joi se duse să-i facă o vizită Nonei. Căsătoria prietenei sale n-o surprinsese: scrisorile pe care Nona i le trimitea la Ibiza lăsau să se prevadă o asemenea încheiere.

Îndată ce Robert fusese promovat, nu pierduseră nici o clipă pentru a trece prin fața domnului Primar. Își reuniseră economiile și cumpăraseră un mic apartament pe credit.

Pentru ei, nu se punea problema unui voiaj de nuntă, nici chiar de concediu, în acest an, deoarece aveau prea multe cheltuieli.

În ultima ei scrisoare, Nona îi dăduse noua ei adresă.

Janet luă ascensorul și după câteva clipe suna la ușă. Nona îi deschise aproape imediat.

Obrajii îi erau trandafirii, radia de fericire. Purta un șorț roșu și avea o cârpă în mână.

– Janet! exclamă ea, încântată. Oh, ce surpriză! Haide, intră!

– Bună seara Nona, făcu Janet.

Intră într-o cameră mică de zi cu mobilă nouă. Totul strălucea, pernele păreau ieșite dintr-o vitrină și fotografiile de la căsătorie erau răspândite cam peste tot. Un radiator răspândea o căldură plăcută.

Nona se duse să lase cârpa în bucătărie, înainte de a-i prezenta prietenei ei un tânăr înalt, blond, care lucra la un birou plin de cărți.

– Iat-o pe Janet, Robert. Am împărțit acel vechi apartament cu ea... Revine de la Ibiza, unde a petrecut câteva luni cu mama ei care locuiește acolo...

– Dar îmi amintesc foarte bine de Janet! o asigură Robert.

El strânse prietenește mâna tinerei.

– Te lăsăm să lucrezi, Robert, spuse Nona.

Se întoarse spre prietena ei:

– Urmează cursuri de seară, și a trebuit să ia de lucru acasă.

Depuse un ușor sărut pe obrazul soțului ei.

– Succes, dragul meu!

Apoi îi spuse lui Janet:

– Vino să vizitezi!

Împinse o ușă.

– Bucătăria! anunță ea.

Era o cameră mică vopsită complet în alb, cu accesorii în verde crud.

Nona deschise o altă ușă.

– Sala de baie...

Era decorată în tonuri de ocru și brun.

– Iată camera noastră!

O mochetă roșie acoperea podeaua și perdelele erau asortate.

– Există și un balcon!

Janet clătină din cap, admirând fără rezervă acest apartament frumos.

– Ați găsit o locuință foarte plăcută, declară ea.

– Da, admise Nona. Dar ne-a costat scump. A trebuit să facem un împrumut pe care îl vom rambursa timp de ani și ani... Totuși, este atât de bine să fii acasă la tine!

– Te înțeleg...

Nona era pe punctul să răspundă cu entuziasm când observă fața trasă a prietenei ei.

Ea se opri.

– Vorbesc, vorbesc... și nici nu te-am întrebat cum ți-ai petrecut concediul!

Se așeză la capătul patului și o invită pe Janet să ia loc lângă ea!

– Povestește... Insula este tot atât de frumoasă?

Janet se forță să zâmbească.

– Este mai mult soare acolo decât la Londra, asta este sigur!

– Ai putut cumpăra acel faimos teren? se informă Nona.

– Nu.

– Ce păcat! Ce s-a întâmplat?

– Proprietarii vilei mari au pus un avocat să se ocupe de asta. Pentru toate acele probleme administrative, era inevitabil mai abil decât mama și cu mine!

Nona o cunoștea suficient pe Janet ca să ghicească faptul că nu spunea totul. Rămase tăcută un timp, apoi îndepărtă un fir de praf imaginar de pe cuvertură.

– Este căsătorit? o întrebă ea în cele din urmă.

– Nu.

– Cum este?

– Bruce? Oh... înalt, zvelt...

Gâtul lui Janet se strânse. Cum să-l descrie pe tânărul avocat Nonei fără să se lase mânată de amintiri? Cum să-i spună că Bruce avea ochi mai albaștri decât cerul Ibizei? Că atunci când zâmbea, Janet își simțea picioarele tremurând... Și că-l iubea cum nu va iubi niciodată un alt bărbat?

Dar el o trădase.

Își privea vârful pantofilor fără să spună nimic. În acest moment, o voce sparse tăcerea.

– Am terminat! anunță Robert. Puteți să veniți! Janet o urmă pe Nona în camera de zi.

– Ce-ați spune de o ceașcă de cafea? propuse tânărul bărbat.

Fără să aștepte răspunsul, el se îndreptă spre bucătărie: ținea să arate că participa la treburile gospodărești.

Janet și Nona se instalară în fotolii confortabile.

– În ce stare ai găsit apartamentul? întrebă Nona.

– Oribil! exclamă Janet. Încă n-am avut curajul să fac curățenie...

Nona nu păru surprinsă.

– Angela era într-adevăr imposibilă! Cum poate să arate atât de impecabil în fotografiile de modă? Este un mister... Când o vezi trăind atât de neîngrijită, ți-e greu să înțelegi! Imaginează-ți că mânca în pat pungi de cartofi prăjiți!

– Asta nu mă miră. Încă mai este o farfurie murdară pe noptieră!

Nona suspină.

– Ai găsit o fată cu care să împarți acest apartament? se interesă ea.

– Încă nu! Mă gândesc să dau un anunț... Dar peste cine o să dau?

– Ascultă! exclamă brusc Nona. De ce n-ai veni să locuiești cu noi un timp? Avem o cameră de oaspeți...

– Oh, asta nu-i posibil, replică Janet. Îți mulțumesc pentru propunere, dar...

– De ce nu? o întrerupse Nona. Asta ți-ar permite să cauți în liniște o mică locuință plăcută.

– Nu pot accepta...

Nona își chemă soțul.

– Robert! Încearcă s-o faci să asculte de rațiune!

Ușa de la bucătărie rămăsese deschisă și tânărul bărbat auzise discuția lor.

– Da, ar trebui să te instalezi aici provizoriu, Janet, declară el. Acel vechi apartament este într-adevăr prea trist. Ai putea să găsești ceva de o sută de ori mai bun dacă dispui de timpul necesar pentru a vizita locuințe de închiriat.

– Nu vreau să vă deranjez! protestă Janet.

– Eu voi avea mult de lucru, în cursul săptămânilor ce vin. Mă voi întoarce târziu în fiecare seară. În felul acesta, vei ține companie Nonei.

Tânăra ezită. Dacă ar fi sigură că nu tulbura intimitatea proaspetei căsnicii, propunerea era tentantă. Asta i-ar permite să ia un nou start. Ar putea să-i dea Nonei suma care să corespundă părții ei de chirie și în felul acesta nu se va simți o povară.

Îi adresă un mic zâmbet prietenei ei.

– Prezența mea n-o să vă jeneze, e sigur? În acest caz, aș fi fericită să vin aici pentru o săptămână sau două.

Robert și Nona părură încântați de decizia ei.

– Te voi ajuta să cauți un apartament, o asigură Nona.

Ea încruntă sprâncenele.

– Hei, în ce zi suntem azi? Joi... Ascultă, sâmbătă voi veni să te ajut să faci curat în vechiul apartament. Robert va putea împrumuta o camionetă și vom face mutarea împreună!

– Ești prea drăguță! exclamă Janet. Dar nu există nici un motiv să mă ajuți la curățenia acelui apartament!

– Ba da! Dimpotrivă, mi se pare foarte logic, de vreme ce-l împărțeam cu tine!

Discutară o bună parte din seară. Apoi, Nona și Robert o conduseră până la metrou. Tânărul cuplu mergea în același pas, Robert ținând-o pe Nona de talie. Fericirea lor evidentă aduse lacrimi în ochii lui Janet. Și le reținu cu greu. Așa era viața, își spuse ea cu tristețe; nu exista nimeni care să meargă lângă ea...

Cât de grea era inima ei... Disperarea o copleșea. Părăsise Ibiza de aproape o săptămână și tristețea ei era la fel de intensă. Se va consola oare vreodată?

***

Janet și Nona hotărâseră să se ocupe de vechiul apartament sâmbătă după-amiază. Nu puteau începe mai curând deoarece Nona lucra până la patru după-amiază. Cât despre Janet, acceptase în mod excepțional să se înapoieze la birou ca să dactilografieze un raport urgent.

În ajun, tânăra își făcuse valizele. Acestea se îngrămădeau la intrare, împreună cu câteva cutii.

Janet și Nona se apucară de treabă imediat. Începură cu camerele de dormit, apoi se ocupară de camera de zi. Deciseră să curețe bucătăria la sfârșit: acolo aveau mai mult de lucru!

Erau pe punctul să curețe holul de la intrare, când se făcea tot mai întuneric. Janet vru să aprindă lumina, dar nu exista curent.

– Angela s-a gândit oare să plătească factura? întrebă Nona. I-am lăsat bani în bucătărie...

Dar Angela uitase... Plicul conținând câteva bancnote era tot acolo.

– Oh, fata asta! exclamă Nona. Îi recomandasem să nu uite!

– Ieri încă exista curent, spuse Janet. L-au tăiat probabil în cursul zilei...

Nona ridică din umeri.

– Aproape am terminat, din fericire. Există lumânări într-un sertar. Vom face curățenie în bucătărie la lumina lumânărilor!

Găsiră într-adevăr o jumătate de duzină de lumânări gălbui. Aprinseră două în antreu și celelalte patru luminară bucătăria.

Aproape terminaseră treaba când telefonul începu să sune.

Janet tresări și se îndreptă în grabă spre aparat. Avea intuiția că era mama ei.

Ridică receptorul. Nu se înșelase: la capătul firului era într-adevăr doamna Kendall.

– Mamă? spuse Janet cu o voce neliniștită. Ce mai faci?

– Eu, draga mea? Mai bine ca oricând!

Râsul ei răsună clar și vesel.

– Oh, Janet, cât am regretat plecarea ta! S-au petrecut atâtea lucruri, aici! Mai întâi, vechiul drum de cale ferată, a fost asfaltat! A fost construit un zid, și acum am un portal

frumos din fier forjat. Am fost întrebată care aș vrea să fie numele casei, pentru a fi gravat deasupra portalului. I-am spus „Casa Fericită"... Ce părere ai Janet?

– Mamă, nu te înțeleg foarte bine, spuse Janet. Ce tot spui? Nu înțeleg... Vorbești ca și cum vechiul drum de cale ferată ți-ar aparține!

– Da, este al meu, draga mea! Bruce a fost la Madrid ca să-l cumpere pentru mine! Și mai am ceva să-ți spun! Vila mare nu aparține familiei Ford: ei doar o închiriaseră pentru vară. Adevăratul ei proprietar este Bruce!

Râsul ei răsună din nou.

– Cine ar fi putut ghici!

O stranie slăbiciune o cuprinse pe Janet.

– Vrei să spui că... Bruce posedă vila mare? Și că... ți-a oferit acea parcelă din vechiul drum de cale ferată?

– Ei da! El m-a împiedicat să-ți vorbesc despre asta. Voia să vadă lucrurile terminate. A luat avionul în această după-amiază.

– Nu reușesc să cred ce-mi spui! exclamă Janet. N-are nici cap nici coadă!

Mama ei vorbea cu vioiciunea obișnuită. Tânăra era incapabilă să răspundă altfel decât prin câteva „ah" sau „oh", fără să poată continua. Ochii ei străluceau: Bruce n-o trădase!

Deodată, se auzi soneria de la ușa de la intrare.

– Mamă, se sună la ușă! Trebuie să merg să deschid...

– La revedere, draga mea! Pe curând!

Janet închise telefonul și alergă la intrare. O siluetă familiară se afla în fața ușii. Bruce!

Se aruncă în brațele lui, și el o strânse într-un sărut interminabil.

Janet ridică ochii în momentul când Nona își făcu apariția în hol.

– Nona, ți-l prezint pe... Bruce, spuse Janet cu timiditate.

Se întoarse către bărbat.

– Ea este Nona... Noi... am locuit împreună în acest apartament și ne-au tăiat curentul...

Vorbea cu voce întretăiată, sărind de la un subiect la altul.

Bruce strânse mâna Nonei și-i adresă un zâmbet strălucitor. Discretă, tânăra femeie se îndreptă spre bucătărie.

– Scuzați-mă, mai am ceva de făcut, murmură ea.

După plecarea ei, Bruce o luă din nou pe Janet în brațe.

– Scumpa mea... Această săptămână a fost interminabilă!

Se sărutară cu pasiune.

– De ce nu mi-ai spus... despre vechiul drum de cale ferată? întrebă în sfârșit Janet.

– Nu erai foarte dornică să mă asculți! îi aminti el. Dacă m-am dus la Madrid, a fost pentru că tu n-ai fi știut cui să te adresezi. Voiam să-ți fac o surpriză, dar nu mi-ai lăsat timp!

Janet își plecă ochii.

– Am meritat ce mi s-a întâmplat, declară ea. Oh, cât am fost de nefericită, săptămâna asta.

După o pauză, întrebă:

– Așadar, vila mare îți aparține?

Bruce clătină din cap afirmativ.

– Westonii sunt prietenii mei. Când și-au vândut proprietățile, am cumpărat această vilă cu intenția s-o

închiriez. Familia Ford a venit să se instaleze acolo pe timpul verii și mi-a vorbit despre problema vechiului drum de cale ferată. Am decis să vin la fața locului pentru a mă ocupa de această chestiune.

El îi zâmbi lui Janet.

– Aveam intenția să cumpăr pentru mine acest teren, dar sosirea ta mi-a schimbat planurile...

El își spori îmbrățișarea.

– M-am îndrăgostit de tine, Janet. Și de asemenea de Ibiza. Cea mai scumpă dorință a mea este să ne căsătorim și să trăiesc cu tine în vila mare...

– Ai făcut în așa fel încât vechiul drum de cale ferată să rămână în familie! glumi Janet.

– Nu cred că vom primi mult, draga mea. Cei câțiva prieteni ai noștri vor trece prin portalul central!

– Vom trăi într-adevăr în vila mare? întrebă Janet visătoare.

– Bineînțeles! De acum înainte îmi voi exercita profesia în Spania. Voi avea un birou la Madrid și-i voi încredința conducerea lui Francisco, adoră capitala.

– Și lui Francisco îi plăcea să meargă la plajă! spuse Janet pe un ton fals acuzator. Și i-ai interzis să mă însoțească!

– Iartă-mă, draga mea... Nu puteam suporta să văd un alt bărbat lângă tine!

O sărută din nou, aruncând o privire în jurul lui.

– Îți place acest trist apartament, Janet?

Ea scutură din cap.

– Nu. Nona mi-a propus să locuiesc provizoriu la ea. Mă mut astăzi...

– Nu vei rămâne mult timp acolo! Deoarece mâine vom zbura spre Ibiza! Ceremonia căsătoriei va avea loc pe insulă. Îți convine, Janet?

– Mama va fi foarte fericită...

El o strânse în brațe cu pasiune.

– Copiii noștri vor învăța să vorbească spaniola al fel de bine ca engleza, murmură el. Ei se vor juca în parcul mare, la umbra palmierilor...

Janet închise ochii la această evocare. Se cuibări la pieptul lui Bruce și o fericire inexprimabilă o copleși. Această fericire, o știa, va dura de-a pururi.

Sfârșit